

**Giảng Pháp tại Pháp hội Sydney
[1996]**

悉尼法会讲法

Lý Hồng Chí

李洪志

Giảng Pháp tại Pháp hội Sydney [1996]

Lý Hồng Chí
Năm 1996

K hông cần tự giới thiệu, dù sao mọi người đều biết tôi, tôi chính là Lý Hồng Chí. Luôn muốn gặp mặt mọi người, nhưng vì các loại nguyên nhân, nên chưa có cơ hội như thế. Lần này là tôi đặc biệt muốn đến gặp mọi người. Bởi vì tôi biết rằng ở châu Úc, trước đây không có nhiều người biết đến Đại Pháp như bây giờ, hơn nữa có nhiều người học chưa chú ý học Pháp, nhận thức cũng tương đối nông cạn. Khi tôi cảm thấy bây giờ mọi người đã hiểu được điều tôi truyền là gì, thì tôi đến gặp mặt mọi người. Bởi vì rất nhiều điều mà chư vị muốn biết đều viết trong sách. Cá nhân tôi có thói quen thế này: Tôi thích mọi người hỏi tôi về những việc chưa minh bạch trong tu luyện. Còn nếu vẫn chưa biết Pháp này là gì, và tới hỏi tôi Pháp này là gì, thì tôi..., nói thế nào đây nhỉ, giảng bắt đầu từ những nhận thức rất nông cạn thì cũng không dễ để chư vị hiểu được trong một chốc một lát. Nếu chư vị có thể đọc sách, có thể học Pháp, có hiểu biết nhất định rồi, sau đó chư vị đến hỏi tôi một số việc mà có ý nghĩa đối với việc đề cao của chư vị, thì tôi thấy rằng mới là có ích cho chư vị bất luận là về học tập hay tu luyện. Tôi cảm thấy rằng ngày hôm nay cơ duyên đã chín muồi, nên tôi liền đến.

Tôi biết rằng một bộ phận ngồi đây vẫn chưa học; một bộ phận vẫn chỉ là luyện động tác, chưa chú trọng học Pháp; một bộ phận thì học tốt hơn một chút. Tại sao tôi yêu cầu mọi người cứ phải học Pháp? Bởi vì trong đó có một quan hệ như thế này. Mọi người biết rằng ở Trung Quốc, khí công được phổ cập nơi xã hội người thường trên diện rộng với lịch sử hơn 20 năm, lên thành cao trào vào giai đoạn giữa và cuối thời “đại cách mạng văn hoá”. Nhưng xưa nay không ai giảng ‘khí công’ rốt cuộc là gì; một số công năng xuất hiện trong khí công; xuất hiện một số hiện tượng mà khoa học hiện đại không giải thích được, rốt cuộc đó là gì thì cũng không có ai giảng. Vậy thì mục đích khí công xuất hiện là gì? Điều này càng ít người biết. Trong lịch sử chưa từng xuất hiện khí công, tại sao hôm nay xuất hiện khí công này? Hơn nữa là một việc tu luyện truyền trong xã hội. Tại sao như thế? Rất ít người biết tại sao. Đương nhiên khi khí công mới phổ cập tại Trung Quốc, có rất nhiều khí công sư rất tốt đã bước ra, họ chỉ biết rằng mục đích làm việc này là vì sức khỏe của người dân mà làm chút việc tốt. Chỉ là suy nghĩ và nhận thức đơn giản vậy thôi.

Khí công tuy phổ cập thời gian rất lâu rồi, mấy chục năm rồi, [nhưng] vẫn chưa ai biết hàm nghĩa chân thực của khí công là gì. Vì vậy trong cuốn «Chuyển Pháp Luân» tôi đã viết một số hiện tượng trong giới khí công và tại sao khí công lưu truyền trong xã hội người thường, mục đích cuối cùng của khí công là để làm gì, đều đã viết trong cuốn sách này rồi. Vì vậy cuốn sách này là một tác phẩm mang tính hệ thống và có thể giúp con người tu luyện. Nhiều người đã đọc sách nhiều lượt, họ có thể nhận thấy một đặc điểm: Bất kể chư vị đọc cuốn sách này bao nhiêu lượt, chư vị đều cảm thấy dường như có cảm giác mới

mê; bất kể chư vị xem bao nhiêu lượt, tại cùng một câu nói chư vị đều có nhận thức khác nhau; bất kể chư vị xem bao nhiêu lượt, đều cảm thấy rằng bên trong vẫn còn rất nhiều nội hàm chưa nhìn ra. Vậy thì tại sao lại thế? Chính là vì tôi đã quy nạp một cách hệ thống rất nhiều những điều được coi là thiên cơ như con người có thể tu luyện, con người tu luyện như thế nào, đặc tính của vũ trụ, v.v., viết vào trong cuốn sách này. Đối với người tu luyện thì có thể giúp họ viên mãn, bởi vì lịch sử từ xưa tới nay chưa có ai làm việc này. Có nhiều người xem sách xong cảm thấy có rất nhiều điều là thiên cơ, có rất nhiều điều là bí mật trong bí mật, những gì xưa nay chưa từng cho nhân loại biết, những gì nhân loại xưa nay không có khả năng biết, thì tôi đều tiết lộ ra trong cuốn sách này. Đương nhiên tôi làm vậy là có mục đích của tôi. Nếu một người tự ý tiết lộ thiên cơ, làm những việc này một cách vô trách nhiệm, đem Lý rất cao tầng này như là lý luận thông thường mà giảng cho người bình thường nghe, thì vị ấy tương đương là tiết lộ thiên cơ, vị ấy tương đương là làm việc xấu, vậy thì vị ấy nhất định sẽ gặp báo ứng.

Tôi làm việc này là có mục đích. Một là, từ tầng thứ rất nông cạn mà giảng, tôi thấy rất nhiều người thông qua luyện khí công nhiều năm, biết rằng khí công có nội hàm rất cao, cũng biết rằng có thể đưa người ta tu luyện lên cảnh giới rất cao, thậm chí giúp người ta viên mãn. Nhưng khổ nỗi họ tìm không thấy phương pháp tu luyện chân chính như thế này, mà khí công bình thường lại thuộc về thứ chữa bệnh khỏe người, tu luyện không được. Vậy nên rất nhiều người bèn đến chùa làm cư sĩ, bái hoà thượng làm thầy. Đương nhiên giảng đến đây, tôi nhắc đến một câu mà Phật Thích Ca Mâu Ni từng giảng là đến thời kỳ mạt Pháp thì Pháp của Ông không thể độ

nhân được nữa; đây là điều Phật Thích Ca Mâu Ni giảng; bởi vì việc này là do rất nhiều nguyên nhân tạo thành. Cho nên nhiều người bất kể là chư vị tu trong chùa hay trong khí công như thế nào, chư vị cũng cảm thấy mình không hề đắc được gì, không hề thăng hoa, cũng thực sự không được đề cao. Bởi vậy tôi thấy mọi người có tâm hướng thượng, nhưng khổ nỗi không tìm được đường ra, tôi cảm thấy mọi người rất khổ. Do đó tôi muốn thật sự đưa người muốn đắc Pháp lên cao tầng. Đây là một nguyên nhân chủ yếu.

Nhưng chính Pháp hễ truyền ra là phải yêu cầu tâm và đạo đức người ta thăng hoa trở lại, yêu cầu người ta hướng thiện. Như vậy yêu cầu đối với người tu luyện phải vượt qua tiêu chuẩn đạo đức của người thường, cho nên chính Pháp là có ích cho xã hội nhân loại. Đương nhiên có rất nhiều người sau khi xem cuốn sách này, họ không nhất định thật sự có thể tu luyện, vậy họ cũng hiểu được đạo lý làm người. Từ đó trở đi họ có thể sẽ làm người tốt, họ tuy rằng không thể tu luyện thì họ cũng sẽ làm người tốt, như vậy họ là có ích cho xã hội. Một khi chính Pháp truyền ra thì tất nhiên sẽ như thế. Thật ra những chính giáo xuất hiện trong các thời đại lịch sử trên thế giới, ví dụ như Ki Tô giáo, Thiên Chúa giáo, Phật giáo, Đạo giáo, kể cả Do Thái giáo đều có thể khiến nhân tâm hướng thiện, đồng thời có thể giúp những người muốn tu luyện chân chính đắc Pháp, có thể tu luyện viên mãn; giúp những người tạm thời chưa tu luyện lên được trở thành người rất tốt trong xã hội người thường, tạo ra cơ duyên sau này sẽ tu trong tương lai, chính Pháp là như thế.

Mặc dù chúng ta không phải là tôn giáo, nhưng tôi đang truyền những điều cao tầng của khí công, chứ không phải khí công thông thường. Mà nói thẳng ra khí

công cũng không phải là thứ nơi người thường đâu. Khí công là gì? Khí công chính là ‘tu luyện’. Nhưng nó là tầng thứ thấp nhất của tu luyện, bao gồm cả Thái Cực Quyền trong đó. Mọi người đều biết Thái Cực Quyền rất tốt, những năm 1950 đã lưu hành rộng rãi ở Trung Quốc, do Trương Tam Phong đời nhà Minh truyền ra. Nhưng những điều truyền lưu lại chỉ là chiêu thuật và động tác, chứ không truyền ra tâm pháp, nghĩa là Ông không lưu lại cho con người Pháp chỉ đạo tu luyện và đề cao mỗi tầng. Bởi vậy Thái Cực Quyền cũng chỉ có thể giới hạn ở cảnh giới chữa bệnh khỏe người kia thôi, vẫn không thể tu luyện lên tầng thứ cao. Mặc dù nó là điều rất tốt, nhưng không truyền tâm pháp. Thời đó có tâm pháp, nhưng không lưu lại, không lưu lại cho hậu nhân. Còn Pháp mà chúng tôi truyền hôm nay đã làm việc này một cách có hệ thống rồi.

Đương nhiên chúng ta ở đây có không ít học viên mới, có người nghe có thể cảm thấy tôi giảng rất cao. Mọi người biết rằng các tôn giáo đều dạy người ta hướng Thiện, cũng là đưa người lên thiên quốc. Về Phật giáo, đương nhiên thế giới Cực Lạc cũng là thiên quốc. Trong lịch sử thì Đại Giác Giả nào, thánh nhân nào cũng đều giảng làm thế nào để người ta làm người tốt, đạt tới tiêu chuẩn cảnh giới cao hơn, mới có thể lên thiên quốc; nhưng đều không giảng đạo lý trong đó. Bởi vì những vị Đại Giác Giả như Jesus, Phật Thích Ca Mâu Ni, Lão Tử v.v. đều xuất hiện từ khoảng 2.000 năm trước. Vậy là con người thời đó khác với con người thời nay. Con người thời đó tư tưởng đơn nhất hơn, thuần phác hơn, thiện lương hơn; tư tưởng không phức tạp thế này. Vì trạng thái tư duy của người thời đó là khác với hiện nay, nên Pháp mà họ giảng bấy giờ là có tác dụng, những điều

giảng ra thời bấy giờ là hoàn toàn có thể khiến người ta viên mãn. Cùng theo thời gian biến đổi, tư tưởng của con người hiện nay đã biến đổi ngày càng phức tạp, phương pháp tư duy cũng đã phát sinh biến đổi. Vậy thì những điều mà những Đại Giác Giả này truyền trước đây, con người hiện nay không hiểu được. Bởi vậy con người hiện nay xem những kinh sách kia đều cảm thấy không hiểu được hàm nghĩa chân chính trong đó. Hôm nay mặc dù tôi lấy hình thức khí công để truyền Pháp nhưng mọi người đều biết tôi đang truyền Phật Pháp. Có người nghĩ rằng: ‘Ông truyền Phật Pháp cũng không giống những lời mà Phật Thích Ca Mâu Ni giảng?’ Nếu tôi dùng lời của Phật Thích Ca Mâu Ni để giảng, thì con người ngày nay ai cũng không hiểu. Lời nói của Phật Thích Ca Mâu Ni là ngôn ngữ của nhân loại thời đó, nên người thời đó đều hiểu. Như vậy hôm nay giảng Phật Pháp, thì phải dùng ngôn ngữ hiện tại để giảng cho mọi người thì chư vị mới có thể hiểu. Có người lại nghĩ: ‘Những gì Ông giảng cũng không phải là kinh văn trong Phật giáo?’ Phật Thích Ca Mâu Ni phải chăng giảng Pháp mà sáu vị Phật nguyên thủy đã giảng? Phật Di Lặc nếu hạ thế thì lặp lại những lời mà Phật Thích Ca Mâu Ni giảng không? Điều mà tất cả các vị Giác Giả độ nhân giảng ra đều là Pháp mà bản thân đã chứng ngộ, truyền ra độ nhân.

Trong cuốn sách này tôi viết rất nhiều điều liên quan đến tu luyện. Một người tu luyện bắt đầu từ người thường, một mạch cho đến khi chư vị viên mãn đều sẽ có Pháp chỉ đạo chư vị tu luyện. Tôi xác thực đã làm một việc mà những người đi trước xưa nay chưa từng làm, truyền ra Đại Pháp căn bản của vũ trụ lớn hơn, bất kể chư vị có giở hết sách từ xưa đến nay ở trong hay ngoài nước đều không có những điều này. Đạo lý mà tôi giảng

ra là đặc tính của vũ trụ, là căn bản của Phật Pháp, Ông thật sự là dùng ngôn ngữ của tôi để đưa Ông biểu đạt ra. Rất nhiều người sau khi xem sách đều có suy nghĩ, cũng có người nói: Thầy Lý Hồng Chí có học vấn cao thế nào? Ông dường như bao gồm rất nhiều phạm trù cổ kim trung ngoại, thiên văn, địa lý, lịch sử, hoá học, vật lý, vật lý thiên thể, vật lý cao năng lượng, triết học. Mọi người cảm thấy tri thức của Thầy rất uyên bác. Thật ra nếu so sánh với học vấn nơi người thường, tôi cảm thấy có phần hổ thẹn. Nhưng mà những lý luận này cho dù chư vị giở tất cả sách trên thế giới, chư vị học tất cả những môn học trên thế giới, thì chư vị cũng không học được. Chư vị học tất cả học vấn trên thế giới, chư vị vẫn là người thường. Bởi vì chư vị chính là người trong tầng thứ con người này, chẳng qua nắm được tri thức người thường nhiều hơn mà thôi, vẫn là người thường. Còn đạo lý mà tôi giảng ra, điều mà tôi giảng ra không phải là điều trong tầng thứ người thường, là điều vượt qua bề mặt tầng thứ này của người thường. Vì vậy những đạo lý trong đó không bắt nguồn từ tri thức của người thường. Pháp là bao quát hết thấy tri thức của vũ trụ cũng như trong xã hội người thường.

Tôi dùng ngôn ngữ rất là đơn giản dễ hiểu của người thường và khí công là hình thức tu luyện thấp nhất để biểu hiện hết thấy Pháp Lý vũ trụ từ thấp nhất đến cao nhất. Sau khi xem xong cuốn sách này một lần, chư vị sẽ phát hiện rằng Ông là đạo lý dạy người ta làm người tốt như thế nào; nếu chư vị đọc cuốn sách này một lần nữa, khi đó chư vị sẽ phát hiện điều Ông trình bày rõ ra ấy không phải đạo lý người thường, Ông là một cuốn sách vượt qua tri thức người thường; nếu chư vị có thể xem ba lần chư vị sẽ phát hiện rằng Ông là một cuốn 'thiên

thư'; nếu chư vị tiếp tục đọc lại thì chư vị sẽ thấy yêu thích không thể rời tay. Ở Trung Quốc hiện nay có người đã đọc hơn trăm lần rồi vẫn đọc tiếp, hơn nữa vị ấy hoàn toàn không thể đặt xuống, nội hàm bên trong quá rộng lớn, càng đọc càng nhiều, càng đọc càng nhiều. Tại sao vậy? Mặc dù tôi đã tiết lộ rất nhiều thiên cơ, nhưng trên bề mặt người không tu luyện không thể nhìn ra được. Chỉ có người tu luyện, khi chư vị không ngừng đọc sách, chư vị mới có thể thấy được nội hàm trong đó. Bởi vì một người khi đang trong tu luyện thì vị ấy đang không ngừng thăng hoa. Tại sao ban đầu chư vị cảm thấy cuốn sách này là giảng đạo lý làm người tốt như thế nào? Đọc lần thứ hai thì không thể nữa, vị ấy liền thăng hoa? Bởi vì người muốn tu luyện, vị ấy trước tiên phải đứng từ cơ sở này của người thường để tu luyện lên. Dần dần đề cao tâm tính của vị ấy, đạt đến tiêu chuẩn cao hơn. Khi chư vị đạt được tiêu chuẩn của tầng thứ nhất, thì cần có Pháp ở tầng đó tới chỉ đạo chư vị tu luyện; chư vị đạt đến tầng thứ hai, chư vị phải có Pháp của tầng thứ hai chỉ đạo chư vị tu luyện trong cảnh giới đó. Khi chư vị không ngừng thăng hoa, vậy thì Pháp này tại cảnh giới đó vẫn phải có thể chỉ đạo chư vị tu luyện, nghĩa là bất kể chư vị tu tới cảnh giới nào, vẫn phải có Pháp của tầng đó chỉ đạo chư vị tu luyện, cuối cùng mới có thể viên mãn. Trong cuốn sách này tôi đã bao quát tất cả những điều này, bởi vậy nếu chư vị chân tu thì chư vị có thể thấy được những điều này, có thể chỉ đạo chư vị tu luyện lên trên. Nội hàm trong cuốn sách này rất là lớn, chư vị đọc cả vạn lần vẫn có thể chỉ đạo chư vị tu luyện, liên tục cho đến khi chư vị viên mãn.

Nói đến vấn đề viên mãn, mọi người đều biết Jesus giảng rằng: Con tin ta thì có thể đến thiên quốc; trong

Phật giáo giảng: Tu Phật có thể đến thế giới Cực Lạc. Đương nhiên họ đều giảng rất đơn giản, không nhấn mạnh con người thông qua tu luyện thực tế thì mới có thể lên được. Nhưng thực chất tôn giáo cũng là tu luyện. Chỉ là Phật Thích Ca Mâu Ni cũng vậy, Jesus cũng vậy, đều nhìn thấy một tình huống, bởi vì trong giới tu luyện chúng ta có một câu nói rằng: ‘Tu tại tự kỷ, công tại sư phụ’. Đây cũng là điều người thường không biết. Người thường tưởng rằng: Tôi thông qua luyện một chút động tác, bản thân liền có thể tăng công lên cao. Chúng tôi thấy thật buồn cười, hoàn toàn không thể được. Đương nhiên, nếu chư vị muốn tu luyện, được sư phụ thực sự phụ trách chư vị, cấp lên thân chư vị rất nhiều loại cơ chế này, còn phải gieo vào cho chư vị rất nhiều thứ giống như gieo hạt giống vậy, thì chư vị mới có thể tu luyện xuất lai. Hơn nữa trong quá trình tu luyện còn cần sư phụ quản chư vị, bảo hộ chư vị, tiêu trừ nghiệp lực, giúp chư vị diễn hoá công, thì chư vị mới có thể tu luyện lên. Trong tôn giáo không giảng tu luyện, tại sao thế? Jesus biết rằng ‘nếu con tin ta’ thì có thể tu luyện lên được. Hiện nay tôn giáo không tu luyện được là vì không hiểu được hàm nghĩa chân chính của những lời mà họ giảng. Rất nhiều người đều nghĩ: Tôi tin Jesus, sau trăm tuổi [qua đời] thì tôi có thể đến thiên quốc. Mọi người nghĩ xem, chúng ta muốn đến thiên quốc thì đi như thế nào? Chúng ta mang theo tâm của người thường, thất tình lục dục của chư vị, các loại tâm chấp trước, tâm tranh đấu, tâm hiển thị của chư vị, những tâm không tốt của người thường quá thật quá nhiều. Nếu đưa chư vị lên cõi Phật, không chừng chư vị còn tranh nhau đánh nhau với Phật, bởi vì tâm người thường của chư vị chưa dứt bỏ. Chư vị thấy vị Đại Bồ Tát này thật xinh đẹp, không chừng sẽ khởi tà niệm, điều này có được phép

không? Đương nhiên không được phép. Vậy thì phải vút bỏ hết tâm chấp trước, bản thủ, tâm không tốt của chư vị trong xã hội người thường, chư vị mới có thể thăng hoa lên cảnh giới này. Tu có thể đến, tín cũng có thể đến nhưng sau khi sám hối [xưng tội] thì không được phạm phải lần nữa, như thế thì sẽ càng thay đổi càng tốt, đạt đến tiêu chuẩn của thiên nhân thì mới có thể đến thiên quốc, thực ra đây chính là tu luyện.

Có người nói: Tôi tin Jesus thì tôi có thể đến thiên quốc. Tôi nói không thể đến được. Tại sao không đến được? Bởi vì con người hiện nay cũng không hiểu được hàm nghĩa chân chính trong lời Jesus nói. Jesus là ở tầng thứ Như Lai, cũng chính là Giác Giả trong cảnh giới Phật. Hàm nghĩa mà Ông giảng thì người thường không thể hiểu được. Chư vị chỉ có không ngừng tu theo phương pháp của Ông thì chư vị mới có thể dần dần hiểu được hàm nghĩa mà Ông giảng. Ví dụ Jesus giảng: Tin ta, con có thể đến thiên quốc. Thật ra con phải chiếu theo đạo lý làm người tốt mà ta dạy con mà làm, mới là chân tín ta, con mới có thể đến thiên quốc. Nếu không Ông ấy giảng nhiều như thế để làm gì?! Khi chư vị sám hối chư vị cảm thấy chư vị làm rất tốt, tâm thái rất tốt. Nhưng chư vị ra khỏi cửa giáo đường, chư vị lại thích gì làm nấy, nơi người thường chư vị còn làm không tốt bằng người thường, chư vị lên thiên quốc thế nào? Cái tâm đó của chư vị hoàn toàn chưa được đề cao. Bởi vì Jesus giảng: Con tin ta, con có thể đến thiên quốc. Chính là chư vị tin Ông, chư vị phải làm theo những gì mà Ông giảng mới là tin thực sự, đúng không? Trong các tôn giáo khác cũng là đạo lý này.

Người đời sau lấy một số lời mà Phật Thích Ca Mâu Ni giảng tập hợp lại rồi viết thành kinh thư. Về sau này

người ta coi rằng đọc được bao nhiêu kinh sách và nắm được bao nhiêu kiến thức Phật giáo là tu luyện rồi. Thực ra khi Phật Thích Ca Mâu Ni tại thế hoàn toàn không có kinh thư. Mà kinh thư là 500 năm sau mới được tập hợp hệ thống lại, đã hoàn toàn thoát ly khỏi những lời mà Phật Thích Ca Mâu Ni giảng lúc đương thời. Nhưng khi ấy cũng chỉ có thể cho con người biết nhiều đến vậy, nhiều quá cũng không được, đây cũng là tất nhiên. Phật Thích Ca Mâu Ni cuối đời cuối cùng nói: Ta suốt đời này chưa giảng Pháp nào cả. Bởi vì Phật Thích Ca Mâu Ni quả thật chưa giảng Pháp của vũ trụ này, chưa giảng đặc tính Chân-Thiện-Nhẫn này trong xã hội người thường, hoặc là biểu hiện tại tầng thứ Như Lai của Ông. Thực sự chưa giảng! Vậy thì điều Phật Như Lai giảng là gì? Điều Ông giảng là những điều mà ông đã chứng ngộ trong tu luyện ở đời trước và một số tình hình của tu luyện trong chuyển sinh đời trước, câu chuyện tu luyện và những nhận thức của Ông về một số biểu hiện cụ thể của Pháp. Kinh sách [Phật giáo] là thỉnh thoảng được chỉnh lý, bởi vậy cũng không hệ thống. Vậy thì người đời sau tại sao lại coi lời Phật Thích Ca Mâu Ni giảng là Phật Pháp? Một mặt thì đây là nhận thức của con người; mặt khác thì bởi vì Thích Ca Mâu Ni là Phật, bởi vậy lời Ông giảng ra có mang theo Phật tính. Đối với con người lời nói có mang theo Phật tính chính là một tầng Phật Lý rồi, chính là Phật Pháp. Nhưng Ông thực sự không hề giảng một cách hệ thống về nguyên lý tu luyện, đặc tính của vũ trụ, con người tại sao sẽ đề cao lên, v.v. Thực sự không giảng xuất lai! Bởi vậy tôi nói tôi làm việc mà tiền nhân chưa làm, tôi đã mở một cánh cửa lớn, tôi làm một việc lớn hơn, chính là tôi đem tất cả những đạo lý tu luyện, nhân tố viên mãn đều giảng xuất lai, hơn nữa còn giảng rất hệ thống. Đây

chính là tại sao vị Thần rất cao nói rằng: Ngài đã lưu lại cho con người một chiếc thang lên trời —«Chuyển Pháp Luân».

Ở đây không phải là nói tôi so với Phật Thích Ca Mâu Ni như thế này thế kia, tôi không có cái tâm này, tôi không trong cái tình của người thường, không có chấp trước đối với danh lợi thế gian. Tôi đã truyền điều này ra thì tôi phải có trách nhiệm với chư vị, tôi phải giảng rõ đạo lý này cho chư vị. Tôi không yêu cầu điều gì ở chư vị, tôi sẽ không xin một đồng tiền của chư vị, tôi chỉ dạy chư vị hướng thiện. Có người hỏi tôi, nói rằng: Thưa Thầy, Thầy dạy chúng con nhiều thứ thế này, cho chúng con nhiều thế này, Thầy cầu điều gì ạ? Tôi nói: Tôi không cầu điều gì cả. Tôi đến là để độ chư vị, tôi cần cái tâm hướng thiện của chư vị, có thể đề cao lên. Bởi vì chúng tôi thấy rằng con người ấy, làm người không phải là mục đích. Con người hiện nay đều mê trong cái hiện thực giả của xã hội người thường, cho rằng: làm người là phải làm thế này. Đặc biệt là quan niệm đạo đức của xã hội nhân loại hiện nay trượt dốc một cách thảm hại. Mọi người đều trượt xuống theo dòng chảy lớn này, toàn xã hội đang trượt dốc. Cho nên ai cũng không biết mình đang trượt xuống. Có người cảm thấy bản thân tốt hơn người khác một chút liền cho rằng mình là người tốt. Thật ra chư vị đang dùng cái tiêu chuẩn trượt dốc kia để đo lường chính mình, đều là trong cái không tốt mà mạnh hơn người khác một chút. Nếu chư vị có thể tu luyện, chư vị quay đầu lại cảnh giới của xã hội nhân loại nguyên lai, chưa cần quá cao, chư vị quay đầu lại nhìn con người và xã hội nhân loại hôm nay sẽ phát hiện thấy rất đáng sợ! Thực sự rất đáng sợ! Chư vị [sẽ] thấy nhân loại hiện nay thực sự là thập ác câu toàn.

Các vị Đại Giác Giả trên trời, Phật cũng vậy, Đạo cũng vậy, Thần cũng vậy, họ đã không còn coi người ngày nay là người nữa. Câu này nói dường như hơi tuyệt đối một chút, đương nhiên vẫn có người tốt. Nhưng cái mà họ nói đến là cả nhân loại, trên diện rộng, thực sự là như thế. Ngày xưa khi người ta lên chùa, vào giáo đường sám hối, cảm thấy Jesus, người trên thiên quốc thực sự đang lắng nghe họ nói, hơn nữa trong đầu sẽ có tiếng trả lời cảm ứng, giống như trả lời cho câu hỏi của họ. Nhưng người ngày nay sẽ không cảm thấy như thế, người bái Phật cũng không nhìn thấy sự tồn tại của Phật. Tại sao vậy? Bởi vì người của xã hội nhân loại càng ngày càng không ngộ, người của xã hội nhân loại càng ngày càng bại hoại, vậy thì Thần cũng không quản nữa. Bởi vì con người hiện đại nghiệp lực rất lớn, càng ngày càng không ngộ, khi làm chuyện xấu rồi họ gặp báo ứng, thì họ cho là ngẫu nhiên. Tôi thấy rằng, mặc dù tiêu chuẩn đạo đức nhân loại trượt xuống rất thảm hại, nhưng con người đều trượt theo dòng chảy lớn ấy mà không tự biết. Phật tính, bản tính của một vài người vẫn còn, qua những năm tôi truyền công, có rất nhiều người tu luyện lên được, hơn nữa tầng thứ tu luyện rất cao. Có người đã khai ngộ, có người đang trong tiệm ngộ, có người đang trong quả vị mà tu luyện. Tôi cảm thấy rất vui, tôi làm việc này không vô ích. Tôi có trách nhiệm với con người, có trách nhiệm với xã hội, thiên cơ này tôi cũng không tiết lộ vô ích, giúp con người tu luyện lên.

Vấn đề tôi vừa giảng là nói rằng mục đích con người sống không phải để làm người, giảng ra rất nhiều người có thể vẫn không hiểu lắm, họ cho rằng con người chính là nên sống như thế. Phải rồi, khi chưa vị sinh ra từ thai mẹ thì mọi người đều giống nhau, không nhìn thấy rằng

còn có sự tồn tại của không gian khác, vậy thì cũng không tin. Hơn nữa con người hiện tại quá tin vào khoa học hiện đại, mà khoa học hiện đại lại là không viên mãn, không hoàn thiện. Trong vũ trụ này trình độ nhận thức của nó rất nông cạn, nghĩa là rất thấp, là một thứ như thế. Vậy thì con người quá tin vào nó sẽ khiến cho con người đối mặt với nguy hiểm lớn nhất: chính là đạo đức của con người sẽ bị phá huỷ triệt để. Cho nên thế giới phía trên sẽ không coi người không có quan niệm đạo đức là người nữa! Bởi vì không chỉ người là có ngoại hình của nhân loại, quý, khỉ, tinh tinh đều có một bộ não, có tứ chi tồn tại. Vì vậy gọi là con người là vì người sống trên thế gian họ phải có quy phạm đạo đức của người, có sự tồn tại của tiêu chuẩn đạo đức con người, có hình thức sinh tồn của con người. Ly khai khỏi những thứ này thì Thần không coi người là người nữa. Nhưng con người đều cảm thấy bản thân nên sống thế nào mới tốt, nên phát triển thế nào. Nhưng xã hội nhân loại do sinh mệnh cao tầng khống chế, nhân loại không bao giờ có thể đạt đến cảnh giới của Phật thông qua kỹ thuật. Nếu không thì thực sự phải xảy ra đại chiến tinh cầu rồi! Bởi vậy không để cho kỹ thuật của nhân loại với tâm tranh đấu, tâm đồ kỵ, thất tình lục dục câu toàn đạt được tiêu chuẩn cao hơn.

Bộ não người có hơn 70% chưa dùng đến, y học hiện đại cũng đã nhận thức được điểm này. Tại sao vậy? Trí huệ của nhân loại bị ức chế, vậy tại sao Phật có trí huệ lớn, đại thần thông? Tại sao điều gì Ông cũng có thể biết? Đại trí đại huệ? Chính là đạo lý mà tôi vừa mới giảng. Có người nói kiến thức khoa học đề cập trong cuốn sách này của tôi rất rộng! Thầy hẳn phải là người có rất nhiều kiến thức, học rất nhiều trường đại học? Tôi không có. Tại sao? Điểm khác biệt giữa tôi và mọi người chính là bộ não của

tôi được khai mở toàn bộ, còn chur vị thì không. Bởi vì ở thế gian này, bất kể là triết học cũng vậy, thiên văn học cũng vậy, vật lý, hoá học, lịch sử nhân loại v.v. mọi người cảm thấy rất phức tạp, thật ra nó rất đơn giản, đều là chút xíu những thứ thấp nhất của nhân loại trong phạm vi Phật Pháp, đều là một cái Lý, chính là điều được tạo thành từ đặc tính vũ trụ này và hình thức của tầng thứ tồn tại vật chất này, chính là điểm này. Nhưng trí huệ của nhân loại không dung nạp được nó, bởi vì đại não của con người bị phong bế, không dung nạp được. Vậy làm sao đây? Nếu muốn biết nhiều hơn, não người cũng không chứa được, vậy chính là chur vị học vật lý, chur vị học hoá học, chur vị học thiên văn, chur vị học vật lý cao năng lượng, chur vị học triết học, chur vị học lịch sử, chur vị học cái này, chur vị học cái kia. Mà dẫu là kiến thức của một môn như thế, bản thân con người còn không thể nắm được hết trong một đời, vì vậy tri thức của nhân loại là rất đáng thương.

Tôi vừa mới giảng rồi, kiến thức chur vị học nhiều đến mấy, dù chur vị làm giáo sư, giảng viên ở đại học, còn có danh vọng đến đâu, nhưng vẫn là người thường. Bởi vì tri thức của chur vị chưa vượt qua tầng thứ người thường này, hơn nữa khoa học thực chứng của nhân loại chúng ta hiện nay là không hoàn thiện. Ví dụ hiện nay khoa học không thể chứng thực sự tồn tại của Thần, nó không thể chứng thực sự tồn tại của không gian khác. Nó không nhìn thấy hình thức tồn tại của sinh mệnh và vật chất không gian khác; nó cũng không biết nhân loại có sự thể hiện của vật chất đạo đức trên thân thể người; nó cũng không biết nhân loại còn có biểu hiện của vật chất nghiệp lực bao quanh thân người. Vậy con người đều tin khoa học hiện đại, mà khoa học hiện đại không chứng thực

được những điều này. Hơn nữa cứ nhắc đến những việc ngoài khoa học như đạo đức thiện ác thì đều cho là mê tín, trên thực tế đó chẳng phải là vung cây gậy khoa học hiện đại để đánh vào điều căn bản nhất của nhân loại chúng ta là đạo đức nhân loại hay sao? Có phải là như vậy không? Bởi vì nó không thừa nhận cũng không thể chứng thực sự tồn tại của đức, nó liền nói đó là mê tín. Quan niệm đạo đức của nhân loại nếu thật sự bị đánh cho biến mất, thì con người không có câu thúc của tâm pháp, không có quy phạm đạo đức, con người có thể việc gì cũng dám làm, việc xấu gì cũng dám làm, khiến cho đạo đức nhân loại không ngừng trượt xuống. Đây chính là tác dụng của mặt khiếm khuyết nhất của khoa học.

Tôi đã từng giảng rằng một nhà khoa học có thành tựu, vị ấy sẽ không nhận thức một cách cố chấp giống như những người dùng tình cảm thay cho lý trí: cố định khoa học hiện đại vào một cái khung chết cứng, và cho rằng những gì ngoài khoa học thực chứng đều không phải là khoa học. Mọi người thử nghĩ xem: Những thứ mà nhân loại chưa nhận thức được, khi chúng ta có thể nhận thức được bằng phương pháp khoa học, thì nó có phải là khoa học không? Nó chẳng phải đã trở thành khoa học rồi còn gì. Nhân loại là đang không ngừng hoàn thiện chính mình, không ngừng nhận thức lại mới chính mình, bởi vậy khoa học mới có thể phát triển, cuối cùng thực sự nhận thức được vũ trụ. Hình thức phát triển của khoa học thực chứng hiện nay phi thường kém, phi thường chậm chạp. Thực sự giống như là người mù sờ voi, họ không nhận thức được hình thức tồn tại vật chất của cả vũ trụ, không nhận thức được sự tồn tại của đặc tính vũ trụ. Vậy mà họ sờ thấy một điểm nhưng lại cho đó là toàn bộ. Họ chỉ sờ được cái chân con voi, họ nói: 'Ồ, khoa học

là thế này, đây chính là khoa học thật sự nhận thức được sinh mệnh và vật chất'. Họ không nhìn thấy cả con voi này là như thế nào. Vì vậy không nhận thức được vũ trụ là do vô số thời không khác nhau cấu thành, không nhận thức được sự tồn tại của những không gian khác, sinh mệnh khác và hình thức vật chất, từ đó tất cả đều bị những người có trí óc đơn giản và ngoan cố kia cho là mê tín, đây chính là một nguyên nhân chủ yếu nhất khiến cho đạo đức nhân loại chúng ta trượt dốc. Rất nhiều người dùng cái gậy khoa học để đánh vào đức tính cổ xưa nhất, bản chất nhất của con người. Thật nguy hiểm! Con người không có đức, thì chư Thần không coi con người là con người nữa. Nếu Trời không coi con người là con người thì con người sẽ bị đào thải, phát triển lại từ đầu.

Có người nghĩ rằng: nhân loại chúng ta rất tiến bộ, từ người vượn phát triển đến ngày hôm nay đã là rất huy hoàng rồi! Nhưng tôi bảo chư vị này: Thời kỳ tiền sử trong lịch sử, mười vạn năm trước, hoặc là sớm hơn, sớm hơn nữa, mãi cho đến cả trăm triệu năm trước, trên trái đất này đã luôn có văn minh cao cấp tồn tại, chẳng qua là đã bị huỷ hoại trong các thời kỳ khác nhau. Tại sao bị huỷ hoại? Bởi vì nó phát triển về mặt vật chất rất nhanh, phát triển về mặt kỹ thuật rất nhanh, nhưng đạo đức của nó không theo kịp hoặc bị phá hoại. Vậy nên không để cho nó tiếp tục tồn tại, đã huỷ đi rồi. Dùng nhận thức khoa học hiện đại mà giảng thì vận động vật chất là có quy luật, khi nó vận động đến hình thức nhất định, nó tất nhiên sẽ xuất hiện một hình thức khác. Ví dụ trái đất trong khi vận động trong vũ trụ này, không chừng lại bị tinh cầu nào đó va vào. Cho dù là nguyên nhân gì, thì các nhà khoa học hiện nay thực sự phát hiện ra rằng, trên trái đất của chúng ta có tồn tại di tích của rất nhiều rất nhiều nền văn

minh cổ xưa, hơn nữa những di tích văn minh này cách thời gian hiện tại xa lắm, có cái là từ mấy chục vạn năm trước, mấy trăm vạn năm trước, còn có cái từ mấy nghìn vạn năm trước. Văn minh tồn tại ở mỗi thời kỳ, các di tích để lại đều không giống nhau, đều không phải là thứ của cùng một thời, vì vậy một số nhà khoa học đang nghiên cứu vấn đề này. Có nhà khoa học đã đưa ra một luận điểm thế này, nói rằng: Có tồn tại văn minh tiền sử, có văn hoá tiền sử, đây là điều các nhà khoa học nói. Vậy mà giới tu luyện chúng ta nhìn thấy càng rõ hơn, rõ ràng là trước nền văn minh nhân loại này của chúng ta, đã tồn tại rất nhiều rất nhiều lần văn minh nhân loại. Do đạo đức của chúng bại hoại, đương nhiên điều chúng tôi nhìn thấy là như thế, sau đó nền văn minh đó không tồn tại nữa. Từ văn hoá Hy Lạp cổ đã bị huỷ diệt là có thể thấy những di tích về hủ hoá và sa đọa của nhân loại thời bấy giờ.

Có người nói: Người chúng ta là tiến hoá từ người vượn. Thật ra tôi nói cho mọi người biết, con người hoàn toàn không phải là từ người vượn tiến hoá thành. Lý luận mà Darwin đưa ra là: Người là tiến hoá từ người vượn. Khi ông mới đưa ra lý luận này, ông đã rất to gan lớn mật. Lý luận của ông có vô số chỗ sơ hở, không hoàn thiện, thế mà được con người tiếp nhận, cho đến tận hôm nay. Mọi người thử nghĩ xem, quá trình tiến hoá trung gian từ vượn thành người mà ông đưa ra, một quá trình hàng trăm nghìn vạn năm, không tìm thấy, không có. Tại sao không tồn tại chủng người trung gian giữa người và vượn? Các vật thể khác không chỉ là người, những động vật tiến hoá mà ông nói không hề có quá trình trung gian. Hơn nữa tại sao vật chủng tồn tại ở Châu Úc khác với vật chủng tồn tại ở các đại lục khác? Ông ấy đều không giải

thích được. Thuyết tiến hoá vô số chỗ sơ hở này thế mà được con người tiếp thu. Thế mới kỳ lạ!

Thật ra chúng tôi thấy rằng người hoàn toàn không phải là từ người vượn tiến hoá thành, chỉ là mỗi thời kỳ lại tồn tại một chủng sinh vật. Trên Trái Đất mà nhân loại sinh tồn, các bản khối đại lục là di chuyển, là biến đổi, các nhà địa chất học gọi các vùng đất liền như Châu Á, Châu Âu, Châu Mỹ, Nam Mỹ, Bắc Mỹ là bản khối đại lục. Bản khối đại lục là thường xuyên thay đổi, nền văn minh phía trên rồi sẽ chìm xuống đáy nước, vậy thì có lẽ ở những đại dương khác sẽ trôi lên một khối lục địa, chính là không ngừng biến đổi như vậy. Hiện nay người ta cũng phát hiện ra ở dưới đáy rất nhiều đại dương như Thái Bình Dương, Đại Tây Dương, Ấn Độ Dương có những kiến trúc đồ sộ cổ xưa, đã từng có sự tồn tại của nền văn minh. Nhưng sau khi kiểm tra phát hiện đều là những thứ tồn tại từ mấy trăm nghìn năm, mấy triệu năm, và những niên đại xa hơn, ít nhất nhân loại chúng ta hiện nay đã biết, trong mấy trăm nghìn năm trở lại đây bản khối đại lục không hề có sự biến đổi. Vậy thì nó trầm xuống dưới nước từ khi nào? Khẳng định là phải từ rất sớm, mấy chục vạn năm trước hoặc là lâu hơn nữa đã trầm xuống dưới. Vì vậy khi các bản khối đại lục khác nhau biến đổi, vật chủng bên trên cũng khác nhau, chứ không phải là tiến hoá mà thành. Có điểm tương đồng chứ không phải là cùng một loại vật chủng. Tuyệt đối không phải!

Đương nhiên tôi đang giảng Phật Pháp, vì vậy khác với lý luận nơi người thường, chúng ta nhận thức cao hơn, nhận thức về nhân loại một cách chân chính. Tôi cho mọi người biết rằng con người không hề tiến hoá từ vượn, mà là sinh ra trong vũ trụ. Mọi người biết rằng Trung Quốc có học thuyết thái cực của Đạo gia. Học

thuyết thái cực này giảng hai khí âm dương. Khi chưa sinh ra hai khí âm dương thì là trạng thái hỗn độn, gọi là vô cực. Sau đó nó sẽ sinh ra thái cực, có hai khí âm dương, sau đó thái cực sinh ra vạn sự vạn vật. Đây là lý luận của Đạo gia. Tôi thấy rất khoa học. Thực tế tôi phát hiện một tình huống, đương nhiên đây không chỉ là tôi phát hiện, vật chất khổng lồ trong vũ trụ trong vận động sẽ sinh ra sinh mệnh. Chúng ta không nhìn thấy vật chất này, nhưng nó không nhất định là không tồn tại. Ví dụ như không khí, mắt người không nhìn thấy, có phải nó không tồn tại không? Nó có tồn tại. Những vật chất vi quan hơn không khí có hay không? Có rất nhiều. Những vật chất còn vi quan hơn những vật chất vi quan hơn cũng rất nhiều. Tại sao những vật chất khổng lồ này có thể sinh tồn như thế? Thật ra đều là sự tồn tại của sinh mệnh. Bất cứ vật thể nào cũng đều có sinh mệnh, chỉ là không biểu hiện ở không gian người thường chúng ta, chứ vị không nhìn thấy sự tồn tại sinh mệnh của nó. Lát nữa tôi sẽ giảng tại sao. Bất cứ vật thể nào cũng có sinh mệnh. Dưới sự vận động của vật chất khổng lồ sẽ sinh ra sinh mệnh, mà sinh mệnh này khi ở tầng thứ cao hơn thì đa số là vô hình, số ít là hình dạng nhân loại; hoặc là hình dạng của động vật; hoặc là hình dạng của vật chất; hoặc là hình dạng của thực vật.

Vậy thì tại sao lại đến bước con người này? Bởi vì thuở ban sơ là không có bước con người này. Sinh mệnh sinh ra dưới sự vận động của vật chất vũ trụ đều đồng hoá với đặc tính vũ trụ, nói cách khác họ là đồng hoá với Pháp Lý này trong vũ trụ, đồng hoá với Chân-Thiện-Nhẫn, vì nó sinh ra từ Chân-Thiện-Nhẫn. Vậy thì khi sinh mệnh này sinh ra nhiều ở không gian cao tầng, thì hoàn cảnh sinh tồn của họ bèn trở nên phức tạp, họ có hình thức

sinh tồn của xã hội của họ. Kiểu như xã hội nhân loại chúng ta, và con người cần sinh tồn như thế nào, họ có hình thức xã hội của họ tồn tại. Vậy thì khi họ có hình thức xã hội của họ, những sinh mệnh này dần dần sẽ phát sinh biến đổi, trở nên phức tạp, có vị sẽ sản sinh tư niệm, xa rời yêu cầu của đặc tính vũ trụ đối với sinh mệnh ở tầng đó, như thế vị ấy không thể ở trên cảnh giới này được nữa, cho nên vị ấy chỉ có thể rớt xuống dưới, rớt xuống tầng thấp. Vậy thì khi ở tầng thấp vị ấy lại không tốt nữa thì vị ấy chỉ có thể lại rớt xuống. Sinh mệnh như vậy qua những năm tháng lịch sử dài lâu không ngừng biến thành không tốt, dần dần rớt xuống từng tầng không gian, từng tầng không gian một, đến khi rớt xuống tầng không gian nhân loại này. Từ đó sống cuộc sống thấp kém, dùng hình thức thấp kém để sinh ra đời sau.

Nhưng lúc mới đầu không có tầng không gian nhân loại này. Vậy thì những vị Giác Giả, sinh mệnh cao cấp ấy bèn muốn tạo thêm một không gian cho con người, tạo một không gian 'mê' nhất, xem một chút bản tính này của con người có thể mất đi không, xem họ còn có thể quay trở về không. Vì thế mà tạo ra không gian như thế này. Khi đó là cấp cho con người, cho sinh mệnh một cơ hội cuối cùng, không suy xét quá nhiều vấn đề. Nhưng sau đó lại phát hiện không gian này quá đặc thù. Bởi vì sinh vật tồn tại trong không gian này không nhìn thấy không gian khác, không nhìn thấy sinh mệnh của các không gian khác. Còn ở các không gian khác trong vũ trụ đều có thể nhìn thấy cảnh tượng của không gian khác. Sinh mệnh của bất cứ không gian nào thì thân thể họ đều có thể bay trong không gian, phiêu đảng qua lại, sinh mệnh của bất cứ tầng không gian nào họ đều có thể biến lớn thu nhỏ. Hiện nay các nhà khoa học cho rằng: Tư duy của người là

vật chất, là thứ như sóng điện vậy. Đương nhiên chư vị thừa nhận rằng sóng điện là vật chất. Nhưng trong các không gian khác phát hiện ra rằng, nó không đơn giản như thế. Tư tưởng con người có thể sản sinh ra điều mà chư vị tưởng tượng, điều mà chư vị tưởng tượng có thể trở thành hiện thực. Vì con người không có năng lượng, nên nó vừa sản sinh ra liền tản đi mất. Nhưng các Đại Giác Giả, thiên nhân, sinh mệnh cao cấp có năng lượng thì họ nghĩ điều gì là sẽ tồn tại một cách hết sức thực tại. Vậy chư vị muốn cái gì, thì theo suy nghĩ liền sinh ra cái đó, vì vậy trước đây người ta nói: Phật muốn gì được nấy, đại tự tại. Những sinh mệnh đó đều tồn tại như thế. Còn nhân loại bị đẩy đến không gian này thì trở thành tồn tại thế này.

Mọi người đều là sinh ra từ thai mẹ, cảm thấy bản thân cũng khá tốt. Có người làm ăn giỏi; có người làm quan lớn; có người sống rất tự tại, liền cho rằng mình mạnh hơn người khác. Thật ra chư vị cũng rất khổ! Bởi vì chư vị không biết trước đây mình sống như thế nào. Ví dụ, bởi vì trong tôn giáo giảng: Con người sống chính là khổ. Tại sao vậy? Khi chư vị sinh ra từ thai mẹ, chư vị liền có thân thể vật chất do các phân tử cấu thành. Trong không gian khác họ không có tầng thân thể do phân tử cấu thành này, thân thể bề mặt nhất của họ là do nguyên tử cấu thành. Mà vật chất bề mặt do phân tử cấu thành tạo ra không gian này. Kể cả nhục thể của con người cũng là do phân tử cấu thành. Thân thể do tầng vật chất này cấu thành, khi vừa sinh ra chư vị đã có nhục thể này, cho chư vị một đôi mắt do phân tử cấu thành, chư vị không nhìn thấy được không gian khác, vì vậy chư vị tại cõi mê này. Vậy thì chư vị trong mê không nhìn thấy được chân tướng vũ trụ, chư vị thử nói xem chư vị sống có phải là

giống như ngồi trong giếng nhìn trời, bản thân sống đã rất đáng thương rồi. Hơn nữa sau khi người có thân thể này, thân thể sợ đau, lạnh không chịu được, nóng không chịu được, khát không chịu được, chửi vị đi đường mệt cũng không chịu được, dù sao cũng là mang đến cho chửi vị rất nhiều rất nhiều thứ không tự tại, mang đến rất nhiều rất nhiều thống khổ. Hơn nữa còn có sự tồn tại của sinh lão bệnh tử, thường xuyên có bệnh, chửi vị cảm thấy chửi vị sống rất tự tại, chẳng qua chửi vị cũng chỉ là sống trong đau khổ kia mà mạnh hơn những người khác một chút, đỡ đau khổ hơn một chút, thì chửi vị liền cảm thấy chửi vị rất tự tại rồi. Con người chính là sinh tồn như thế, vì vậy con người dần dần mất đi bản tính người trong hoàn cảnh sinh tồn này, càng ngày càng không tin vào sự tồn tại của Thần, cộng thêm sự không hoàn thiện của khoa học thực chứng, người liền mất đi tiêu chuẩn đạo đức của người, họ cũng sẽ bị trượt xuống cảnh địa ngục hiểm nhất.

Nhưng xã hội nhân loại lại có một điểm tốt vô cùng lớn: Bởi vì vị ấy khổ, nên vị ấy có thể tu luyện. Tại sao Phật cứ mãi là Phật trong Phật giới? Vì sao Ông không thể đề cao hơn lên? Bồ Tát tại sao không tu thành Phật? Các vị muốn chịu chút khổ cũng chẳng tìm được ở đâu. Bởi vì vị ấy có thể kiên định với Phật tính của mình khi ở trong mê thì vị ấy mới có thể tu. Nếu như vị ấy ở đó không có mê, vị ấy cái gì cũng nhìn thấy cả. Cái gì cũng nhìn thấy thì tu cũng không tính. Vì vậy tu trước, ngộ trước, thấy sau. Có người nói 'tôi nhìn thấy rồi, tôi sẽ tu; tôi không thấy tôi không tu'. Nếu để mọi người đều nhìn thấy thì xã hội người thường không còn là xã hội nhân loại nữa, mà là xã hội chửi Thần. 100%, một người cũng không bị rớt xuống, ai cũng đều phải đi tu, những kẻ thập ác bất xá,

xấu xa đến đâu đều đi tu. Chư vị thử nghĩ xem đó có còn là xã hội nhân loại nữa không? Chính vì người trở nên không tốt nên mới rớt xuống nơi này. Chư vị muốn quay trở về thì phải có hai yếu tố: một là chịu khổ, hai là ngộ. Ngộ, Jesus giảng là 'tín', ở phương Đông giảng là 'ngộ'. Chư vị mất đi những thứ này, thì chư vị không tu được. Nhưng tại sao cứ tu là con người cảm thấy rất khó tu? Thật ra tu luyện không khó, khó là khó ở chỗ tâm người thường không vớt bỏ được. Trong lịch sử không có nói cho con người Phật Pháp là gì. Mọi người đều coi điều mà Phật Thích Ca Mâu Ni giảng là Phật Pháp mang tính hệ thống. Mọi người nghĩ xem, vũ trụ vĩ đại này rất hoàn thiện, rất trí tuệ. Phật Thích Ca Mâu Ni chỉ giảng một bộ phận nhỏ của Phật Lý, hơn nữa Phật Thích Ca Mâu Ni cũng không giảng hết tất cả những điều mình biết cho mọi người, Ông chỉ giảng những điều con người nên biết, vì vậy Phật Pháp lưu lại cho con người hiện nay chỉ là một phần rất nhỏ, một phần rất nhỏ trong Phật Pháp. Tôi vừa mới giảng rồi, tôi nói tôi lưu lại cho xã hội nhân loại rất nhiều thứ, tôi đã làm một việc mà tiền nhân từ trước tới nay chưa từng làm. Cuốn «Chuyển Pháp Luân» mà tôi viết, ngôn ngữ không quy phạm, bởi vì dùng ngôn ngữ quy phạm hiện đại không thể bao hàm được tầng thứ cao hơn, nội hàm lớn hơn, cho nên tôi dùng phương thức khẩu ngữ để viết.

Giảng nhiều thế này. Bởi vì thời gian hôm nay dường như rất thoải mái, tôi muốn giảng cho mọi người nhiều một chút. Nhưng những người ngồi ở đây có một số người có thể là tôi giảng quá cao thì sẽ không tiếp thu được. Ví dụ có người hoàn toàn chưa từng học qua, cảm thấy rất tốt đến nghe một chút; có một số người có thể muốn đắc được một số thứ, hoặc là đến xem tôi biểu diễn

cái gì, ôm giữ các chủng tâm thái mà đến. Hôm nay nếu tôi ở đây biểu diễn cho chư vị, chư vị cười vui vẻ tựa như xem ảo thuật hay xem xiếc, chư vị sẽ không coi tôi và Pháp là gì đó có ý nghĩa. Truyền Phật Pháp cũng không cho phép làm thế. Tôi chỉ giảng Phật Pháp này cho chư vị, tin hay không tin là do chư vị. Nhưng uy lực của Ông rất lớn, tôi đã đem những thứ mà tôi cần phải cấp cho con người, những thứ để con người có thể tu luyện được đều đưa vào trong bộ Pháp này rồi. Chư vị chỉ cần xem băng hình, băng tiếng của tôi và sách tôi viết thì chư vị sẽ cảm nhận được; chư vị chỉ cần xem, thì chư vị sẽ tịnh hoá thân thể, khiến chư vị đạt đến trạng thái không có bệnh; chư vị chỉ cần tu, thì chư vị có thể nhìn thấy điều người thường không nhìn thấy; chư vị chỉ cần tu thì chư vị sẽ thể ngộ được những điều mà người thường không thể ngộ được. Cảnh giới càng cao thì càng mỹ diệu, đều trong cuốn sách đó. Nhưng nếu chư vị không tu thì chư vị không thấy được. Chư vị nói ‘tôi đọc một lần là muốn nhìn thấy hết’, không thể nào! Chư vị chỉ có thể nhìn thấy những điều trong cảnh giới của chư vị, trong khả năng lý giải của chư vị. Những điều mỹ diệu hơn thì chư vị chỉ cần tu lên trên, chư vị chỉ cần không ngừng học sâu, tu sâu, đọc sâu thì mới có thể thể ngộ được, mới có thể thấy được, mới có thể biết được.

Tôi mà giảng quá cao, rất nhiều người cũng không nhất định hiểu được. Tôi nghĩ thế này, hai năm nay tôi đã không giảng Pháp một cách có hệ thống nữa. Bởi vì Pháp mà tôi lưu lại cho con người đã được lưu lại toàn bộ rồi. Tôi thậm chí giảng bài là không cho người thu âm. Vì sao? Có nhiều người đang truy cầu điều mới lạ. Rằng Sư phụ lại giảng cái này, lại giảng cái kia, họ truy cầu những thứ đó, chứ không phải tu một cách thiết thực. Điều tu luyện

mà tôi cấp cho mọi người chính là «Chuyển Pháp Luân», cuốn sách này là Pháp có hệ thống. Những điều khác mà tôi giảng chỉ là giải thích «Chuyển Pháp Luân», đều là bổ trợ. Thu âm xong liền truyền trong xã hội, làm can nhiễu đến người thực tu. Cuốn «Chuyển Pháp Luân» từ thấp đến cao đều là có hệ thống, còn những gì tôi giảng bây giờ chỉ là giảng cho người ở đây.

Tôi còn muốn nhấn mạnh một vấn đề: Chính là người tu luyện chúng ta chú trọng chuyên nhất. Tôi nói với mọi người, câu nói 'lấy cái sở trường của các gia phái' là lối nói nơi người thường, không phải là ngôn ngữ trong giới tu luyện. Học kỹ thuật, kỹ thuật của ai giỏi thì học người đó, điều này không thành vấn đề. Nhưng từ không gian cao tầng nhìn Lý của nhân loại là ngược lại, con người cho là tốt thì có thể là không tốt, tất cả đều ngược lại. Chư vị thấy rằng chỗ chúng ta ở đây là ban ngày, ở kia là ban đêm; chư vị cho là đúng, có thể là không đúng. Tại sao? Tôi giảng cho mọi người một đạo lý đơn giản. Mọi người đều biết rằng con người đau khổ liền cảm thấy không tốt, hoặc là ai ức hiếp chư vị thì sẽ cảm thấy không thoải mái, chư vị cảm thấy không tốt. Tôi nói cho mọi người: Con người chịu khổ một chút, chịu tội một chút là một việc tốt! Chư vị thấy những gì tôi giảng cho chư vị là khác. Tại sao? Bởi vì đến không gian cao tầng thì ở đây tất cả đều ngược lại. Họ cho rằng: Con người làm người không phải là mục đích. Trong xã hội người thường chư vị chịu một chút tội, trả những nghiệp lực mà chư vị nợ từ đời trước, chư vị có thể trở về không gian cao tầng hơn, chư vị thậm chí còn trở về nơi sinh ra sinh mệnh của chư vị, nơi đẹp đẽ nhất. Mà dẫu rằng không thể đề cao, thì đời sau vì nghiệp lực ít đi nên ma nạn sẽ ít đi.

Nhưng nếu chư vị không trả nghiệp lực đã nợ, thì chư vị không thể đến được thế giới cao tầng. Giống như tôi giảng đạo lý này, một cái chai bên trong đựng toàn thứ bẩn, chư vị nút chặt cái chai lại, vớt vào trong nước, tùm, lập tức chìm xuống. Nếu chư vị đổ một ít thứ bẩn trong đó ra, nó sẽ nổi lên một chút; đổ ra chút nào sẽ nổi lên chút đó; đổ ra càng nhiều, thì sau khi nút nó vào chư vị xem xem, chư vị có ấn cũng không ấn xuống được, tự nó sẽ nổi lên. Giống như người tu luyện chúng ta, thân thể chư vị trải qua bao nhiêu đời, nghĩa là chư vị có thể ở mỗi đời này đời khác đã từng ức hiếp ai đó, đã từng lừa dối ai đó, hoặc là đã từng hãm hại ai đó, đã từng làm những việc sát sinh, v.v, không chừng còn làm những điều bất hảo hơn. Vậy nợ những nghiệp lực này thì chư vị phải trả. Trong vũ trụ này có một Lý, đó là: bất thất bất đắc, đắc tự đắc thất. Những thứ đã nợ thì phải trả, đời này không trả thì đời sau trả, khẳng định là như vậy. Vì vậy con người hiện tại gặp đau khổ lại cho rằng là ngẫu nhiên, người khác không công bằng với họ, người khác không tốt. Tôi nói cho mọi người biết: Đều không phải là ngẫu nhiên, đều là do nghiệp lực đã nợ trước đây tạo thành. Nếu một người không có nghiệp lực, thì đi trên đường ai cũng mỉm cười với chư vị, người không quen biết đều sẽ chủ động phục vụ chư vị, chư vị thật là tự tại! Nhưng người như thế đảm bảo sẽ không sống trong không gian nhân loại, họ đã phải về trời rồi. Con người là như thế này, bởi vì con người có nghiệp lực, tư tưởng không tịnh hoá thì vĩnh viễn không tu lên được. Giống như đạo lý mà tôi vừa mới nói.

Con người chịu một chút khổ, gặp một chút tội thì không phải là việc xấu. Chư vị chịu chút tội thì sẽ trả được nghiệp lực, chư vị sẽ thực sự đi đến nơi tốt đẹp,

vĩnh viễn không phải chịu khổ nữa. Chư vị trong xã hội nhân loại cảm thấy sống dù hạnh phúc đến đâu, nhà chư vị có hàng trăm triệu, chư vị làm quan to thế nào đi nữa thì cũng chỉ là mấy chục năm, sẽ qua rất nhanh. Mọi người thử nghĩ xem khi chuyển sinh, chư vị khi đến với bàn tay trắng, mà khi đi cũng là trắng tay thôi. Chư vị có thể đem gì theo? Chư vị không mang gì theo được. Chư vị bỏ lại cho ai? Chư vị cho rằng để cho con cháu của chư vị. Nhưng chư vị vào lần chuyển sinh tới, họ không biết chư vị là ai, chư vị đến làm công, quét dọn cho họ, họ không chắc sẽ đối xử tử tế gì với chư vị, cũng không chắc sẽ cho chư vị thêm một đồng. Thực sự là như thế! Con người mê ở chỗ này.

Ở đây chúng tôi giảng đạo lý của bản chất nhân sinh. Đặc biệt là người tu luyện chúng ta, mọi người thử nghĩ xem, khi chúng ta chịu đau khổ, khi người khác bắt nạt chư vị, khi người khác gây phiền phức cho chư vị, khi chư vị mất đi lợi ích vật chất nào đó, tôi thấy rằng đó không hẳn là việc xấu gì cả. Bởi vì trong vũ trụ này có một cái Lý, bất tất giả bất đắc, muốn được thì phải mất. Còn có một đặc điểm, chư vị được mà không mất thì nó cưỡng ép chư vị mất, đây là đặc tính của vũ trụ. Hết thủy vật chất trong vũ trụ khổng lồ đều là sinh mệnh, tất cả vật chất đều là do Chân-Thiện-Nhẫn tổ thành, vì vậy, bất kỳ vật thể nào như đá, sắt, không khí, bất kỳ sản phẩm, vật chất nào do con người tạo ra thì vi quan cấu thành đều là vật chất do chủng đặc tính Chân-Thiện-Nhẫn này tổ thành. Trong vũ trụ to lớn này chính là do Chân-Thiện-Nhẫn cấu thành, Ông cân bằng tất cả mọi thứ trong vũ trụ. Khi có người đánh người, mắng người, ức hiếp người, gây đau khổ cho người khác, cảm thấy bản thân mình rất cao hứng thì anh ta thuộc bên đắc được. Người thường nói với anh ta rằng:

Anh quả là có bản sự, được! Anh không bị thiệt. Nhưng tôi cảm thấy anh ta thiệt hại rất nhiều. Tại sao vậy? Khi anh ta làm việc bất hảo, anh ta thuộc bên đắc được, anh ta ức hiếp người khác, coi như là anh ta đắc được, vậy thì anh ta phải mất. Bởi vì điều mà đối phương nhận là đau khổ, vì vậy anh ta bằng như mất đi hạnh phúc, vậy thì đối phương phải đắc được. Đắc như thế nào? Chư vị đánh anh ta một đấm, mắng anh ta một câu, vậy thì chư vị sẽ tùy theo chư vị mắng nặng bao nhiêu, đánh đau bao nhiêu, từ xung quanh thân thể chư vị sẽ có một khối vật chất màu trắng có số lượng tương ứng bay đi, vật chất này gọi là 'đức', chuyển sang đối phương, đậu trên thân thể đối phương. Đối phương cũng là người, anh ta có thể cũng không hiểu đạo lý này, anh đánh tôi, thật tức điên lên. Khi anh ta tức giận, thì tương đương với việc anh ta đẩy cái đức này về. Khi anh ta quay lại trả một đấm, mắng một câu, thì anh ta cũng đẩy cái đức này trở về. Hai người đều không thất không đắc, chẳng ai đắc được. Pháp Lý của vũ trụ rất công bằng.

Nếu là một người tu luyện, trong tâm vị này có thể buông bỏ, nói rằng: Anh đánh tôi, anh mắng tôi, trong tâm tôi rất thản nhiên, tôi chỉ coi đó là chi, bởi vì tôi là người tu luyện. Anh là người thường, tôi không so đo với anh. Vậy thì mọi người nghĩ xem, tiêu chuẩn đạo đức của người này đã đề cao lên vượt quá người bình thường rồi phải không? Khi người khác đánh anh ta, có phải là cấp đức cho anh ta? Mà chúng vật chất đức này có thể diễn hoá thành công. Công của chư vị từ đâu đến, tôi nói với mọi người, là đức diễn hoá thành; còn có một số vật chất gom chọn từ trong vũ trụ thêm vào đức của chư vị, mới có thể diễn hoá ra công của chư vị ra. Chư vị không có đức này, chư vị sẽ không tu xuất được công này. Vậy thì

khi anh ta đánh chư vị, anh ta cấp đức của mình cho chư vị, chư vị đã tăng thêm đức, chư vị còn có thể tu cao hơn nữa, có phải là đạo lý này? Chẳng phải sự bù đắp mà chư vị có được lớn hơn nhiều những đau khổ mà người thường này tạo ra cho chư vị? Vậy thì anh ta đánh chư vị, hoặc là mắng chư vị, gây phiền phức gì cho chư vị, vì vậy chư vị chịu thống khổ, chư vị trong thống khổ ấy thì nghiệp lực mà chư vị mang trên thân thể mình, vật chất đen mà chư vị nợ từ đời trước, gọi là nghiệp lực ấy, chúng sẽ chuyển hoá thành đức, nó còn phải cấp một bộ phận đức tương ứng. Là một người thường, mọi người thử nghĩ xem, nhất cử lưỡng đắc. Anh gây cho tôi chút thống khổ, tôi lại đắc được bù đắp hai phần.

Nhưng là một người tu luyện họ sẽ đắc được bốn thứ. Khi chịu đựng tất cả những điều này, chư vị không so đo gì với họ, trong tâm rất thản nhiên, chính là 'đả bất hoàn thủ mạ bất hoàn khấu'. Khi trong tâm rất thản nhiên, mọi người nghĩ xem, có phải tâm tính của chư vị tu lên rồi không? Nếu họ không gây cho chư vị phiền phức này, họ không gây đau khổ cho chư vị, chư vị tu thể nào? Chư vị ngồi thoải mái ở đó, uống nước trà, xem ti-vi có thể tu lên, muốn cao bao nhiêu là cao bấy nhiêu, điều này tuyệt đối không thể được. Chính là trong hoàn cảnh phức tạp này, trong va vấp nhấp nhô, trong ma nạn chư vị mới có thể đề cao cái tâm kia, chư vị mới có thể đạt được tiêu chuẩn cao, cảnh giới cao. Vậy thì tâm tính của chư vị không giống như của anh ta, có phải là tâm tính của chư vị đã tu lên, chư vị 'nhất cử tam đắc'! Mà chư vị là một người luyện công, chẳng phải chư vị muốn đề cao tăng thứ sớm ngày viên mãn sao? Vậy tâm tính của chư vị tu lên rồi, thì chẳng phải công của chư vị cũng sẽ lên sao? Khẳng định là như thế! Có một đạo lý như thế này: Tâm

tính cao bao nhiêu công cao bấy nhiêu. Ví như người kia tâm tính chỉ cao ngần ấy [thôi], mà riêng công cứ tăng lên? Điều này là tuyệt đối không thể nào! Không có sự việc như thế này tồn tại, tuyệt đối không thể. Có người cảm thấy, ‘một số người tu luyện tâm tính không bằng tôi, tại sao họ lại có công?’ Phương diện này họ không bằng chư vị, họ có thể có phương diện hơn chư vị. Bởi vì con người trong tu luyện là vứt bỏ từng cái tâm, từng cái tâm, có tâm chưa vứt bỏ được biểu hiện ra thì họ vẫn giống như người thường, nhưng cái tâm đã vứt bỏ đi thì đương nhiên không biểu hiện xuất lai nữa. Là một người tu luyện, khi chư vị gặp đau khổ, chư vị ‘nhất cử tứ đắc’. Nói vui thế này, chư vị đi đâu tìm tiện ích thế này?

‘Có người đánh tôi, chửi mắng tôi’, tự mình tức vô cùng, trong lòng phần nộ bất bình; hoặc là ‘người khác chiếm tiện nghi của tôi, lừa tiền của tôi’, quả thực không thể chịu được! Con người là rất coi trọng những thứ này, thậm chí một chút xíu lợi ích cũng không thể mất đi. Mọi người nghĩ xem, người này sống thật đáng thương! Anh ta chiếm được chút tiện nghi, anh ta cao hứng tự nội tâm vì một chút tiện nghi nhỏ bé đấy, con người bây giờ là như thế. Anh ta thực không biết anh ta đã chân chính mất đi cái gì, là đáng sợ nhất! Đức này tại sao lại trân quý thế? Mọi người biết rằng người lớn tuổi ở phương Đông đều giảng: Có đức thì mới có phúc phận. Phúc phận này bao gồm một vài phương diện: làm quan lớn, phát đại tài, có nhà, có đất, có hạnh phúc v.v., đều là đức kia đổi lấy. Nó đi cùng với sinh mệnh con người; con người chết đi nó cũng đi theo nguyên thần; chư vị chuyển sinh nó cũng theo chư vị chuyển sinh. Không chỉ là đức, mà vật chất màu đen nghiệp lực mà tôi vừa giảng, nghiệp lực này cũng đi cùng với sinh mệnh con người. Hai chủng vật chất này

đều đi cùng người ta. Trước đây người già giảng: làm việc xấu thì phải gặp báo. Ai báo chư vị? Ai ghi lại món nợ đó của chư vị? Làm gì có ai quản những việc này cho chư vị? Nhưng đức này nó lại ở trên thân thể chư vị, nó kiên quyết bám lấy chư vị, đời sau sẽ thấy cái đức này. Nghiệp lực nhiều thì suốt cuộc đời ấy chư vị sẽ nhiều đau khổ, nhiều bệnh, nhiều tai nạn; nhiều đức thì suốt đời ấy chư vị có nhiều tiền, nhiều phúc phận, làm quan lớn. Chính là thứ này tạo thành. Vậy là một người luyện công, đức này càng trân quý, nó có thể chuyển hoá thành công, chính là đạo lý này.

Khoa học hiện đại không nhìn thấy được điểm này, là vì khoa học hiện đại không thể đột phá được tầng không gian này. Nhân loại chúng ta đang sống trong hình thức không gian như thế nào? Tôi nói cho mọi người, tầng không gian mà nhân loại chúng ta đang sống là ở giữa hai chủng lạp tử vật chất. Lạp tử, những người học qua vật lý chúng ta biết, phân tử, nguyên tử, nào là hạt nhân nguyên tử, hạt quark, hạt neutrino, chúng đều là một tầng lạp tử, chúng là nguyên tố vật chất cấu thành lạp tử lớn hơn. Con người chúng ta sống trong tầng lạp tử nào? Con người chúng ta dùng mắt nhìn thấy cái lớn nhất là tinh cầu, nhỏ nhất là phân tử có thể nhìn thấy dưới kính hiển vi. Thật ra con người chúng ta sinh tồn trong tầng không gian giữa tinh cầu và phân tử. Chúng ta cảm thấy rất rộng lớn, rất bao la, to lớn vô tỷ. Tôi nói rằng khoa học hiện đại không phát triển, phi thuyền vũ trụ có bay cao hơn nữa, thì chư vị cũng không thể bay ra khỏi không gian vật chất này của chúng ta; máy tính có phát triển hơn nữa cũng không thể sánh được với não người, mà não người hiện nay vẫn là 'mê', vì vậy khoa học của nhân loại vẫn rất là nông cạn.

Mọi người thử nghĩ xem, nhân loại chúng ta sống giữa hai loại lập tử tinh cầu và phân tử, vậy thì phân tử là do nguyên tử cấu thành, không gian giữa nguyên tử và phân tử là như thế nào? Nhà khoa học hiện đại chỉ nhận thức đến nguyên tử như một điểm, một kết cấu nhỏ của nó. Thật ra nơi mà nguyên tử tồn tại cũng là một mặt, một không gian vật chất do mặt này cấu thành cũng rất là rộng lớn, chẳng qua cái mà chưa vị phát hiện là một điểm. Vậy thì trong mặt tầng thứ này của nó thì không gian này lớn đến đâu? Tiêu chuẩn đo lường cự ly của chúng ta đều là đứng trên góc độ khoa học hiện đại của nhân loại mà đo lường tất cả. Chưa vị phải thoát ra khỏi cái khung và khái niệm của khoa học thực chứng. Chưa vị bước vào không gian kia, chưa vị phải phù hợp với hình thức của không gian kia, chưa vị mới có thể bước vào. Khoa học biết rằng khoảng cách từ nguyên tử đến phân tử phải do khoảng hai triệu nguyên tử xếp thành mới có thể đi từ nguyên tử đến phân tử. Khoảng cách mà họ có thể nhận thức được tương đối rộng lớn, chưa vị không thể đứng trong trạng thái của khung khoa học thực chứng này của nhân loại để nhận thức nó. Vậy thì mọi người thử nghĩ xem: Từ nguyên tử đến hạt nhân nguyên tử có phải là một tầng không gian không? Vậy thì giữa hạt nhân nguyên tử và hạt quark có khoảng cách không gian lớn đến đâu? Mà quãng giữa từ hạt quark cho đến hạt neutrino thì sao? Tất nhiên khoa học của nhân loại chúng ta hiện nay chỉ có thể nhận thức đến hạt neutrino. Nhìn cũng không nhìn thấy được, chỉ có thể đo bằng máy móc, biết được hình thức tồn tại của nó. Thật ra vẫn còn cách vật chất bản nguyên của vật chất không biết xa nhường nào!

Điều tôi vừa giảng là hình thức tồn tại không gian đơn giản nhất. Tất cả vật chất của nhân loại chúng ta, bao gồm cả vật chất tồn tại trong không gian này mà chưa vị nhìn không thấy và vật chất mà chúng ta có thể nhìn thấy, như là: sắt, xi-măng, động vật, thực vật, vật chất, còn có thân thể người, đều là do phân tử tạo thành. Con người sinh tồn trên bề mặt phân tử, giống như một bức tranh lập thể, chưa vị sinh tồn trên bề mặt này, không chạy ra ngoài được. Khoa học của nhân loại cũng giới hạn trong một chút không gian này, nó không đột phá được, còn nói khoa học phát triển thế nào, và bài trừ tất cả học thuyết. Kỹ thuật của nhân loại không đạt được nhận thức cao hơn về vũ trụ, nếu họ thực sự có thể đột phá tầng không gian này, thì họ sẽ nhìn thấy hình thức tồn tại của sinh mệnh không gian khác, hình thức tồn tại của vật chất, kết cấu tạo thành thời không bên trong. Nhưng, người tu luyện chúng ta có thể nhìn thấy, Phật mới là nhà khoa học cao nhất.

Khi tôi giảng về khai thiên mục đã từng nhắc đến vấn đề này. Con người nhắm mắt vào nhìn đồ vật, nhìn từ thiên mục này của chúng ta, chính là ở giữa hai lông mày, hoặc là Đạo gia gọi là sơn căn, [tức là] ở gốc mũi đánh ra một thông đạo, thông thẳng đến thể tùng quả của chưa vị. Y học gọi là thể tùng quả, người luyện công Đạo gia gọi nó là nê hoàn cung, chính là chỉ nó. Nhưng ở một nửa phía trước của thể tùng quả, nhà y học đã phát hiện được trang bị kết cấu tổ chức vốn có của con mắt người. Các nhà y học hiện đại thấy rất kỳ lạ, tại sao ở đây lại có một con mắt? Họ cho là con mắt thoái hoá, họ còn dùng thuyết tiến hoá để giải thích những điều này. Thật ra nó chính là tồn tại như thế này, hoàn toàn không phải là bị thoái hoá. Khi con người nhắm con mắt thật nhìn đồ vật,

đương nhiên khi con mắt thịt này tu luyện tốt rồi thì nó cũng có thể xuyên thấu, cũng có công năng này, Phật Pháp vô biên. Bình thường nhắm mắt, nhắm con mắt do phân tử cấu thành để nhìn, thì có thể xuyên thấu không gian này nhìn thấy cảnh tượng ở không gian khác, chính là đạo lý này, vì vậy người tu luyện có thể nhìn thấy điều mà người thường không nhìn thấy. Tất nhiên có một số người thường, khi họ bước vào trạng thái mơ mơ màng màng, ngẫu nhiên đã nhìn thấy một vài hiện tượng không rõ ràng, ví dụ: nhìn thấy có một người trước mắt nhưng nhoáng cái là biến mất, hoặc là nhìn thấy cái gì, nghe thấy âm thanh gì. Đó có thể là thực sự nhìn thấy, nghe thấy tình hình của không gian khác một cách mơ hồ. Bởi vì thiên mục của người không bị phong bế quá chặt, hoặc là tai không bị phong bế chặt, ngẫu nhiên có thể nghe thấy âm thanh của không gian khác, hoặc là nhìn thấy một vài hiện tượng không gian khác.

Tôi vừa giảng về không gian này nơi nhân loại sinh tồn. Thật ra tinh cầu mà nhân loại chúng ta đang sinh tồn này không phải là lạ tử lớn nhất, vật chất lớn nhất. Bên ngoài tinh cầu còn có vật chất lớn hơn! Vì thế mắt của Phật Thích Ca Mâu Ni về cực vi quan đã có thể nhìn thấy những vật chất rất là vi quan; về hồng quan đã có thể nhìn thấy những vật chất rất là lớn, rất là hồng quan. Nhưng cuối cùng Phật Thích Ca Mâu Ni cũng chưa nhìn thấy vũ trụ này rất cuộc lớn đến đâu, vì vậy Ông giảng một câu rằng: Kỳ đại vô ngoại, kỳ tiểu vô nội. Vũ trụ này rộng lớn biết bao! Mọi người nghĩ xem phức tạp nhường nào, chứ không giống những gì mà nhân loại đã biết, chính là không gian này, hình thức này của chúng ta, nó rất là phức tạp! Ngoài hình thức của chúng không gian này, còn có hình thức không gian tồn tại theo chiều dọc,

hơn nữa bên trong không gian chiều dọc còn có rất nhiều rất nhiều thế giới đơn nguyên, rất phức tạp. Thế giới đơn nguyên mà tôi nói chính là chỉ thiên quốc v.v., mỗi một không gian lại tồn tại thời không khác nhau, chư vị nghĩ xem không gian do nguyên tử cấu thành này, thời gian của nó có thể giống với thời gian của không gian do phân tử cấu thành của chúng ta ở đây hay không? Khái niệm không gian của nó, cự ly của nó cũng không giống với của chúng ta, tất cả đều đã phát sinh biến hoá. Đĩa bay kia của người ngoài hành tinh (UFO) tại sao nó lại có thể thoát ẩn thoát hiện, nó bay nhanh đến thế? Nó chính là đi ở không gian khác, đơn giản là như vậy. Nhân loại đứng từ góc độ khoa học của mình hiện nay để nhận thức những hiện tượng bất minh trong vũ trụ, hoặc là dùng phương pháp ấy để nghiên cứu tu luyện hay tôn giáo, thì vĩnh viễn không nghiên cứu rõ ra được. Họ phải cải biến phương pháp tư duy của mình, họ phải đứng trên một góc độ khác để nhận thức. Trong lịch sử nhân loại, khoa học không chỉ là cái gọi là 'khoa học thực chứng' mà người Châu Âu đã phát hiện và phát minh, không chỉ là con đường ấy, còn có con đường khác. Những thứ đã phát hiện trên địa cầu, quá trình phát triển của nền văn minh cổ đại đã từng tồn tại trong lịch sử đều là con đường nhận thức khác về vật chất sinh mệnh, về vũ trụ. Khoa học cổ đại Trung Quốc chính là đi con đường khác. Đương nhiên văn hoá Trung Quốc bởi vì động chạm đến tầng thứ rất cao, và bởi vì đạo đức con người không tốt nữa, nên bị ức chế rồi. Cho nên nó không được lưu truyền lại, mà hình thức khoa học thấp nhất của phương Tây lại được lưu lại cho con người, vì vậy nó tương đối không hoàn chỉnh.

Vừa nãy tôi giảng về con người không phải sinh ra trong không gian vật chất này và mục đích làm người. Nếu con người trượt xuống nữa thì sẽ đối diện với sự huỷ diệt, huỷ diệt triệt để, gọi là: 'hình thần toàn diệt', rất đáng sợ! Vì vậy Phật muốn độ con người, ấy chính là không để chư vị đối diện với đường cùng này, đưa chư vị từ thống khổ của con người độ đến thiên quốc, đó là giải quyết vấn đề thống khổ của con người một cách thực sự và từ căn bản. Cơ điểm mà con người hiện nay tin Phật không giống với cơ điểm mà người xưa tin Phật, người xưa tin Phật là bái Phật, tu Phật, kính Phật, không có tâm gì khác. Người hiện nay tín Phật là để cầu Phật. Nhưng cái tâm 'cầu' kia đối với Phật mà nói là bản nhất, tâm đơ bản nhất. Vì vậy mọi người nghĩ xem, Phật là độ chư vị, chư vị cầu được thoải mái và hạnh phúc nơi người thường. Nếu chư vị ở nơi người thường thực sự hạnh phúc, sống thoải mái, chư vị thực sự không muốn làm Phật nữa, chư vị bây giờ hẳn chính là Phật rồi, thế làm sao có thể được? Nghiệp lực đã nợ, việc xấu đã làm từ đời này qua đời khác mà chư vị không trả, chư vị chỉ cầu hạnh phúc, nó làm sao có thể cầu mà đến được? Chư vị chỉ có một cách: Đi tu, mới có thể tiêu trừ nghiệp lực đã nợ. Nếu nói chư vị không muốn thành Phật, thì chư vị phải làm một người tốt, làm nhiều việc thiện, làm ít việc ác, tương lai chư vị mới có thể hạnh phúc, chư vị thực sự tự mình kéo dài hơn sinh mệnh. Nhưng có lẽ người ta sau khi bị tẩy não lúc chuyển sinh, chuyển sinh đến một môi trường bất hảo thì lại trôi dạt đến bờ vực huỷ diệt.

Vừa rồi tôi nhắc đến Phật Thích Ca Mâu Ni giảng vũ trụ này 'kỳ đại vô ngoại, kỳ tiểu vô nội'. Có thể có người còn chưa hiểu câu này lắm. Chính là Phật Thích Ca Mâu Ni đã nhìn thấy vấn đề gì? Ông đã giảng học thuyết tam

thiên đại thiên thể giới. Phật Thích Ca Mâu Ni giảng: Người có thân thể vật chất giống như người chúng ta, không chỉ là người tồn tại trong không gian khác, Ông nói có ba nghìn thế giới giống với xã hội nhân loại của chúng ta. Trong hệ Ngân Hà, có ba nghìn tinh cầu như thế này. Hơn nữa Ông còn giảng một câu, Ông nói: Trong một hạt cát có ba nghìn đại thiên thể giới. Ông nói trong một hạt cát có ba nghìn không gian giống như không gian sinh tồn của nhân loại chúng ta. Nhưng tỷ lệ lớn nhỏ của người ở đó, chư vị không thể dùng khái niệm nhận thức của khoa học hiện đại để nhận thức, họ sinh tồn trong một hình thức thời không khác.

Câu nói tôi vừa giảng có người có thể thấy kỳ lạ, không hiểu. Mọi người thử nghĩ xem, địa cầu đang vận chuyển một cách rất có quy luật. Mà khi hạt điện tử quay quanh hạt nhân nguyên tử khác gì so với Trái Đất quay xung quanh Mặt Trời? Là cùng một hình thức. Nếu chư vị có thể phóng to hạt điện tử đến to như địa cầu của chúng ta thì chư vị thấy trên đó có sinh mệnh hay không? Vật chất gì tồn tại trên bề mặt? Phật Thích Ca Mâu Ni giảng: Kỳ tiểu vô nội. Ông nhìn thấy mức độ nào? Về vi quan vật chất, Ông đã nhìn thấy được rất vi quan rồi. Ông nói trong một hạt cát có tam thiên đại thiên thể giới tồn tại, trong một hạt cát có ba nghìn đại thiên thể giới. Vậy mọi người thử nghĩ xem, nếu những gì Phật Thích Ca Mâu Ni nói là thật, thì trong một hạt cát, trong thế giới đó có phải là có sông, hồ, biển? Vậy thì trên bờ sông, hồ, biển đó có phải là cũng có cát? Vậy thì trong hạt cát đó có phải là còn có tam thiên đại thiên thể giới? Vậy thì trong hạt cát của hạt cát đó có phải là còn có ba nghìn đại thiên thể giới? Truy xuống dưới nữa Phật Thích Ca Mâu Ni phát hiện là vô cùng tận. Vì thế Ông liền giảng một câu, nói rằng: ‘Kỳ

tiểu vô nội', Ông chưa nhìn thấy bản nguyên nhất của vật chất là gì. Đương nhiên trước đây chúng tôi đã từng giảng bản nguyên nhất của vật chất, ở đây tôi không giảng nhiều nữa. Bởi vì giảng quá cao, quá sâu, nhất là nhiều người không nghe hiểu hết tiếng Hoa, vì vậy tôi không giảng nhiều về phương diện này nữa. Tôi nghĩ rằng tôi giảng thế này thôi, sau đây mọi người có thể đưa ra những vấn đề trong tu luyện, trong học Pháp, tôi sẽ giải đáp cho chư vị.

Đệ tử: Chúng con đã xem cuốn «Chuyển Pháp Luân» quyển một và hai, trong đó có một câu con cảm thấy không hiểu lắm, bởi vì trước đây con từng là đệ tử Mật Tông. Trong đó có một vấn đề dường như là tầng thứ của Bồ Tát và Phật Như Lai đang gặp phải kiếp [nạn]?

Sư phụ: Câu hỏi này hỏi rất cao. Chỉ khi chư vị tu luyện lên cao hơn nữa chư vị mới có thể nhìn được nhận thức được. Đương nhiên tôi chỉ có thể nói một cách đơn giản, khái quát cho chư vị. Pháp ở tầng con người này không linh nữa, bởi vì đạo đức xã hội nhân loại đi xuống, quan niệm đạo đức trong nhân tâm đã bại hoại, không có chính niệm thì Pháp không linh nữa. Khi Pháp trong xã hội nhân loại không linh nữa, thì nhân loại sẽ bị trượt xuống. Nếu Pháp không phải là trong xã hội nhân loại này không linh nữa, vậy thì trong không gian rất cao tầng Ông đã bị sai lệch, sinh mệnh vật chất sẽ bị rớt xuống dưới, họ không tốt nữa, họ rớt xuống dưới. Vậy thì nếu Ông xuất hiện vấn đề trên diện rộng, thì không chỉ là vấn đề của nhân loại nữa, ví dụ Đại Pháp xuyên suốt một mạch cho tới bên dưới, ở trên lệch một chút thì ở dưới thay đổi diện mạo hết cả. Giống như bắn súng vậy, chư vị chỉ cần hơi lệch đi một chút, thì viên đạn bắn ra không biết bắn vào đâu. Tại sao bên dưới nảy sinh những biến đổi lớn

như vậy? Xã hội nhân loại biến hoá vô cùng đáng sợ! Nào là hút thuốc phiện, buôn bán ma tuý, con người không có việc ác nào không làm, có rất nhiều người làm rất nhiều việc xấu; nào là xã hội đen, đồng tính luyến ái, loạn giới tính, v.v., đều không phải là tiêu chuẩn làm người. Phật nhìn những vấn đề này như thế nào? Chính phủ của chư vị cho phép, luật pháp cho phép, đấy là tự con người cho phép, nhưng Thiên Lý không cho phép! Ngày xưa những thứ đẹp đẽ là đối tượng truy cầu của nhân loại, hiện nay chư vị thử xem xem những đồ chơi được bày bán, những bức tranh vẽ đều loạn hết cả lên, đây chính là tác phẩm. Là cái gì? Ai cũng không nói rõ được. Quan niệm của tất cả mọi người đều phát sinh biến đổi theo hướng tương phản. Một đồng rác rưởi bày ở đó chính là tác phẩm nhà đại sư điêu khắc. Hiện tượng của cả xã hội đều như thế. Thậm chí đồ chơi trong cửa hàng có hình dạng một đồng phân cũng được bày bán. Ngày xưa búp bê kia phải làm thật đẹp thì người ta mới muốn mua, bây giờ đầu lâu, kẻ hung ác, ma quỷ quái dị đều trở thành đồ chơi, còn bán rất chạy, người không có thiện niệm muốn mua. Điều này thể hiện một vấn đề: Quan niệm của con người trượt xuống rất ghê gớm rồi! Ngày xưa bài hát có thanh âm đẹp đẽ, người tốt nghiệp học viện âm nhạc ra thì thân thể, tư cách ưu mỹ, bởi vì âm nhạc chính là đem đến cho mọi người cảm thụ cái đẹp. Hiện nay nam không ra nam, nữ không ra nữ, tóc rất dài, hét a a, lên ti-vi một cái thì chính là ngôi sao ca nhạc. Tất cả đều đang bại hoại, bất cứ cái gì của nhân loại cũng đều trượt dốc. Còn có rất nhiều rất nhiều hiện tượng, vô cùng đáng sợ! Chư vị không tu luyện chư vị không nhìn ra. Nhận thức của nhân loại về tôn giáo cũng khác rồi, họ coi là chính trị, có người mở miệng ra là chửi Phật, trong thực đơn kia còn có món

“Phật nhảy tường”. Đây chính là phỉ báng Phật! Xã hội nhân loại hiện nay làm sao vậy? Chư vị không tu chư vị không biết, một khi đã tu quay đầu nhìn lại thì thấy thật đáng sợ! Mọi người thử nghĩ xem, nhân loại này đã bại hoại đến mức độ này rồi, nó không phải là cô lập, là vì Pháp này trong không gian nhất định đã xảy ra vấn đề. Rất nhiều vật chất, sinh mệnh sai lệch khỏi Pháp tạo thành. Tôi chỉ có thể giảng cho chư vị như thế này, giảng quá sâu rồi vì ngồi ở đây còn rất nhiều người chưa lý giải được. Tôi nghĩ rằng tôi giảng thế này chư vị hẳn đã minh bạch rồi.

Đệ tử: Con vốn cảm thấy ngại quá, nhưng con không nắm lấy cơ hội này thực sự e rằng lỡ mất rồi. Vấn đề này rất nhiều người đều chưa trả lời được cho con, hôm nay có Thầy đến, cơ hội này thật khó được. Mấy năm trước có một hôm lúc hơn 12 giờ đêm con ngồi đả tọa theo phương pháp Mật tông, trước đây con tu Mật tông. Nhưng con xoay vòng vòng giống như máy bay xoắn ốc vậy, nhanh đến nỗi con không có cách nào hình dung được, cứ thế bay lên. Con lên cao ngần này, từ đỉnh đầu xuất lai. Đỉnh đầu xuất lai có hơi đau một chút, khi đau khi con đang bay lên trên con rất sợ. Con nghĩ có thể linh hồn của con đi rồi, vậy thì con không nhìn thấy thân thể con. Ngày thứ hai lại xảy ra hiện tượng kỳ lạ, ban ngày con ngồi trong phòng, con nhìn thấy vàng hào quang màu bạc, ánh sáng màu bạc, sau đó năm phút sau thì không thấy nữa. Ngày thứ ba con nhìn thấy Pháp Luân, thế là thế nào?

Sư phụ: Mặc dù trước đây chư vị tu Mật tông, nhưng không khởi tác dụng, tại sao chư vị có thể nhìn thấy Pháp Luân? Là vì trước khi chư vị tu chúng tôi đã quán chư vị rồi. Người luyện công muốn bay lên rất đơn giản, các nhà khoa học hiện nay không giải thích được. Thật ra khi tất

cả mạch trong cơ thể người đều thông thì họ có thể bay lên. Họ không bay lên thì khi đi cũng sẽ thấy lằng lằng, leo núi, leo thang đều không thấy mệt. Đây chính là mạch thông rồi, sẽ như vậy. Còn nếu nói nguyên thần xuất lai rồi, có người nguyên thần dễ ly thể, có người thì không dễ xuất lai. Sau khi ly thể Pháp Luân đưa thân thể chư vị bay lên, vì thể xoay chuyển rất nhanh. Còn như nói chư vị không dám lên cao như vậy chính là vì khi đó chư vị chỉ có năng lượng cao ngần ấy. Chư vị lần đầu tiên gặp phải vấn đề này sẽ sợ, ai cũng vậy. Thật ra người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp chúng ta bay lên rất nhiều, là rất bình thường. Người tu luyện vừa bước vào tu luyện thì bắt đầu thông mạch, sau đó đại chu thiên thông rồi thì khi đó người liền có thể bay lên.

Tôi giảng ra tôi còn phải dặn dò mọi người, đừng ai có suy nghĩ này: ‘Nếu tôi có thể bay lên được thì tốt biết bao!’ Chư vị vừa sinh ra quan niệm truy cầu thì chư vị có thể bay lên được cũng sẽ không bay lên được nữa. Bởi vì luyện công là giảng ‘vô vi’, giảng ‘không’, ‘hữu tâm tu, vô tâm đắc’; ‘hữu tâm tu luyện, vô tâm đắc công’. Đây là ôm giữ trạng thái này mà tu luyện. Suốt ngày chỉ muốn thành Phật, đó chính là chấp trước mạnh mẽ. Tâm này không bỏ đi thì vĩnh viễn không được, vì thế tu luyện chính là bỏ đi tâm con người. Chư vị ở nơi người thường bất cứ điều chấp trước nào đều là tâm chấp trước. Nói truy cầu cái này, truy cầu cái kia, chư vị càng truy cầu thì càng không có. Chư vị chỉ có vứt bỏ cái tâm này đi thì nó sẽ có, mọi người nhất định phải nhớ cái Lý này. Trong người thường chư vị nếu muốn đắc được điều gì, chư vị có thể đi truy cầu, chư vị có thể đi học, sau khi cố gắng sẽ có thể đắc được; nhưng với điều vượt qua người thường, thì chỉ có

vứt bỏ thì mới có thể đắc được. Gọi là gì? Gọi là: ‘vô cầu nhi tự đắc’.

Vấn đề đáng sợ mà chư vị nói thật ra không có gì đáng sợ cả, bay lên là bay lên. Bởi vì lúc đó không ai nói cho chư vị, không có vị sư phụ nào trong chốn người thường dạy. Bởi vì bay lên là việc rất bình thường, nó chịu sự khống chế của ý niệm con người. Chư vị nói tôi hạ xuống, chỉ cần chư vị vừa nghĩ nó liền hạ xuống; chư vị nói lên liền lên ngay. Nhưng khi chư vị càng sợ hãi thì lại là tâm chấp trước, nó dễ rớt xuống, vì vậy nhất định đừng sợ hãi. Trước đây có một người tu thành La Hán, vừa cao hừng anh ta liền rớt xuống. Tại sao vậy? Cao hừng, cái cao hừng này của con người cũng là thể hiện của ‘tình’, cũng là một chấp trước. Là một người tu thành, anh mắng tôi, anh nói tôi những điều không dễ nghe, tôi không quan tâm; anh nói tôi tốt, tôi cũng không động tâm; anh nói tôi không tốt, tôi cũng không để trong tâm. Vì thế anh ta vừa cao hừng liền rớt xuống. Tu thành La Hán cũng không dễ dàng, cuối cùng người này lại tiếp tục tu. Qua vài năm anh ta lại tu thành La Hán, anh ta liền nghĩ: Mình không được cao hừng, mình cao hừng một cái là phải rớt xuống. Trong tâm anh ta liền sợ mình cao hừng. Nhưng anh ta vừa sợ hãi anh ta lại rớt xuống. Bởi vì sợ hãi cũng là tâm chấp trước. Tu Phật là một việc rất nghiêm túc, không phải là trò đùa. Vì thế mọi người nhất định phải chú ý vấn đề này.

Trước khi mọi người đặt câu hỏi tôi nói thêm một vấn đề này: Chúng ta luyện công nhất định phải chuyên nhất. Tôi biết rất nhiều người ngồi đây trước đây đã từng học Mật tông; có rất nhiều người tín Phật giáo; có rất nhiều người tín Ki Tô giáo, Thiên Chúa giáo. Tôi cho rằng: Tu luyện phải chuyên nhất! Tại sao phải chuyên nhất?

Đây là một chân lý vô cùng chính xác. Hiện nay thời kỳ mật Pháp người không thể tu thành nữa, đây là một nguyên nhân chủ yếu. Có vài nguyên nhân tạo thành: không lý giải được Pháp; ngoài ra là tạp tu. Tạp tu là một nguyên nhân chủ yếu. Chư vị luyện công này rồi, thì chư vị không thể luyện công khác. Tại sao nói với chư vị như thế? Là bởi vì câu nói “lấy cái sở trường của mọi nhà” là cách nói của người thường, là cái Lý truy cầu kiến thức kỹ thuật của người thường. Còn Lý tu luyện là phải chuyên nhất. Trong Phật giáo giảng bất nhị pháp môn. Chư vị nói tôi vừa tu Phật, vừa tu Đạo, thì cái gì cũng không tu thành, ai cũng sẽ không cấp công cho chư vị. Bởi vì “tu tại tự kỷ, công tại sư phụ”. Mọi người nghĩ xem, khí công kia cứ luyện cứ luyện thì có thể thành Phật không? Mật tông niệm chút chú ngữ, thêm chút hoạt động ý niệm, kết vài cái thủ ấn thì có thể thành Phật không? Ý niệm của con người chẳng là gì hết, chỉ là nguyện vọng. Còn thực sự khởi tác dụng là sư phụ! Có người liền nghĩ: Đều là Phật gia, chúng tôi vừa niệm Phật vừa học Mật tông, vừa luyện khí công Phật gia, thế không tốt sao? Đó là nhận thức của người, chứ Thần không nhận thức như thế. Mọi người thử nghĩ xem: Phật Như Lai, Phật A Di Đà là tu thành như thế nào? Là dựa vào phương pháp tu luyện của bản thân mà viên mãn, công của Ông cũng là dựa vào hình thức diễn hoá của bản thân, viên mãn thế giới của Ông, tu thành của bản thân Ông. Tất cả mọi thứ của Ông đều là các nhân tố của hình thức tu luyện bản thân Ông trong quá trình tu luyện tạo thành.

Phương pháp viên mãn của Phật Thích Ca Mâu Ni gọi là “Giới-Định-Huệ”. Phải tu tứ thiền bát định v.v., chiếu theo phương pháp tu luyện của Ông mà làm. Tu luyện theo môn này thì công của chư vị cũng phải là công Phật

Thích Ca Mâu Ni tu luyện, chư vị mới có thể tu luyện đến nơi của Ông. Nếu chư vị muốn tu luyện Mật tông, vậy thì chư vị phải chiếu theo yêu cầu Thân-Khẩu-Ý của Mật tông, thì chư vị mới có thể tu đến thiên quốc do Đại Nhật Như Lai trụ trì. Cái gì cũng luyện, thì chư vị không đắc được gì cả. Chư vị tu Tịnh Độ, niệm A Di Đà Phật, quay đầu lại chư vị lại học lý luận Thiên Tông, thì chư vị cũng chẳng đắc được gì. Người chỉ có một thân thể kia, nếu muốn biến thân thể ấy thành Phật thể, thân thể của Phật, mọi người biết rằng, đó không phải là chuyện dễ dàng, bản thân chư vị không làm nổi. Phải là Phật làm, nếu biến thân thể chư vị thành Phật thể, thì đó là một việc vô cùng phức tạp, còn phức tạp hơn cả máy móc tinh xảo nhất của nhân loại. Ông đưa vào thân thể chư vị một bộ các thứ mà gọi là cơ chế, còn phải cấp cho chư vị rất nhiều rất nhiều hạt giống viên mãn của các loại Phật Pháp thần thông, gieo ở điền của đan điền, tất cả đều là những thứ trong môn của Ông, thế thì chư vị mới có thể tu luyện trong môn của Ông, mới có thể tu đến thế giới Phật quốc của Ông. Nếu không chuyên nhất, thì chư vị chỉ có một thân thể, làm sao có thể để cho chư vị tu thành một chư vị của hai thế giới của Phật? Làm sao có thể tu thành hai? Phật nhìn thấy chư vị thế thì đều sẽ không cấp cho chư vị, họ cho rằng tâm tính chư vị không tốt. Nói thẳng ra, chư vị là người muốn làm loạn Phật Pháp. Phật Như Lai tu thành Phật Như Lai rất gian khổ, rất khó! Một vị Phật Như Lai tu thành Như Lai phải chịu biết bao nhiêu gian khổ mới có thể tu thành Như Lai! Một người thường chư vị muốn cải biến những thứ của Ông, làm loạn những thứ của Ông, đem hai thứ trộn lẫn với nhau, làm loạn những điều hai vị Phật ấy chứng ngộ, đây còn không phải là làm loạn Phật Pháp hay sao?! Nghiêm trọng như vậy đấy! Nhưng

hoà thượng hiện nay và nhân loại hiện nay đang phá hoại Phật Pháp mà họ lại không hề biết. Đương nhiên, chư vị không biết thì cũng không trách chư vị, không trách chư vị là không trách chư vị, nhưng không cho chư vị bất cứ điều gì. Sẽ không để cho một người tùy tiện làm loạn Phật Pháp. Hai môn Phật Pháp, Pháp của hai vị Phật Như Lai đều bị chư vị làm loạn. Điều này là tuyệt đối không thể! Vì thế chư vị chỉ cần tu lẫn thì không thể đắc được. Không phải nói tôi chỉ tu Phật gia, tôi không tu Đạo gia, nên tôi bèn tu các môn của Phật gia là được mà, Thiền tông của Phật gia cũng tu, Mật tông cũng tu, Tịnh Độ, Hoa Nghiêm tông, Thiên Thai tông chư vị đều tu, chư vị đang làm loạn, đó gọi là gây lộn xộn, cái gì cũng không đắc được. Thực sự là cái gì cũng không đắc được, do đó chư vị phải tu vững theo một môn thì chư vị mới có thể viên mãn.

Điều tôi giảng ở đây là đạo lý. Chứ không phải cứ buộc chư vị phải tu Pháp Luân Đại Pháp của tôi Lý Hồng Chí. Trong một thời kỳ tiền sử Pháp Luân Đại Pháp chúng tôi đã từng được truyền rộng rãi để độ nhân trong xã hội nhân loại giống như Phật giáo của Phật Thích Ca Mâu Ni, trong thời kỳ văn minh nhân loại lần này chưa từng làm như thế. Sau khi nhân loại lần này xuất hiện, đây là lần đầu tiên chúng tôi lại truyền ra, có thể cũng là lần cuối cùng truyền xuất lai cho con người, nhưng là vĩnh viễn bất hoại. Đương nhiên chúng tôi có thể giới Pháp Luân, những đệ tử viên mãn có thể đến thế giới Pháp Luân. Nhưng không phải cứ buộc chư vị phải tu Pháp của tôi. Chư vị có thể tu bất kỳ Pháp nào. Miễn đó là chính Pháp, nếu chư vị có thể đắc được chân truyền của một pháp môn, chư vị cảm thấy chư vị có thể viên mãn trong pháp

môn đó thì chur vị tu, nhưng tôi khuyên chur vị phải chuyên nhất.

Tôi cũng bảo mọi người này, Phật không thể trực tiếp đến độ chur vị bằng diện mạo thật của Phật, thần thông đại hiển, Phật ngồi đây giảng Pháp cho chur vị, đó không phải là độ nhân, đó gọi là phá hoại Pháp. Những kẻ thập ác bất xá cũng đến học, không có ngộ, vừa nhìn thấy vị Phật thật ngồi đây, ai còn không học? Cả nhân loại đều đến học. Có phải như vậy không? Vì thế chỉ có chuyển sinh thành sư phụ trong người thường mới có thể dạy, mới có thể độ nhân. Ở đây còn có vấn đề ngộ, tin hay không tin là do chur vị. Mà bản thân chur vị có thể tự cân nhắc về Pháp này. Dù sao cũng phải có trách nhiệm với chur vị nên tôi mới giảng đạo lý này, bởi vì chur vị muốn tu nên tôi nói với chur vị, nếu không thì bằng như tôi không có trách nhiệm với chur vị. Chur vị có cơ duyên thế này, ngồi ở nơi đây, nên tôi nói cho chur vị. Hiện nay bất cứ môn nào cũng đều rất khó tu thành, không có người quản, điểm chốt ấy đều là loạn tu. Đương nhiên nếu bản thân chur vị có thể nắm vững thì chur vị tu, chur vị cảm thấy có thể tu thành viên mãn, thì tu môn nào cũng được, chính là đạo lý này, bởi vì Phật muốn tốt cho con người, vì thế tôi nói với mọi người rằng, chur vị muốn tu luyện thì chur vị phải chuyên nhất. Không chỉ về động tác là không thể luyện những thứ khác, mà kinh của những môn khác chur vị cũng không được niệm, trong tư tưởng của chur vị cũng không được sản sinh những thứ của môn kia, ý niệm đều phải bỏ đi hết. Bởi vì luyện công rất nhiều thứ là dựa vào ý niệm, ý niệm của chur vị xuất lai thì chính là truy cầu, chur vị liền muốn cái kia, cái kia liền đến. Vậy thì công trên thân chur vị liền loạn, Pháp Luân sẽ biến hình, mất hiệu quả, chur vị tu cũng như không.

Tôi nói với mọi người: Pháp Luân này quá ư là quý giá, chư vị đừng thấy tôi đã cấp Ông cho chư vị, trước khi tôi truyền điều này ra, cả những người tu Đạo hàng nghìn năm muốn đắc Ông cũng không đắc được. Sau khi đắc được, người này có thể nói là vị ấy đã tu luyện được một nửa rồi. Công sẽ tự động được Pháp Luân diễn hoá, chỉ cần tu tâm chư vị, thì sẽ tăng công, đề cao lên. Ông là một sinh mệnh cao cấp, cũng có nghĩa là, Ông còn cao cấp hơn cả sinh mệnh chư vị. Chư vị đừng nghĩ rằng tôi đã cấp cho chư vị, đây là vì chư vị muốn tu luyện, là Phật tính đã biểu hiện xuất lai. Xuất ra niệם ấy liền độ chư vị, chính là làm như thế, những gì chư vị đắc được rất là trân quý. Tu Phật là một việc vô cùng nghiêm túc, chúng tôi cũng sẽ không để chư vị làm loạn Ông, huỷ hoại Ông. Nếu chư vị tu muốn lẫn những thứ khác, thì chúng tôi đành phải thu hồi lại, không thể để chư vị huỷ hoại sinh mệnh này, sinh mệnh cao cấp. Có người nghĩ, vậy thì tôi học những thứ khác, Pháp Luân này uy lực lớn thế, sao Ông không quản? Bởi vì trong vũ trụ còn có một Lý, chính là chư vị muốn gì thì tự mình quyết định, điều tự chư vị muốn, chư vị muốn thứ tà, thì cái tà sẽ không chỗ nào là không nhập vào, chư vị không cần chúng vẫn cứ dúi vào! Chư vị muốn chúng thì chúng ngay lập tức liền đến, chưa đầy một giây là chúng đã đến rồi. Vậy thì Pháp Luân kia tại sao không quản? Là vì chư vị muốn. Vì vậy mọi người nhất định phải chú ý điểm này. Con người tu luyện là một việc vô cùng nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc.

Khi tôi truyền công ở Trung Quốc, có nhiều người thiên mục đã khai mở ở tầng thứ khá cao, thiên mục khai mở rồi cũng không dễ tu, nhìn thấy các vị thần tiên cao lớn, bởi vì các thể sinh mệnh của không gian khác có thể biến thành rất lớn, cũng mặc y phục vàng, vừa cao vừa

lớn, nhân loại cảm thấy thần thông quảng đại, nói với chư vị rằng: Ta nhận con làm đồ đệ, hãy theo ta học. Tâm kia của người vừa khởi lên, liền theo ông ta học, lúc đó liền bị huỷ hoại. Chư vị đừng thấy ông ta cao lớn, ông ta cũng chưa ra khỏi tam giới, ông ta không là gì cả, ông ta chẳng qua chỉ là không trong không gian này, ông ta có thể biến hoá thân thể, vì vậy mọi người nhất định phải chú ý những sự tình này. Còn có ma đến can nhiễu chư vị, ‘theo ta học đi, ta sẽ dạy người gì đó’. Có người hể toạ ở đó, đặc biệt là luyện những công khác, để xuất hiện cái gì là tự phát công, đả thủ ấn đường như rất đẹp, tôi nói cho chư vị biết ma cũng biết bộ này. Chư vị không biết ai cấp cho chư vị, vì vậy chư vị chỉ cần luyện theo nó, nó sẽ cho thêm những thứ vào trong thân thể chư vị, thân thể chư vị sẽ loạn. Tôi thấy có một số người, thấy chư vị dường như là học cái này, học cái kia, và trong thân thể đen loạn bát nháo cả, cái gì cũng có, chư vị hoàn toàn không tu luyện được. Chúng tôi giảng duyên phận, nếu chư vị gặp tôi, cũng chính là duyên phận của chư vị. Nếu chư vị thực sự muốn tu, chúng tôi sẽ thanh lý triệt để cho chư vị. Những thứ tốt lưu lại cho chư vị, những thứ xấu thì bỏ đi cho chư vị, giải quyết, tịnh hoá thân thể chư vị, sau khi đạt đến trạng thái nãi bạch thể thì chư vị mới có thể thực sự xuất công đề cao tăng thứ.

Đệ tử: Thầy có rất nhiều Pháp thân chỉ đạo người tu luyện, nhưng chúng con ở Châu Úc, thì ai hướng dẫn chúng con? Lấy ai làm Thầy?

Sư phụ: Ở đây vị ấy đã đưa ra một vấn đề rất trọng yếu. Mọi người biết rằng, một người tu luyện đây là một vấn đề vô cùng nghiêm túc. Bởi vì con người trải qua bao đời là có nghiệp lực, đời trước đã từng làm việc bất hảo, thì sẽ có kẻ thù và chủ nợ trú tại không gian khác. Nếu họ

biết chư vị tu luyện, thì họ sẽ đến báo thù chư vị, như vậy người vừa bắt đầu tu luyện có thể đối mặt với nguy hiểm sinh mệnh. Do đó tôi đã giảng, nếu không có sư phụ, thì chư vị hoàn toàn không thể tu thành, tuyệt đối không thể tu thành. Chỉ có sư phụ coi sóc chư vị, bảo hộ chư vị, thì chư vị mới có thể tu thành. Không để cho chư vị xảy ra bất cứ vấn đề lớn nào, chư vị mới có thể tu thành. Trước đây trên khắp thế giới đều có người tu luyện, ở Trung Quốc tương đối nhiều hơn. Rất nhiều người tu Đạo đưa đồ đệ, chư vị đừng thấy sau này xuất hiện Đạo giáo, đệ tử rất nhiều nhưng đệ tử chân truyền chỉ có một, họ mới có thể đảm bảo anh ta không có vấn đề. Họ chỉ có thể coi sóc một người, bởi vì Đạo gia không mang nguyện vọng phổ độ chúng sinh.

Tại sao tôi có thể truyền độ cho nhiều người thế này? Ở Trung Quốc hiện nay có hàng chục triệu người đang học, còn chưa kể đến ở nước ngoài. Tại sao mọi người đều không xuất hiện vấn đề gì? Trong chúng ta ngồi đây có người bị ô tô đâm, đâm hỏng cả xe ô tô, anh ta thực sự không có chuyện gì, cũng không đau, cũng không sợ, không bị thương ở đâu cả. Tại sao có thể như thế? Chính là những chủ nợ kia đến đòi nợ chư vị, nhưng chúng tôi không để cho chư vị thực sự xảy ra nguy hiểm. Nhưng, cái nợ này vẫn phải trả. Nếu không có sư phụ bảo hộ, thì đã chết liền. Chết rồi thì tu thế nào? Tôi có vô số Pháp thân, giống hệt tôi. Họ ở không gian khác, đương nhiên có thể biến lớn thu nhỏ. Biến thành rất lớn, biến thành rất nhỏ. Trí huệ của họ hoàn toàn được khai mở, Pháp lực giống như Phật, chủ thể ở chỗ tôi, bản thân họ có năng lực làm việc độc lập, họ sẽ coi sóc chư vị, bảo hộ chư vị, giúp chư vị diễn hoá công, làm một số việc. Thật ra họ chính là hoá thân trí huệ của tôi, vì vậy, tôi có thể bảo hộ chư vị. Tôi

không ở Châu Úc, nhưng Đại Pháp đã truyền cho chư vị rồi, có thể dĩ Pháp vi Sư.

Đệ tử: Pháp thân có thể chỉ đạo chúng con tu luyện và bảo hộ chúng con không?

Sư phụ: Khi một người tu luyện sắp gặp phải chuyện phiền phức, Pháp thân của tôi sẽ hoá khai những thứ này cho chư vị, không cho xuất hiện, cũng sẽ điểm hoá chư vị. Khi chư vị thực sự chưa ngộ, chư vị lại tu luyện tốt, Ông có thể sẽ xuất hiện trước mắt chư vị nói với chư vị điều gì, có thể để chư vị nghe thấy âm thanh. Bởi vì tầng thứ tu luyện của chư vị không đủ, sẽ không để chư vị nhìn thấy Ông, Ông sẽ để chư vị biết âm thanh, nhưng đa số là khi chư vị ngủ Ông cho chư vị nhìn thấy. Như thế giống như chư vị nằm mơ, là thật hay giả, còn có ngộ tồn tại, cho nên đa số có thể nhìn thấy trong mơ. Nếu định lực của chư vị rất cao, trong khi đả toạ cũng có thể nhìn thấy. Nhưng nếu chư vị cứ muốn nhìn thấy tôi, cũng là một loại truy cầu, chấp trước, vì vậy cũng không thể để chư vị thấy. Khi chư vị không cần quản, tương lai chư vị chỉ cần tu, nhất định sẽ nhìn thấy.

Đệ tử: Sư phụ bảo hộ con, nhưng nghiệp chướng của con rất nặng, bảo hộ thế nào ạ?

Sư phụ: Câu này cũng đưa ra một vấn đề rất quan trọng. Bởi vì xã hội nhân loại ngày nay, người ta đều đã đến bước nghiệp cuộn lấy nghiệp, nghiệp lực đã tương đối lớn. Không chỉ là người có nghiệp lực lớn như thế, bởi vì sinh mệnh của con người có thể chuyển sinh, chuyển sinh thành động vật, vật chất, thực vật, sinh vật của không gian tầng cao, sinh vật của không gian tầng thấp. Lục đạo luân hồi mà, đều có thể chuyển sinh. Vậy thì con người mang cả đức và nghiệp lực đi theo. Con người hiện

nay thành phần đức thì ít, nghiệp lực thì lớn. Vậy nhìn thì không chỉ là người có nghiệp lực, ngay cả bùn, đất cũng có nghiệp lực. Trước đây mọi người biết rằng, ở Trung Quốc, người nông dân đang làm ruộng nếu mà bị đứt tay, lấy một ít bùn đắp lên sẽ khỏi, đắp một ít đất thì sẽ khỏi. Bây giờ chư vị có dám động đến đất không? Chư vị còn chưa động tới mà đã mắc uốn ván rồi! Đến đâu cũng là nghiệp lực. Trên vật chất có nghiệp lực, trên thực vật có nghiệp lực, động vật, người đến đâu cũng đều là nghiệp lực, vì vậy nhìn từ không gian cao tầng, xã hội nhân loại là những đợt sóng đen cuộn lại. Tại sao có dịch bệnh? Dịch bệnh một cách rất nghiêm trọng, chính là sóng đen kia, những khối nghiệp lực mật độ rất dày, cuộn đi cuộn lại. Khi cuộn đến đây, nó sẽ xuất hiện dịch bệnh. Nghiệp lực của nhân loại hiện nay lớn như thế, làm thế nào? Tôi nói với mọi người, chư vị phải tu luyện, chính là những gì tôi vừa giảng, [nếu] nợ vài cái mệnh, trả hết rồi mới tu luyện, thì e rằng thời gian và hoàn cảnh đã qua rồi, chư vị cũng không gặp được tôi.

Vậy làm thế nào? Người trong vũ trụ này không phải là để làm người, mà là để tu luyện trở về, trở về nơi thực sự đã sinh ra chư vị. Có người nói, tôi ở xã hội người thường, tôi không vứt bỏ được cái tình của người thường. Tu luyện rồi, vợ con, cha mẹ, anh em thì làm thế nào? Thế thì tôi sống không còn ý nghĩa nữa. Đó là chư vị đứng từ góc độ người của chư vị mà nhận thức, trên cơ sở hiện hữu mà xét. Khi chư vị nâng cao lên cơ sở mới, sau khi nâng cao tầng thứ chư vị sẽ không nghĩ thế nữa, chư vị ở một cảnh giới khác thì chư vị sẽ không nghĩ như vậy nữa. Nhưng tôi phải nói cho chư vị biết một đạo lý: Ai là người thân thực sự của chư vị? Ở đây tôi không phải là can nhiễu đến quan hệ gia đình của chư vị, bởi vì người

khi ở trong lục đạo luân hồi, đời này chư vị là người, đời sau là động vật là thực vật, một đời một đời, mỗi đời mỗi đời chư vị có biết bao nhiêu cha mẹ, có biết bao nhiêu vợ chồng con cái, anh chị em? Trong dòng sinh mệnh dài dòng của chư vị, chư vị cũng không đếm hết được. Còn có là người, không phải là người, cái nào là thực, chính là con người mê quá sâu rồi! Cha mẹ thực sự của chư vị là ở nơi vũ trụ sinh ra chư vị, ở đó mới có cha mẹ của chư vị. Bởi vì sinh mệnh có hai chủng nguồn gốc: Một là sinh mệnh sản sinh dưới sự vận động của vật chất khổng lồ; hai là dưới sự vận động của vật chất vũ trụ sinh ra sinh mệnh hữu hình, bản thân Ông giống như là mang thai như con người vậy, sinh ra sinh mệnh. Sinh mệnh như thế, họ sẽ có cha mẹ. Vì vậy cha mẹ thực của chư vị, đang ở kia dõi theo chư vị, mong chờ chư vị về chư vị không về, mê ở nơi đây, còn cảm thấy nơi đây đều là người thân.

Người làm người không phải là mục đích, phản bốn quy chân mới là mục đích. Một người nếu xuất ra niệm tu Phật ấy, mặc dù anh ta không có cơ duyên tu, anh ta cũng đã ươm trồng thiện quả tu Phật. Tại sao lại nói vậy? Chính là anh ta xuất ra một niệm này quá trân quý! Con người trong hoàn cảnh khổ như thế này, hoàn cảnh mê như thế này, anh ta vẫn còn cái tâm muốn quay trở về, vẫn có cái tâm tu Phật hướng thiện. Như vậy, nếu chư vị muốn tu luyện, đều sẽ tìm cách bật đèn xanh cho chư vị. Người có một niệm này sẽ chấn động thập phương thế giới, sáng như vàng, ai cũng nhìn thấy. Người này muốn tu luyện, thì chính là như thế, nghiệp lực lớn thế này, làm thế nào? Vậy thì phải tìm cách tiêu nghiệp cho chư vị. Tiêu nghiệp không thể tiêu một cách vô điều kiện, cũng không thể tiêu hết toàn bộ cho chư vị. Người khác có thể làm đến mức độ nào? Tôi không xem, nhưng trong Phật

giáo giảng, rằng chư vị tu một đời không thành, luân hồi vài lần mới có thể tu thành, nghĩa là chư vị ngay lập tức không thể tiêu nhiều nghiệp như thế. Nhưng nếu chư vị chân tu, thì chúng tôi đời này sẽ tìm cách cho chư vị tu thành, viên mãn ngay trong đời này. Nếu chư vị lớn tuổi rồi, hoặc là tuổi thọ quá ngắn không kịp nữa, thì chư vị sẽ đem theo Pháp Luân nhập thiên niên, chuyển sinh. Vừa sinh ra đã mang theo cái này thì sẽ tiếp tục nhân duyên lần kế tiếp nữa.

Một người tu chính Pháp, tôi cần tiêu trừ nghiệp lực cho chư vị đến mức có thể tu luyện, chư vị có thể chịu đựng được, giúp chư vị tiêu đến mức này. Tiêu hết thì không được, không trả một chút nào thì cũng không được. Vậy thì hoàn trả phần này là hoàn trả thế nào? Chúng tôi đặt chúng trên con đường tu luyện của chư vị, đều là nghiệp lực của bản thân chư vị, đều đặt trong những tầng thứ khác nhau mà chư vị cần đề cao trong tu luyện, chúng sẽ là một quan một nạn phát sinh khi chư vị đề cao tâm tính, đến lúc cần đề cao tầng thứ, chư vị sẽ gặp phải một vài việc phiền phức, hoặc là thân thể cảm thấy bị đau ở đâu đấy, vậy thì đều cần chư vị phải ngộ, lúc này có thể coi mình là người luyện công mà đối đãi hay không. Có đối đãi vấn đề này giống như người thường hay không, có thể vứt bỏ, coi nhẹ nó hay không. Khi chư vị coi một quan một nạn ấy là cơ hội tốt để đề cao tâm tính và buông bỏ, thì chư vị liền có thể qua được quan này. Có một số người tu luyện cảm thấy nạn rất lớn, thật ra không hề lớn. Khi chư vị càng cảm thấy nó lớn, nó càng biến thành lớn, chư vị càng nhỏ. Nếu chư vị không để ý, không để nó trong tâm, núi xanh còn kia thì không lo củi đốt, có Sư phụ ở đây, có Pháp ở đây, sợ cái gì? Kệ nó! Khi vừa vứt bỏ, chư vị sẽ phát hiện thấy nạn trở nên nhỏ, chư

vị trở nên lớn, chư vị chỉ một bước liền vượt qua, nạn kia biến thành chẳng là gì cả, đảm bảo là như vậy. Không qua được, thực chất là họ không vứt bỏ được tâm chấp trước, hoặc là không tin vào Pháp. Đa số không phải là không vứt bỏ được cái tâm này thì là không vứt bỏ được cái tâm kia, đều là do nguyên nhân không thể vứt bỏ cái tâm nên mới tạo thành họ không qua được. Bởi vì họ không lùi được bước kia của con người, vì thế anh ta không qua được.

Đệ tử: Con có một câu hỏi. Con tu luyện Pháp Luân Đại Pháp đã rất lâu rồi, con rất say mê đọc cuốn sách của Thầy, xem băng hình của Thầy. Nhưng con có một câu không hiểu, đó là Thầy có nói một câu rằng: Pháp Luân dựa vào bản thân chư vị luyện ra thì không luyện xuất lai được, phải đích thân Thầy cấp cho chư vị một Pháp Luân. Vậy thì, con đang muốn đến Trung Quốc thỉnh Thầy cấp cho một Pháp Luân. Đây là một câu hỏi. Một câu hỏi khác là nếu như có Pháp Luân rồi, làm thế nào mới có thể chứng minh mình đã có Pháp Luân? Chính là hai câu hỏi này.

Sư phụ: Rất nhiều người lo lắng vấn đề này, rằng nếu chúng tôi học Pháp này, chưa từng nghe bài giảng của Ngài, chưa gặp mặt Ngài, thì chúng tôi có thể có Pháp Luân được hay không? Có người có cũng không có cảm giác gì, có phải là Thầy chưa quản chúng tôi? Câu hỏi này rất nhiều người đều sẽ có. Thực ra tôi đã viết trong sách rồi, chư vị sẽ có Pháp Luân. Bởi vì tôi chính là đến phổ độ chúng sinh, nếu tôi không có trách nhiệm với chư vị, chư vị đọc những điều này sẽ mang đến nguy hiểm cho chư vị, vì vậy tôi nhất định phải quản chư vị. Chư vị chân tu mà tôi không quản chư vị, thì tôi tương đương là đang hại người, đưa người vào chỗ chết, vậy thì tôi sẽ phải gặp

báo ứng, vì vậy tôi không thể làm như thế. Tôi đã làm thế này thì tôi phải có trách nhiệm với chư vị. Có rất nhiều người căn cơ tốt sẽ thấy rằng mỗi chữ trong cuốn sách này đều là Pháp Luân. Bởi vì không gian không giống nhau, càng nhìn vào không gian tầng sâu thì mỗi chữ đều là Pháp thân của tôi, đều là hình tượng Phật, từng bộ thủ của chữ [Hán] đó cũng là những vị Phật riêng. Mọi người thử nghĩ xem, uy lực của một vị Phật rất lớn, khi chư vị cầm cuốn sách này đọc, tại sao bệnh sẽ khỏi? Mắt của chư vị không tốt, tại sao đọc cuốn sách này càng đọc càng thấy chữ to, mắt cũng không mỏi? Tại sao chư vị đọc sách thì sẽ phát sinh biến hoá kỳ diệu? Bởi vì chữ kia là do Pháp cấu thành, Ông có thể làm cho chư vị tất cả mọi việc, Ông có thể gắn Pháp Luân cho chư vị. Tôi còn có Pháp thân đang quán chư vị, tất cả những việc này họ sẽ làm, vì vậy chư vị không gặp bản thân tôi cũng sẽ đắc được.

Còn như nói cảm giác, có người nhạy cảm sẽ cảm thấy bụng dưới đang [xoay] chuyển, không chỉ một nơi đang [xoay] chuyển, toàn thân chỗ nào cũng đang [xoay] chuyển. Trong chúng ta ngồi đây có người nói những lời sai lầm, sau này phải chú ý. Nói rằng Pháp Luân Đại Pháp chúng ta luyện chín Pháp Luân. Tôi bảo chư vị này, Pháp Luân mà tôi thực sự cấp cho chư vị chỉ có một. Pháp Luân này uy lực vô tỉ, Ông có thể phân thể vô hạn. Vào thời gian đầu chư vị mới tu luyện, để điều chỉnh thân thể chư vị, tôi cấp cho chư vị không biết mấy trăm Pháp Luân ở bên ngoài thân, đang [xoay] chuyển ở các nơi. Có người nói chỗ này chuyển động, chỗ kia chuyển động, ôi toàn thân có chuyển động, ở đâu cũng thấy đang chuyển động. Bởi vì thân thể chư vị phải được tịnh hoá, đồng hoá, tôi dùng đặc tính của công này để điều chỉnh chư vị, vì vậy,

chư vị sẽ cảm thấy chỗ nào cũng có Pháp Luân đang chuyển, nhiều đến nỗi chư vị đếm không hết. Chư vị có thể cảm thấy có chín cái, chư vị liền nói có chín cái. Vì vậy tôi sẽ dùng rất nhiều Pháp Luân ở ngoài điều chỉnh thân thể cho chư vị, có người nhạy cảm, có người không nhạy cảm. Người không nhạy cảm sẽ không cảm nhận thấy, người nhạy cảm thì có thể cảm nhận thấy. Nhưng bất luận là cảm nhận thấy hay không cảm nhận thấy, đây đều là giai đoạn ban đầu. Người cảm nhận được, đợi đến khi vị ấy đã quen rồi, trở thành một bộ phận của thân thể chư vị, thì chư vị sẽ không còn cảm thấy nữa. Bởi vì trái tim của chư vị đang đập, chư vị có biết lúc bình thường nó đang đập không? Tay chư vị sờ lên thì chư vị mới biết. Dạ dày của chư vị đang co bóp, chư vị có biết nó đang động không? Máu của chư vị đang chảy, chư vị có biết không? Khi Ông trở thành một bộ phận thân thể chư vị thì sẽ không có cảm giác nữa, không cảm thấy nữa. Giai đoạn đầu không cảm nhận được là có, giai đoạn đầu có một bộ phận lớn mọi người không cảm thấy, nhưng trong quá trình tu luyện sau này, chư vị sẽ có rất nhiều cảm nhận. Chỉ cần chư vị tu luyện, tôi nhất định sẽ quán chư vị.

Rõ ràng nhất là thân thể chư vị sẽ nhanh chóng được tịnh hoá. Ở Trung Quốc đại lục có rất nhiều người đều biết, tu Pháp Luân Đại Pháp thật quá ư thần kỳ! Vừa luyện là hết bệnh. Tại sao? Rất nhiều người không truy cầu trị bệnh, vị ấy cảm thấy Đại Pháp hảo nên mới luyện! Kết quả là khỏi bệnh. Nhưng thông thường có một vài hiệu quả không tốt, tại sao không tốt? Vị ấy nghe nói luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể khỏi bệnh, vị ấy liền ôm giữ mục đích trị bệnh đến luyện, vì vậy bệnh của vị ấy không thể khỏi, “vô cầu nhi tự đắc”. Chư vị muốn khỏi

bệnh cũng là cầu, thân thể con người phải hoàn trả nghiệp, nên phải có bệnh, chư vị phải giữ tâm tu luyện, vứt bỏ tâm trị bệnh của chư vị, chư vị chỉ có không nghĩ đến trị bệnh, mặc kệ những việc ấy, chư vị chỉ quản việc luyện công, thì chư vị cái gì cũng đắc được. Nhưng nếu chư vị ôm giữ tâm trị bệnh, thì cái gì cũng sẽ không đắc được. Trước đây chúng tôi luôn không cho phép người bị bệnh tâm thần và người mang bệnh nặng vào, cũng chính là nói những người mắc bệnh nghiêm trọng ấy chư vị dù bảo họ vứt bỏ tâm ấy như thế nào, vị ấy cũng không vứt bỏ được. Sinh mệnh vị ấy sắp kết thúc rồi, vị ấy có thể không nghĩ đến bệnh của mình không? Buổi tối vị ấy không ngủ được vì bệnh, nên chư vị có bảo vị ấy vứt bỏ thế nào thì vị ấy cũng không vứt bỏ được. Có lúc miệng vị ấy nói vứt bỏ, trong đầu lại vẫn nghĩ rất mạnh mẽ, vì vậy chúng tôi không làm được gì. Tại sao lại không làm được? Bởi vì truyền chính Pháp độ nhân là có yêu cầu, yêu cầu rất nghiêm khắc, nếu không chúng tôi chính là đang truyền tà pháp. Chư vị phải thay đổi niệm này thì chúng tôi có thể làm cho chư vị, không thay đổi niệm này thì chúng tôi cũng không làm được gì. Thay đổi niệm này, chư vị không còn là người thường, không thay đổi được niệm này, chư vị chính là người thường, khác biệt chính ở chỗ ấy, do đó chỉ có thể 'vô cầu nhi tự đắc'. Có một số người đến [đây] không ôm giữ bất kỳ suy nghĩ nào, cảm thấy rất tốt liền đến luyện. Thấy người ta luyện khí công, vị ấy cũng lơ đãng vào luyện, thì trái lại họ thấy [bệnh gì] cũng khỏi. Đương nhiên chúng tôi ngay lập tức không yêu cầu người ta rất cao, có một quá trình nhận thức, điều này có thể được, nhưng không được ôm giữ bất cứ tâm hữu cầu nào đến tu luyện.

Đệ tử: Thưa Thầy, con rất xin lỗi, con có ba câu hỏi muốn hỏi. Câu thứ nhất là con xem trong «Chuyển Pháp Luân» có nói về Kỳ Môn Công, họ là không có bỏ đi công mà chư vị luyện, còn một số công [phái] thì chính là sau khi chư vị luyện xong thì cần bỏ đi tám phần mười để bồi bổ vào thế giới ấy, vậy thì có phải chúng ta luyện Pháp Luân Đại Pháp thì cũng phải bỏ xuống hay không?

Sư phụ: Bởi vì người tu luyện trong người thường, người phải luyện xuất lai tất cả những thứ mà làm một vị Phật tương lai cần có. Mọi người biết rằng, vị Phật kia muốn gì được nấy, hơn nữa thần thông quảng đại, phúc phận của Ông vô tỷ. Ông có [những thứ đó] từ đâu? Ông phải chịu bao nhiêu đau khổ thì đắc bấy nhiêu phúc. Vậy thì, công mà Ông sinh ra thì phải đạt được mức độ rất là cao mới có thể tu thành Phật. Trước đây đây là điều mà giữa những người tu luyện rất cao trong giới tu luyện chúng ta thì mới giảng, trước đây không giảng trong người thường. Một người tu luyện thực sự phải tu luyện rất cao thì chư vị mới có thể viên mãn. Tại sao vậy? Chư vị chỉ có công thôi [và] chư vị lên [đó] rồi, chư vị muốn gì cũng không có, hết thấy phúc phận chư vị đều không có, thế không được. Chư vị trong quá trình tu luyện, chư vị chính là phải tu xuất lai nó. Tất cả những đau khổ mà chư vị chịu trong quá trình tu luyện chính là uy đức của chư vị, chịu khổ thì tăng công, tâm tính đề cao lên thì họ sẽ tăng công. Vì vậy tương lai sau khi tu luyện đến tầng thứ rất cao thâm, còn phải lấy tám phần mười cái công ấy để viên mãn quả vị phúc phận vô biên của chư vị. Bổ sung cho tiểu thế giới của chư vị, đó là chư vị chịu khổ mà tu thành. Ngay cả tiêu chuẩn tâm tính mà chư vị tu được cũng phải bỏ xuống, bồi bổ vào trong đó, thì mới là phúc phận của chư vị, đó là do chư vị chịu khổ mà được. Hai

phần mười còn lại mới là quả vị của chư vị. Đạt đến tiêu chuẩn Bồ Tát thì chính là Bồ Tát; đạt đến tiêu chuẩn của Phật thì chính là Phật; đạt đến tiêu chuẩn của La Hán thì chính là La Hán; đạt đến cảnh giới cao hơn thì chư vị chính là vị Phật lớn hơn. Còn Kỳ Môn Tu Pháp tương đối phức tạp, nhưng cũng là căn bản thân vị ấy dùng công để viên mãn phúc đức.

Đệ tử: Con muốn hỏi câu hỏi thứ hai: Tâm tính của chúng con chưa đủ cao, vì thế người ta mắng con, hoặc là ức hiếp con, trong tâm con tức giận vô cùng. Mà theo Thầy nói thì người ta đánh chư vị, nhục mạ chư vị, ức hiếp chư vị đều là cấp đức cho chư vị, vậy thì trong tâm chư vị không thể tức giận, có phải là giận thì sẽ không tăng công?

Thầy: Bởi vì làm một người luyện công, khi chư vị tức giận với người thường thì đã như người thường rồi. Khi tức giận là chư vị đang đẩy ra ngoài, chỉ là chư vị chưa đẩy trở lại. Chưa đẩy trở lại là vì chư vị rất cuộc mất đi rồi, chư vị chỉ cần đối xử giống như anh ta là có thể đẩy trở lại. Có người nghĩ, người này ức hiếp tôi quá đáng, lừa tôi rất nhiều tiền, tôi còn phải vui vẻ cảm ơn anh ta. Anh đánh tôi một trận, tôi còn phải chịu mắng, tôi không những không được mắng, tôi còn phải cảm ơn anh ta. Người ta bảo chư vị chẳng phải A-Q là gì? Quá nhu nhược còn gì? Không phải. Mọi người nghĩ xem, chư vị không có tâm tính cao như thế, [thì] chư vị không thể làm được. Đây là biểu hiện ý chí kiên cường của người tu luyện, người thường có thể làm được không? Họ không có ý chí kiên định đó thì họ không làm được, đó không phải là nhu nhược. Đương nhiên chư vị phải vui rồi, mọi người nghĩ xem, nếu anh ta không ức hiếp chư vị, thì chư vị sẽ không đắc thêm một khối đức, chư vị có thêm một khối

đức thì chư vị có thể tu xuất một khối công, khi anh ta ước hiếp chư vị, nghiệp lực của bản thân chư vị cũng đang tiêu! Chư vị đem theo nghiệp lực thì có thể thành Phật không? Chư vị phải tiêu sạch hết. Anh ta ước hiếp chư vị thì sẽ cấp đức cho chư vị, chư vị lại tiêu nghiệp, chư vị không đối đãi giống như anh ta, trong tâm rất bình tĩnh, thì tiêu chuẩn tâm tính của chư vị cao, tâm tính có một xích độ ở trên đầu, ở trên đầu xích độ này cao bao nhiêu, công cao bấy nhiêu. Tâm tính chư vị cũng cao lên, công cũng cao lên, nghiệp của chư vị cũng chuyển hoá thành đức, anh ta còn cấp cho chư vị đức, chư vị nhất cử tứ đắc. Chư vị còn không cảm ơn anh ta, thực sự phải cảm ơn anh ta từ đáy lòng. Bởi vì tôi vừa giảng, cái lý tốt và xấu mà xã hội nhân loại nhận thức là ngược lại. Đến tầng thứ cao phát hiện rằng, những thứ con người chấp trước đều là không tốt.

Đệ tử: Câu hỏi thứ ba là trong sách nói đến vấn đề sát sinh. Sát sinh là một tội nghiệp rất lớn, một người tự sát thì có bị coi là tội không?

Sư phụ: Có tính là tội. Hiện nay xã hội nhân loại này không tốt nữa, những sự tình kỳ quái đều xuất hiện. Nói nào là cái chết an lạc, tiêm cho người kia chết. Mọi người biết tại sao lại tiêm cho anh ta chết? Cảm thấy anh ta đau khổ. Nhưng chúng tôi lại thấy rằng, anh ta đau khổ là đang tiêu nghiệp, đời sau anh ta chuyển sinh, toàn thân nhẹ nhàng, không có nghiệp lực, anh ta sẽ có hạnh phúc lớn chờ anh ta. Khi anh ta đang tiêu nghiệp trong đau khổ, anh ta đương nhiên sẽ khó chịu, chư vị để anh ta không tiêu nghiệp mà giết chết anh ta, đó không phải là giết người sao? Anh ta đem theo nghiệp lực đi, đời sau anh ta vẫn phải hoàn trả nghiệp. Vậy thì chư vị nói cái nào đúng? Tự sát còn có một tội. Bởi vì sinh mệnh của

con người là có an bài, chư vị phá vỡ trật tự tổng thể toàn cục của Thần, thông qua nghĩa vụ mà chư vị cần làm cho xã hội, mà giữa người với người có quan hệ liên đới như thế. Chết rồi thì cả trật tự này có phải là làm xáo trộn sự an bài của Thần? Chư vị làm xáo trộn Ông thì Ông không bỏ qua chư vị, vì thế tạt sát là có tội.

Đệ tử: Phật muốn làm gì thì làm vậy, Phật chẳng phải là thanh tâm quả dục sao? Ông còn biết hưởng thụ không?

Sư phụ: Có người nói Phật không ăn cơm, Phật cũng không có thân thể người. Nghe câu này mọi người đều tưởng Phật là như thế. Tôi bảo chư vị này, lời mà người trong giới tu luyện nói, không thể dùng tư duy của người thường để nhận thức. Phật không có thân thể người, là không có cái thân thể đơn thuần do tầng vật chất lập tử phân tử cấu thành của người. Hạt thô nhất trên thân thể Ông, bề mặt là nguyên tử, nhưng hạt vi quan nhất là vật chất vi quan hơn trong vũ trụ. Vật chất của Ông càng vi quan, thì năng lượng có tính phóng xạ của Ông càng lớn, Phật quang phổ chiếu mà. Có người nói Phật không ăn cơm, Phật không ăn cơm của người, Ông ăn vật chất trong tầng thứ của Ông. Ông cũng không gọi bằng danh từ “cơm” của ngôn ngữ nhân loại. Vì vậy chư vị không lý giải được hàm nghĩa ngôn ngữ trong cảnh giới Phật, không lý giải được họ, người có cách nghĩ của người.

Có người nói làm Phật rồi, thật chẳng thú vị, cái gì cũng không có, toạ ở đó như một khúc gỗ. Tôi nói với chư vị, Phật là Pháp Vương của thế giới thiên quốc của Ông. Chúng ta gọi Như Lai là cách gọi để chỉ về thể hiện tầng thứ tiêu chuẩn tâm tính của Ông. Trên thực tế Ông là Pháp Vương của thiên quốc kia của Ông. Trong thế giới kia có vô số chúng sinh Ông đang quản lý. Đương nhiên không phải là quản lý kiểu dùng pháp luật cưỡng chế của

người thường chúng ta, Ông hoàn toàn dùng tâm thiện từ bi quản lý, mọi người đều ở tiêu chuẩn cảnh giới đó, đẹp đẽ vô tỉ, Ông không có tình của người thường, nhưng Ông có từ bi, cảnh giới cao hơn, điều thuần khiết hơn, tất cả những thứ của người thường Ông đều không có. Ông có những điều tốt đẹp hơn tương ứng với cảnh giới cao hơn, đây chính là sinh mệnh cao cấp, còn có cao cấp hơn cao cấp hơn cao cấp hơn. Nếu chẳng thú vị gì thì chết rồi cho xong. Ông tốt đẹp hơn, đến thế giới kia mới biết thế nào là hạnh phúc. Ông tốt đẹp hơn, nhưng chư vị không vứt đi, không bỏ đi những thứ người thường này, thì chư vị không đắc được Ông.

Đệ tử: Tại sao Kỳ Môn Công sẽ không cắt bỏ công kia xuống?

Sư phụ: Kỳ Môn Công không bỏ xuống, ai nói thế? Đều phải dùng cái công tu được để viên mãn quả vị của họ. Tu luyện Kỳ Môn không phải là một loại. Mà là nhiều dạng rất kỳ lạ, rất đặc biệt. Họ trong quá trình tu luyện, có người vừa tu luyện vừa viên mãn cái này, phước xuất ra là như nhau. Vị ấy không tăng công ở đây, vì vậy vị ấy không cần bỏ đi. Người phải bỏ đi thì công của vị ấy tăng nhanh, còn vị ấy không bỏ đi, vị ấy vừa tu vừa viên mãn phước đức thì vị ấy tăng chậm, phước xuất là như nhau.

Đệ tử: Con có hai câu hỏi. Câu hỏi thứ nhất: Khi con bắt đầu đả tọa ngày đầu tiên, nhìn thấy Pháp thân của Sư phụ ở bên cạnh con, ở bên trái của con, nhưng mặc y phục màu đen, khuôn mặt mỉm cười, về sau con thấy trong tài liệu viết. Bởi vì lần đầu con nhìn thấy, hôm nay muốn hỏi, [tại sao] không phải là màu trong phim truyền hình.

Sư phụ: Đây cũng là vì các không gian khác nhau sẽ có một sự tương phản. Ví dụ, màu mà bên Đạo thích là

màu gì? Là màu tím, vì vậy họ giảng ‘khí màu tím đến từ phía Đông’, họ cho rằng màu tím là cao nhất. Phật gia thích màu vàng, vàng kim, nhưng nó là một màu sắc. Nó ở trong không gian này là tím, ở không gian kia là vàng kim. Vậy ở trong không gian của chúng ta nhìn thấy thứ màu đen, ở không gian khác nhìn thấy là màu trắng; ở bên này thấy trắng trắng, bên kia lại thấy đen đen; ở bên này là màu xanh lục, ở bên kia là màu đỏ. Tất cả màu sắc đều có những hiển hiện khác nhau ở không gian khác nhau, vậy thì chư vị ở đúng trong trạng thái kia thì nhìn thấy chính là màu sắc như thế, mọi người phải chú ý một điểm, bởi vì có lúc ma can nhiễu rất ghê gớm, đa số Pháp thân của tôi mặc áo cà sa của Phật, tóc màu xanh lam, tóc xoăn màu xanh, rất xanh rất xanh, màu xanh ngọc lục lam sáng. Có lúc, tình hình rất đặc thù mới có thể thấy được Pháp thân với y phục như tôi đang mặc, cực kỳ đặc thù cực kỳ đặc thù, rất ít gặp, vì vậy mọi người phải phân biệt rõ việc này. Nếu Ông là tôi, thì trong lòng chư vị sẽ cảm thấy Ông là tôi, rất thật; nếu họ không phải là tôi, trong lòng chư vị sẽ đặt một dấu hỏi.

Đệ tử: Con học Pháp này đã hai tháng rồi, trong hai tháng này cảm thấy bệnh mấy chục năm nay của con đều biến mất. Mục đích con học Đại Pháp chính là muốn tiêu trừ nghiệp chướng của mình. Hai tháng nay, con thực sự vô cùng thoải mái, một viên thuốc cũng không uống. Đó là một điểm. Một điểm khác là, trong khi đả tọa con nhìn thấy một thứ không biết có phải có phải Pháp Luân hay không [nên] muốn hỏi Sư phụ, con nhìn thấy xoay chuyển, xoay chuyển theo hình xoắn ốc. Nhưng, màu sắc cũng là màu của một loại đất, giống như màu của đất bùn, chuyển động một cách huyền diệu, nhưng không nhìn thấy được kết cấu bên trong.

Sư phụ: Bởi vì Pháp Luân ngoài [như] phù hiệu kia, thì màu nền sẽ biến đổi. Đỏ cam vàng lục lam chàm tím, hữu sắc, vô sắc sẽ hoán chuyển, vì vậy Pháp Luân không nhất định đều là màu như thế. Còn có khi Pháp Luân đang điều chỉnh cơ thể chư vị thì vô cùng nhanh, nhìn thì thấy giống như cánh quạt của quạt điện, giống như vòi rồng vậy. Có khi chuyển rất chậm, thì có thể nhìn rõ được kết cấu bên trong. Khi chuyển động rất nhanh thì không dễ nhìn thấy. Trong thời gian đầu điều chỉnh thân thể, Ông tự biết nên nhanh hay nên chậm, nên quay như thế nào, điều này đều không sao hết, đều bình thường.

Đệ tử: Có thể đả thủ ấn đại liên hoa không ạ?

Sư phụ: Thủ ấn đại liên hoa là một định ấn, tức là ấn cố định, đây là thủ ấn đại liên hoa (*Sư phụ làm thủ ấn*). Khi chúng ta luyện công thì không cần làm. Khi muốn mời Thầy khai quang cho tượng Phật trong nhà thì làm, hoặc là [tượng] Lão Tử hoặc Nguyên Thủy Thiên Tôn của Đạo gia, những tượng Phật khác, tốt nhất là chư vị lấy cuốn sách của tôi, chẳng phải là có ảnh sao? Chư vị giống như là nói với tôi thế này, nói rằng: “Thưa Thầy, xin Thầy khai quang giúp con”. Dùng tay đả thủ ấn đại liên hoa cầm cuốn sách này, ba giây là làm xong. Pháp thân của tôi sẽ mời Pháp thân của vị Thần như thế lên tượng Phật đó. Nếu chư vị khai quang cho Phật A Di Đà, Pháp thân của tôi sẽ mời Pháp thân của Phật A Di Đà lên tượng Phật này, đây gọi là khai quang chân chính. Hiện nay những hoà thượng không thực tu trong tôn giáo, còn có rất nhiều khí công sư giả, họ không khai quang được, họ không có uy đức để mời Phật đến, đó là Phật, không phải ai gọi cũng đến. Đương nhiên có một số người lấy gương chiếu vào tượng Phật rồi nói là khai quang, còn có người

điểm son chu sa lên mắt tượng Phật, mắt đỏ rực, họ cũng nói đó là khai quang, đều là làm loạn!

Đệ tử: Sư phụ vừa giảng, con người vốn là rơi từ các thiên quốc khác nhau xuống, rơi xuống từ các tầng thứ khác nhau, vậy thì họ tự nhiên theo đạo lý mà nói họ là nên trở về thiên quốc mà từ đó họ rơi xuống, nhưng dường như ở tầng thứ người này, họ không biết đâu là thiên quốc mà họ từ đó rơi xuống, vậy thì khi tu luyện, phương pháp họ lựa chọn có thể không giống nữa, giống như là họ có thể có duyên học Pháp Luân Đại Pháp.

Sư phụ: Chư vị vẫn muốn trở về thế giới ban đầu của mình, nơi đã sinh ra sinh mệnh của chư vị, nguyện vọng là tốt. Điều trước tiên chư vị cần giải quyết hiện nay là chư vị quay trở về như thế nào, tu trở về, đó là quan trọng nhất. Không có sự lựa chọn nào khác, đều không có. Không phải là nói đều bày ra ở đó, vị Phật kia ngồi ở đó, chư vị muốn gì thì đưa chư vị thứ đó. Còn như nói chư vị tu lên trên, chư vị thực sự tu rất cao, thì có thể trở về vị trí nguyên lai, chư vị ở thế giới kia, chư vị đều có thể đi gặp những người thân của thế giới kia, đi gặp một chút. Còn như chư vị ở thế giới nào không quan trọng, như chư vị sinh sống ở tại Sydney, hay ở Brisbane cũng không quan trọng.

Đệ tử: Ở khu vực Đông Nam Á có một đạo gọi là Thiên Đạo truyền rất rộng rãi là thế nào?

Sư phụ: Nói cho mọi người biết, hiện nay là thời kỳ mạt kiếp, Phật Thích Ca Mâu Ni giảng thời kỳ mạt Pháp, vạn ma xuất thế. Năm xưa khi Phật Thích Ca Mâu Ni tại thế, ma nói: Ta giờ không làm loạn Pháp của Ông được, đợi khi Pháp của Ông bước vào thời kỳ mạt Pháp, ta phải các đệ tử, đồ tử, đồ tôn của ta xuất gia vào chùa của Ông,

ta xem Ông sẽ làm thế nào! Lúc đó Phật Thích Ca Mâu Ni liền rơi lệ. Phật Thích Ca Mâu Ni đương nhiên không có cách nào, đến mặt Pháp rồi, cũng loạn rồi. Thời kỳ mặt Pháp mà Ông giảng không chỉ là người, không chỉ là chùa chiền, xã hội nhân loại đến đâu cũng tồn tại những sự việc phá hoại sự nghiệp nhân loại, tồn tại những người như thế. Tà giáo tung hoành! Trên bề mặt chúng cũng bảo người ta hướng thiện, nhưng trong xương cốt chúng lại không phải vì điều này. Chúng không phải vì danh thì là vì tiền, nếu không chính là vì một thể lực đen tối, đều là cái này, vì vậy chư vị thấy điều chúng truy cầu là gì? Phật Pháp truyền ra là độ nhân, nếu dùng để kiếm tiền thì chính là tội ác lớn nhất. Đương nhiên ma chúng không quan tâm những điều này. Chúng lấy danh nghĩa cờ hiệu tôn giáo hoặc là cờ hiệu kêu gọi người ta hướng thiện để phá hoại nhân loại, phá hoại tâm con người, phá hoại tâm pháp của con người, đó là ác độc nhất, vì thế tôi nghĩ, đương nhiên có một số câu tôi không muốn nói ra. Cái chính và cái tà là chư vị có thể phân biệt được, hãy tự phân biệt cho rõ. Tôi không muốn nói [công khai cụ thể] ai là tà, ai không phải là tà.

Nhưng tôi chỉ có thể nói với chư vị, rằng nếu một người muốn đến xã hội người thường độ nhân, việc này quá lớn, chư Thần cả vũ trụ đều phải gật đầu đồng ý. Bởi vì động chạm đến rất nhiều phương diện, động chạm đến mỗi dân tộc đối ứng trên dưới của xã hội nhân loại, động chạm đến rất nhiều vấn đề, không phải là ai hứng lên muốn làm là có thể làm. Tôi biết Jesus tại sao bị đóng đinh trên thập tự giá; Thích Ca Mâu Ni tại sao lại đi con đường Niết Bàn?! Truyền chính Pháp không dễ dàng, truyền tà pháp thì không ai quản. Cũng không phải là không ai quản, thông thường khi truyền chính Pháp, [thì]

tà pháp sẽ nhiều, để xem chư vị vào môn nào. Nếu đều là một môn, thuyết truyền đều là chính Pháp, trên thế gian không có tà pháp, đều bị xử lý hết, thế thì con người cũng quá dễ tu. Pháp này đặc như thế nào, ai cũng tu môn của chư vị, môn này của chư vị, đệ tử đối với Pháp của chư vị có kiên định hay không thì khảo nghiệm thế nào? Vì vậy thông thường khi truyền chính Pháp thì tà pháp cũng phải truyền, chính là xem người ta tiến vào môn nào. Đo lường ngộ tính của người, là trong quá trình tu luyện của chư vị đều sẽ có người đến tìm chư vị: Ái chà, hãy cùng tôi luyện cái này đi, cùng tôi luyện cái kia đi; ái chà, tôi hiện nay học công gì tốt, v.v., sẽ lôi kéo chư vị khảo nghiệm chư vị, đảm bảo sẽ có. Trong quá trình chư vị tu luyện, từ đầu đến cuối đều sẽ có hiện tượng này, kéo chư vị đi. Tại sao chúng tôi không quản những sự việc này? Pháp thân việc gì cũng có thể quản. Tại sao không quản điều này? Đó là vì lợi dụng ma đến khảo nghiệm tâm người ta, xem chư vị từ căn bản có kiên định với Pháp này hay không, tu Phật là nghiêm túc như thế, vì vậy sẽ có sự việc này tồn tại.

Dù sao đi nữa tốt xấu tôi đều giảng rồi, hiện nay chính giáo đều rất khó độ nhân, hưởng hồ là tà giáo! Có người kia hoá trang giống mô-đen nào đó và được người ta đưa lên, quảng cáo khắp nơi để quyên tiền, mọi người còn đều tin cô ta, con người rất hồ đồ mà! Khi không đắc Pháp thì dễ bị lừa.

Đệ tử: Nghiệp tư tưởng là như thế nào?

Sư phụ: Có người đầu óc vô hình trung sản sinh ra tư tưởng bất hảo. Chúng ta là tu luyện chính Pháp, tôi có trách nhiệm với xã hội, có trách nhiệm với nhân loại, làm việc này với nguyên tắc có trách nhiệm với mọi người. Vị ấy cũng biết là tốt, nhưng trong đầu vị ấy sẽ mạ lỵ tôi,

hơn nữa còn nói với vị ấy không nên tin, đây đều là giả. Tại sao như thế? Bởi vì con người ngoài nghiệp lực của bản thân thân thể còn có tồn tại nghiệp lực tư tưởng. Bất cứ vật thể nào cũng sống, nghiệp tư tưởng cũng sống. Chư vị muốn luyện công, thì phải tịnh hoá tư tưởng của chư vị, vứt bỏ những tư tưởng bất hảo mạ lỵ người khác sinh ra từ đời này qua đời khác, những quan niệm hình thành, các chủng nghiệp lực đều phải vứt bỏ. Phải tiêu trừ chúng, thì bản tính của chư vị mới có thể xuất lai. Chư vị hể tu luyện thì phải tiêu trừ chúng, phải tiêu trừ những khái niệm tư tưởng mạ lỵ người khác này, chúng không chịu, bảo chúng chết chúng chịu không? Chúng bèn phản ánh ở trong đầu chư vị: Đây đều là giả, mạ lỵ ông ta, mạ lỵ người ta, chư vị càng luyện công chúng càng lăng mạ người, trong đầu não liền sản sinh lời lăng mạ người ta, những lời rất bẩn thỉu, thực chất tôi bảo chư vị này: Chúng không phải là chư vị, chúng là nghiệp lực, chúng là nghiệp tư tưởng. Nhất định phải bài trừ chúng. Bộ công pháp này của chúng tôi là giúp chư vị tu bản thân chư vị, nếu ý thức tư tưởng của chư vị không sáng tỏ, khi vừa sản sinh ra lời lăng mạ người khác trong tâm liền không kiên định, chủ ý thức của bản thân chư vị cũng thuận theo chúng, không luyện nữa, không kiên định nữa, vậy thì chúng tôi cũng không quản chư vị nữa. Bởi vì người chúng tôi độ chính là chư vị, chư vị không được nữa, chúng tôi cũng không độ nữa.

Tình huống này trước đây rất nhiều. Ở Trung Quốc có người tư tưởng phản ứng rất kịch liệt. Lăng mạ rất kịch liệt, anh ta bài trừ nó cũng không bài trừ được. Cuối cùng anh ta nói: Con có lỗi với Sư phụ! Vẫn lăng mạ Sư phụ, nghiệp lực này của con quá lớn, con quyết không sống nữa, lấy dao cứa cổ. Đương nhiên chư vị đừng thử

nghiệm. Anh ta có cửa cũng không cửa vào, cũng không đau, cũng không cửa ra máu. Anh ta tức giận, liền chạy đi tìm phụ đạo viên hỏi. Anh ta nói ‘trong đầu tôi cứ lảng mạ Sư phụ mãi, tôi phải làm thế nào?’ Phụ đạo viên này hề thấy [vậy] liền bảo anh ta niệm Pháp, anh ta cảm thấy rất tốt. Sau đó hỏi đến tôi, tôi liền bảo anh ta. Thực chất chính là nghiệp lực của chư vị đang lảng mạ, không phải là chư vị đang lảng mạ, chư vị không cần phải có bất cứ gánh nặng tâm lý nào, bởi vì không phải chư vị đang lảng mạ tôi, là nghiệp lực đang lảng mạ. Nhưng chư vị phải chủ ý thức rõ ràng, bài trừ nó, hết sức bài trừ nó, không cho nó mắng. Bài trừ nó, ức chế nó, như thế thì Pháp thân của tôi sẽ biết. Bởi vì chư vị làm gì Ông đều biết, Ông còn biết trước cả khi chưa lảng mạ. Đây cũng là khảo nghiệm đối với chư vị, khảo nghiệm chủ ý thức của chư vị có kiên định hay không kiên định. Chư vị kiên định rồi, vậy thì qua một thời gian Pháp thân của tôi sẽ tiêu trừ nghiệp này cho chư vị. Bởi vì nghiệp lực tư tưởng này trực tiếp can nhiễu đến chư vị tu luyện, trực tiếp ảnh hưởng đến ngộ tính của chư vị, vì vậy chúng tôi sẽ tiêu trừ nó. Vấn đề này mọi người nhớ kỹ, khi xuất hiện vấn đề này thì phải phân biệt ra.

Đệ tử: Con đưa ra một câu hỏi, liên quan đến vấn đề luyện công, mối quan hệ giữa động tác và tâm tính, có phải là gia cường động tác có thể nâng cao tâm tính?

Sư phụ: Không có quan hệ trực tiếp, nhưng động tác cũng là một phương diện mấu chốt của viên mãn, cũng rất chủ yếu. Công này của chúng ta là Pháp luyện người, chư vị không luyện công, chư vị ngủ, làm việc, ăn cơm, thì Pháp đều đang luyện chư vị, không ngừng luyện chư vị trong 24 giờ, rút ngắn thời gian luyện công trong những năm tháng cuộc đời chư vị, nhanh chóng đưa chư vị viên

mãn. Nếu không vừa nảy sao lại giảng, rằng đời này sẽ để chur vị viên mãn, chính phải làm như thế này. Nhưng, động tác luyện công của chúng ta, thực chất không giống trong những công pháp khác tôi luyện là tăng công, không luyện là ngừng lại. Chúng ta luyện là đang gia cường tất cả cơ chế mà tôi cấp cho chur vị, cơ chế trong cơ thể ngoài cơ thể, chur vị đang gia cường những cơ chế này. Tại sao tôi giảng bàn tay này không phải là hình thức quán đỉnh, không phải là phát, không phải là phóng, mà là lòng bàn tay úp vào đi dọc theo thân thể? Bởi vì tôi cài ở ngoài cơ thể chur vị khí cơ đó, khi chur vị [lấy tay] phù trợ khí cơ di chuyển, tay chur vị khi đang luyện công năng lượng rất lớn, đang gia cường khí cơ, chính là chur vị đang gia cường cơ chế. Điệp khấu tiểu phúc, gia cường khí cơ của đan điền, khi chur vị căng ra thì đang gia cường khí cơ vận động. Vì vậy chúng ta luyện công là đang gia cường cơ chế có thể khiến chur vị trường kỳ luyện công, không ngừng trong 24 giờ đồng hồ, đang gia cường nó, luyện công là phương pháp viên mãn. Nhưng nó không phải là tuyệt đối, nó là một cách hỗ trợ cho viên mãn. Nhưng luyện công cũng là rất chủ yếu, những điều tu luyện xuất lai của môn này, chúng không biến dạng cũng là có quan hệ trực tiếp với bộ này của chur vị và với động tác của chur vị. Bởi vì chúng ta còn có các thuật loại, còn có trong đó những thứ diễn hoá sinh mệnh khiến người tu mệnh trường sinh, gia trì công năng, v.v., động tác có tác dụng nhất định. Tu trước, luyện sau, tu là thứ nhất, luyện là thứ hai. Nhưng nếu chur vị muốn viên mãn trong môn này thì đều phải tu, phải luyện.

Đệ tử: Khi con luyện công, không nhìn thấy hiện tượng gì cả, chỉ nhìn thấy ánh sáng trắng, muốn nhìn hình của Sư phụ liền nhìn thấy, có phải là huyền tướng không?

Sư phụ: Tôi tách riêng hai câu hỏi ra giảng. Người thiên mục không nhìn thấy, cũng có thể tồn tại nhân tố đột phá lên tầng thứ cao hơn. Bởi vì ngộ tính rất cao, người có thể tu rất cao, càng không cho vị ấy nhìn, vị ấy sẽ tu càng nhanh. Bởi vì vị ấy khổ trong mê, ngộ trong mê, cho nên đồng dạng chịu khổ, vị ấy sẽ đề cao gấp bội. Cái này không giống thế, có thể là tu lên cao.

Còn một câu hỏi, chư vị nói là chư vị không nhìn thấy, thực tế chư vị đã nhìn thấy rồi. Khi chư vị không tự biết mà nhìn thấy ánh sáng trắng chiếu [lên thân] thể. Còn nữa, có lúc chư vị muốn nhìn thấy liền nhìn thấy, thực tế là chư vị thực sự nhìn thấy, chư vị coi nó là ảo giác. Có rất nhiều người khi có thể nhìn thấy thì lại cho rằng là tưởng tượng. Tôi nói với mọi người, khi con mắt của con người nhìn đồ vật, chư vị đã quen rồi, cảm thấy đây là mắt nhìn thấy. Nhưng chư vị có nghĩ đến không, chư vị nhìn thấy cái gì là thông qua thần kinh thị giác dẫn đến và phản ánh hình ảnh lên đại não của chư vị, là trên đại não phản ánh ra vật thể gì nhìn thấy. Mà mắt của chư vị chỉ là thứ như ống kính của máy ảnh, bản thân nó không thể phân tích, phản ánh đồ vật, mà đại não phản ánh hình ảnh. Đã là đại não phản ánh hình ảnh, vậy thì những gì chúng ta thông qua thiên mục mà nhìn thấy và những tưởng tượng tư tưởng của người ta, đều là phản ánh lên đại não. Nghĩ gì thì chư vị là đại não đang nghĩ, nhìn thấy đồ vật rồi thì chư vị cũng là hình thành hình ảnh trên đại não. Vậy thì có người có thể nhìn thấy rồi họ liền cảm thấy là tưởng tượng. Nhưng không giống nhau, bởi vì điều mà chư vị tưởng tượng nhìn thấy nó không chân thực như thế, nó sẽ không vận động, nó là bức tranh cố định. Còn điều mà chư vị thực sự nhìn thấy là vận động. Khi chư vị quen với những thứ này, chư vị dần dần cứ nhìn như thế, dần dần

quen trong thời gian dài, chư vị dần dần liền phát hiện ra chư vị thực sự nhìn thấy, hơn nữa có thể sẽ vận dụng tốt hơn.

Trước đây có Đạo gia khi huấn luyện đệ tử, đặc biệt bảo anh ta nghĩ tưởng, bởi vì họ biết quan hệ này, huấn luyện công năng của anh ta mà. Trước mắt không có táo, giả thuyết ở trước mắt chư vị đặt một quả táo, là quả táo như thế nào, Sư phụ nói cho anh ta. Thật ra không có táo, huấn luyện chư vị nghĩ thấy mùi của nó, sau đó chư vị lại cảm thấy nhìn thấy quả táo này, là như thế nào, chính là huấn luyện anh ta như thế này, bởi vì đều là thành hình trong đại não, có một vài người nói không rõ vấn đề này. Dù sao thì cái mà chư vị nghĩ tưởng là bất động, cái chư vị nhìn thấy lại là vận động.

Đệ tử: Có một đêm nằm mơ, nhìn thấy những thứ rất đáng sợ, con không nghĩ tới Ngài, điều con nghĩ tới là Mật tông, nhưng con rất thành kính tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, đó có phải là một ngày có việc gì đó thì con là xong rồi, có phải là ngay cả nguyên thần cũng bỏ đi?

Sư phụ: Bởi vì chư vị không đọc sách [cho nhiều]. Hiện nay mặc dù tu Đại Pháp, nhưng những thứ của Mật tông vẫn còn trong tư tưởng chư vị, vì vậy điều nghĩ đến trong mơ là Mật tông chứ không phải Đại Pháp. Có người hỏi tôi, gặp phải những sự việc nguy hiểm sinh mệnh thì làm thế nào? Tôi nói việc không liên quan đến tu luyện của chư vị đều sẽ không để chư vị gặp phải, đảm bảo sẽ không gặp phải. Việc liên quan đến tu luyện của chư vị, vậy thì liền có thể gặp phải, chư vị hôm nay nếu thực sự mất đi sinh mệnh, thì nó nói lên rằng bất cứ môn nào cũng không quản chư vị, hoàn toàn chưa hề tu. Còn như nói tôn giáo là chủ trương hoàn trả mệnh, rằng một đời tu không thành, sau khi hoàn trả mệnh, đời sau tiếp tục

tu, họ giảng điều này. Nhưng chúng tôi ở đây không giảng, chúng tôi ở đây giảng không thể để chư vị xuất hiện những vấn đề này, thực sự là đệ tử của tôi, tuyệt đối không thể để chư vị gặp phải những việc nguy hiểm đến sinh mệnh.

Đệ tử: Bản thân con khi đó không biết là mơ.

Sư phụ: Chư vị lúc đó là luyện Mật tông, cũng chưa thực sự tu luyện, không có tác dụng, vì vậy không có người quán. Có người nói, khi nằm mơ nhìn thấy tiền trên mặt đất, tự mình nhặt nó lên. Thật ra những giấc mơ này đều là khảo nghiệm đối với con người, xem tâm tính của chư vị có vững chắc hay không. Có người tu luyện nói ban ngày anh ta có thể làm rất tốt, trong mơ thì không, [ấy] là sâu trong tư tưởng anh ta vẫn không vững chắc, trong mộng khảo nghiệm anh ta để xem anh ta vững chắc hay không vững chắc, vì vậy sẽ xuất hiện vấn đề này. Xuất hiện rồi mà làm không tốt cũng không cần buồn, biết coi trọng và nhất định phải làm tốt, thì tương lai sẽ tốt.

Đệ tử: Thầy Lý ở trong nước [Trung Quốc] mở lớp đều cấp Pháp Luân cho họ, giống như hôm nay con nghe bài của Thầy, có phải là cũng cấp Pháp Luân cho chúng con không? Còn có một câu hỏi, không tiếp nhận người có tinh thần thất thường đến tu luyện, người đầu não chỉ hơi có vấn đề thì có biện pháp gì?

Sư phụ: Tôi nói câu hỏi thứ nhất trước. Bởi vì tôi giảng rồi, mỗi chữ trong cuốn sách này đều có Pháp thân của tôi, mỗi chữ đều là hình tượng Pháp thân của tôi. Mỗi chữ đều là hình tượng của Phật. Tôi có vô số Pháp thân, Pháp thân của tôi không thể dùng con số để tính toán. Mọi người biết rằng, Phật Thích Ca Mâu Ni đã từng giảng, rằng Phật A Di Đà có hai triệu Pháp thân. Pháp thân của

tôi nhiều tới mức không thể dùng con số để tính toán, không đếm được. Bao nhiêu người tôi đều có thể quản, toàn nhân loại tôi đều có thể quản. Đương nhiên tôi chỉ nhắm vào người tu luyện mà khởi tác dụng. Người không tu luyện, sự việc của xã hội, thì chúng tôi không quản. Vì vậy chư vị tu luyện, chỉ cần động niệm một cái là Pháp thân của tôi liền biết. Còn có một vấn đề. Chư vị thấy thân thể này của tôi hiện nay, là nhục thể của người thường, chỉ lớn ngần này, nhưng mở ra một không gian, chư vị thấy thân thể của tôi cao hơn tôi rất nhiều. Qua từng không gian, thân thể của tôi cao hơn, lớn hơn, lớn hơn, thân thể lớn nhất của tôi thì to đến mức không cách nào tả được. Có rất nhiều học viên, trong nháy mắt nhìn thấy thân thể rất lớn của tôi. Vị ấy nói: Thừa Thầy, con đứng dưới ngón chân của Thầy, không nhìn thấy phía trên đầu ngón chân của Thầy. Vì vậy thân thể lớn thế này, chư vị nghĩ xem, cả địa cầu đều ở đây, chư vị ở nơi đâu [tôi] đều có thể quản được. [Còn về] Pháp Luân kia, không có tôi ở trước mặt thì có thể cài cho không? Tôi không ở trước mặt cũng có thể cài cho được giống như thế. Tôi không ở chỗ chư vị cũng như là ở chỗ chư vị.

Câu hỏi thứ hai của chư vị là chúng tâm thần phân liệt. Nhẹ cũng vậy, nặng cũng vậy, chúng tôi đều quy định rõ ràng: không chủ trương để họ luyện công. Công pháp này của chúng tôi không giống với những công pháp khác, chúng tôi độ bản thân con người, bản thân con người không độ được thì cũng không cấp cho ai khác hết. Công này là chúng tôi cài lên bản thân người ta, chính là độ chủ nguyên thần của chư vị, chính là độ bản thân chư vị, trong lịch sử từ trước đến nay chưa hề có việc thế này. Trong lịch sử bất kể chư vị là Mật tông cũng vậy, những tôn giáo khác cũng vậy, đều là độ phó nguyên thần của

chư vị. Đây là tôi đã tiết lộ cái mê thiên cổ. Cái mê này khi tiết lộ xuất lai, quả thực lực cản trở rất lớn. Nhưng tương lai, sau khi thế giới đều trở nên tốt đẹp, có rất nhiều chư Phật sẽ xuất thế độ nhân từ đầu. Và không chỉ là tôi, lúc đó họ cũng sẽ độ chủ nguyên thần của con người. Phương diện này là để tôi thay đổi lại, uốn nắn lại. Bởi vì độ chủ nguyên thần con người, là có chỗ tốt trực tiếp đối với ổn định đạo đức xã hội nhân loại. Độ phó nguyên thần, bản thân họ tu luyện không được, tu luyện không nổi, ngay cả chư vị liền tiến nhập vào tôn giáo, xã hội vẫn như thế này, không có tác dụng lớn đối với xã hội. Vì vậy độ chủ nguyên thần của con người thì dù rằng họ tu hay không tu, họ sẽ làm một người tốt trong xã hội, có ích cho xã hội. Người bệnh tâm thần, ý thức của bản thân họ không tỉnh, chúng tôi không thể độ. Chúng tôi là độ ý thức thanh tỉnh, không thanh tỉnh thì những thứ chúng tôi cấp ngày mai sẽ bị người khác lấy đi mất. Anh ta [có thể] luyện hay không luyện, anh ta càng không thể tuân thủ quy định của chúng tôi, bất nhị pháp môn, không luyện cái này, không luyện cái kia. Bởi vì tu Phật là việc rất nghiêm túc, anh ta đều không làm được, vì thế không thể độ được. Có người cứ phải là muốn anh ta học, nhưng xuất hiện vấn đề thì tự chư vị chịu trách nhiệm. Anh ta luyện công anh ta xuất hiện vấn đề, đến khi anh ta nói do luyện Pháp Luân Đại Pháp. Chúng tôi hoàn toàn không dạy người mắc bệnh tâm thần, điều này là khẳng định. Bởi vì anh ta là người thường, anh ta sẽ mắc bệnh, anh ta sẽ xuất hiện vấn đề. Anh ta có lẽ xuất hiện vấn đề khi anh ta luyện công ở trường luyện công, nhưng đấy không phải là do luyện công, đó là khi đến lúc thì anh ta phải mắc bệnh.

Đệ tử: Toàn bộ nhân loại đều giống nhau, Đông phương phổ cập Phật giáo, Tây phương Ki Tô giáo, khác nhau rất lớn, Phật giáo ở Tây phương rất yếu, có phải là hai hệ thống khác nhau không?

Sư phụ: Tại sao Tây phương là Ki Tô giáo, mà Đông phương là Phật giáo? Tôn giáo Đông phương hay tôn giáo Tây phương, tại sao không giống nhau và khác nhau rất lớn? Thực ra, Ki Tô giáo cũng trong phạm trù thể hệ Phật gia, chẳng qua là do sự khác biệt của nhân loại, khác biệt về văn hoá và khác biệt của văn hoá thiên thể, tạo thành hình tượng ngoại quan khác nhau của nhân loại, hình thức tư duy không giống nhau, chính là đặc điểm tiêu chuẩn của con người không giống nhau. Liền cấu thành phương pháp tu Phật của họ, khái niệm nhận thức về Thần ở tầng thứ cao, và lý giải là khác nhau. Thực chất là giống nhau, thực chất đều là cảnh giới Phật. Jesus thực chất là ở tầng thứ Như Lai. Nhưng văn hoá khác nhau, khái niệm tư duy khác nhau, hình tượng khác biệt, Ông không gọi là Phật, Đông phương gọi là Phật. Đương nhiên, hình tượng khác nhau, hình tượng khác biệt, người ở thiên quốc của Jesus đều mặc y phục do tấm vải trắng quấn thành. Còn người ở thế giới Phật quốc đều mặc y phục do tấm vải vàng quấn thành. Tóc cũng không giống nhau, khác nhau lớn nhất là sự khác biệt về tóc, Đạo gia là tóc búi; Phật gia La Hán là đầu trọc; Bồ Tát là kiểu tóc của nữ giới thời cổ đại Trung Quốc. Tại sao thế? Trang phục cổ đại của Trung Quốc giống với trang phục của thiên nhân. Trên thực tế là giống với cách trang điểm của người trên thế giới thiên quốc. Còn người Tây phương cũng vậy, đó chính là cách trang điểm của thế giới thiên quốc của Ông. Người chính là như thế này. Đương nhiên thời trang hiện nay là kiểu mới, thực ra

trang phục mà con người hiện đại mặc là bất hảo nhất, không đẹp nhất.

Tại sao trong thế giới người da trắng không có Phật giáo? Trong thế giới người phương Đông không có Ki Tô giáo? Nghiêm khắc mà nói là không có. Tôi nhớ là trong «Thánh kinh» hay là trong cuốn sách loại này, năm xưa Jehovah và Jesus đều đã từng giảng thế này: Rằng các con không được đến phương Đông. Còn có câu nói, tôi nhớ là như thế này: Các con không được đến phương Đông, nói với đệ tử của Ông, không được truyền sang phương Đông. Đệ tử của Ông đã không nghe lời Ông, theo quân viễn chinh đi đến phương Đông. Trong đó xuất hiện một vấn đề. Nhân chủng, nhân chủng trên thế giới không được hỗn tạp. Hiện nay nhân chủng đã hỗn tạp rồi, kéo theo một vấn đề vô cùng nghiêm trọng. Sau khi hỗn tạp sẽ không có quan hệ đối ứng với bên trên, họ đã mất gốc. Nhân chủng hỗn tạp đã mất gốc, vậy thì giống như là trong thế giới thiên quốc không có người quản họ, không thuộc về nơi nào, nơi nào cũng không cần nữa. Vì vậy chư vị thấy rằng vùng đất nối liền Châu Âu và Châu Á trước đây là sa mạc, là nơi không có người, khi phương tiện giao thông không phát triển, rất khó qua lại. Cùng với tiến bộ của công cụ hiện đại hoá, điều này đều bị phá bỏ, vì vậy nhân chủng liền càng ngày càng hỗn tạp, việc này sẽ đem đến hậu quả nghiêm trọng. Đương nhiên tôi không giảng những điều này nữa, nghĩa là phía trên kia không thừa nhận loại nhân chủng này.

Vấn đề tôi vừa giảng là nhân chủng và bên trên là có quan hệ đối ứng, người da trắng ở bên trên, ở trong thế giới này, trong vũ trụ này, người da trắng chiếm một bộ phận nhỏ của vũ trụ, một bộ phận rất nhỏ, đó chính là thế giới thiên quốc của họ. Còn người da vàng và thế giới

Phật, thế giới Đạo vô cùng nhiều, dường như ở khắp trong cả vũ trụ này, Phật Như Lai nhiều như cát sông Hằng, vô cùng nhiều, vô cùng lớn, hình tượng giống như nhân chủng loại người da vàng đặc biệt nhiều trong vũ trụ này, vì vậy nói là nhân chủng trên dưới là đối ứng. Jesus nói ‘Các con không được truyền sang phương Đông’ có nghĩa là, ‘Họ không thuộc về chúng ta’. Jesus nói không được truyền sang phương Đông, tôi cũng phát hiện ra rằng trong thiên quốc của Jesus không có người phương Đông. Rất đáng buồn! Đến thời cận đại, con người đều không nghe lời Chúa của mình nữa, người phương Đông cũng không nghe lời của Phật nữa, vì vậy con người làm cho sự việc loạn lên. Tôi cũng phát hiện trong thế giới của Phật trước đây không có người da trắng, nhưng mà, tôi hôm nay truyền điều này tại sao lại truyền cho người phương Tây? Bởi vì điều tôi truyền là Lý của vũ trụ, Lý của cả vũ trụ. Người da trắng hể tu luyện xuất lai trong Đại Pháp của tôi, tương lai tu thành rồi hình dáng thân thể của họ và hình thức tu luyện của họ đều là giống với chủng hình thái người của thiên quốc của Jesus, họ tu thành thì sẽ như thế. Còn người da vàng tu thành là hình tượng của Phật bên này. Vì vậy người hai bên tôi đều có thể độ được. Bởi vì Pháp được truyền này đã rất lớn, tôi bảo chú vị này..., từ trước đến nay chưa từng mở ra cánh cửa lớn như thế này, nhưng cũng là có nguyên nhân.

Đệ tử: Thầy nói vấn đề con lai là như thế nào?

Sư phụ: Vấn đề con lai mà tôi vừa giảng lúc này là đã nói thiên cơ cho nhân loại, chứ không phải chúng ta phải như thế nào. Tôi nói tôi làm một việc lớn hơn, người lai tôi cũng có thể độ, nhưng chỉ trong thời kỳ này, tôi có thể độ họ. Người phương Đông và người phương Tây mặc dù đều ở trên Trái Đất, Tây phương và Đông phương có ngăn

cách một thứ, con người không biết. Mọi người biết rằng người phương Đông giảng, chữ “cửu”, âm này hay, bền lâu; âm “bát” là “phát”, phát tài, thực sự cũng có thể khởi đôi chút tác dụng. Ngay cả những thứ xem phong thủy, xem địa lý, v.v., mà người phương Đông dùng, chư vị mang sang phương Tây thì không dùng được, không có tác dụng, đối với người da trắng không có tác dụng. Mà người da trắng giảng nào là chiêm tinh, hiện tượng này khác, đối với người phương Đông cũng không có tác dụng, có người cảm thấy có tác dụng, đó là chư vị cảm thấy có tác dụng, thực ra không có tác dụng. Tại sao vậy? Bởi vì sinh quyển của người da trắng, bên trong đó có tồn tại nhân tố vật chất đặc thù cấu thành của không gian của bản thân họ, còn trong sinh quyển của người phương Đông có tồn tại vật chất đặc thù cấu thành của sinh mệnh của họ. Bên trong cấu thành sinh mệnh người là có những thứ đó xuyên suốt, vì thế hai bên không giống nhau. Người ta sau khi lai với nhau, chư vị thấy đứa trẻ họ sinh ra là con lai, nhưng, ở giữa sinh mệnh của đứa trẻ này có gián cách, sau khi phân khai anh ta chính là không kiện toàn về cơ thể và lý trí, là người có thân thể không kiện toàn. Khoa học hiện đại đều biết, đời sau sẽ kém đời trước, vì thế anh ta sẽ tạo thành trạng thái như thế này. Đương nhiên người này nếu tu luyện, thì tôi có thể làm, tôi có thể xử lý. Người thường không tu thì không thể tùy tiện làm.

Đệ tử: Khi con làm động tác ‘xung’ trong luyện công, cảm thấy tay nóng lên. Con cảm thấy bất cứ công pháp nào cũng không như thế. Khi con luyện công, dường như con chính là Bồ Tát vậy, cảm thấy duy ngã độc tôn, vậy có đúng không?

Sư phụ: Khi chư vị luyện công, ý niệm nào cũng không được cho thêm. Mật tông tu thế này: ‘Ta chính là Phật’. Bản thân anh ta không phải, nhục thể anh ta đã biến đổi chưa? Chưa biến đổi. Tu thành rồi tương lai [người] biến đổi là ai? Là phó nguyên thần. Bởi vì khi tôi truyền Pháp này, tôi đã nói với chư vị rồi, tôi độ chủ nguyên thần. Vậy nếu phó nguyên thần của chư vị tu thành rồi, chư vị vẫn phải ở trong lục đạo luân hồi, khi hai bên sinh mệnh phân khai, chư vị cũng không biết gì cả. Tay nóng lên là bình thường.

Đệ tử: Tu luyện Đại Pháp một chút ý niệm cũng không được thêm vào đúng không?

Sư phụ: Không có bất cứ hoạt động ý niệm nào, bất cứ ý niệm nào đều là chấp trước.

Đệ tử: Con có hai câu hỏi: Một là vấn đề mà Thầy vừa giảng về người phương Đông và người phương Tây, nếu trước đây có rất nhiều người vốn là người phương Đông, chuyển sinh đầu thai thành người phương Tây thì làm thế nào?

Sư phụ: Thế thì không sao. Ở đây có hai tình huống: Nếu người này không phải đến có mục đích, vậy là anh ta thuận theo sự biến hoá của thân thể này, người mà chúng tôi biến đổi chính là người này; nếu là đến có mục đích thì đó là một chuyện khác, đó là một loại tình huống khác.

Ngoài ra nói với mọi người, tuyên truyền Pháp này cũng cần chú ý phương pháp một chút. Anh ta có hứng thú, thì anh ta đến học, vậy thì chư vị cũng tích công đức, đây cũng là việc công đức vô lượng. Nhưng có một điểm, người ta không muốn học, chư vị cứ khuyến khích người ta học, kéo người ta đến học, thì tôi nói rằng không tốt. Bởi vì anh ta không muốn tu Phật, Phật lấy anh ta vào

cũng chịu thôi. Con người muốn đắ gì, cầu gì, là do bản thân con người quyết định. Khuyến thiện, khuyến thiện, chư vị có thể nói với anh ta, nhưng không thể lôi kéo người ta, điểm này tôi nói với mọi người, chúng ta không cưỡng cầu bất kỳ ai đến học. Hơn nữa, phậ đạo viên hay là người phậ trách tương lai chúng ta, khi làm việc, không đượ dùng phương pháp theo hình thức hành chính. Mọi người đều là người tu luyện, vì vậy dĩ Pháp phục nhân. Mọi người đều đang học Pháp, phậ đạo viên có chỗ nào làm không tốt, chỗ nào làm không đúg, thì học viên nhìn thấy nói tâm tính của chư vị chỗ nào chỗ nào có vấn đề. Vì vậy với việc mà họ làm sai, mọi người sẽ không làm. Tại sao vậy? Bởi vì mọi người đều đang học Pháp, chứ không phải là căn cứ theo quan niệm của bản thân chư vị, đều chiếu theo yêu cầu của Pháp mà làm. Đương nhiên chúng tôi cũng đối đắ với chư vị cùng là như thế, chư vị muốn học thì học, chư vị không muốn học thì chư vị cứ đi, chúng tôi sẽ không làm hại bất kỳ ai. Chư vị nói tôi không muốn học nữa, không học thì không học nữa, nếu chư vị muốn học, chư vị muốn tu, thì chúng tôi sẽ có trách nhiệm với chư vị, bảo đắ có thể làm đượ. Về hình thức thì là lơỉ lỏng, nhưng tu Phậ là nghiêm túc. Bởi vì chúng ta không thể để Pháp lớn nhường này, nghiêm túc nhường này, để Ông có một chút thiên sai nào. Lịch sử xưa nay chưa từng truyền điều lớn như thế này cho người, chư vị hiện nay ngồi đây, cảm thấy tôi tới một cách tự nhiên, giống như [nghe] người ta nói tôi liền tới. Nói cho chư vị biết, rất có thể là chư vị có duyên phậ, không chừng lúc nào đó đã tạo thành cơ duyên này. Vô duyên vô cớ đến là rất ít. Tôi nghĩ mọi người có hỏi tiếp cũng không còn gì. Những gì chư vị cần hỏi đều đượ giải đắ trong Pháp.

Đệ tử: Chính là vấn đề tu luyện bất nhị pháp môn, con nghĩ nếu có người học Pháp Luân Đại Pháp, có thể học thêm những thứ khác, còn có một số thuật số truyền thống khác...

Sư phụ: Tu Phật là một vấn đề nghiêm túc, không phải là nói chur vị không thể nghiên cứu Chu dịch, bát quái. Tôi nghĩ, thời gian tu luyện có hạn, có thời gian thì nếu chur vị dùng thời gian đó để nghiên cứu Pháp Luân này cho rõ thì thật quá tốt, cái gì thì cũng không lớn bằng Ông. Lý của bát quái, và rất nhiều thuật số khác mà xã hội người thường hiện nay biết được, không hề vượt qua hệ Ngân Hà. Mà vũ trụ này lớn đến mức chur vị cũng không biết lớn nhường nào. Ba nghìn vũ trụ giống như vũ trụ này của chúng ta, cấu thành một vũ trụ lớn hơn. Ba nghìn vũ trụ ở phạm vi lớn hơn, cấu thành một vũ trụ phạm vi lớn hơn nữa, chur Thần chur Phật trong đó nhiều đến không thể đếm được. Hệ Ngân Hà kia đáng kể gì? Rất nhỏ. Người học Đại Pháp, chur vị nghĩ xem, Pháp lớn thế này truyền cho chur vị, tôi cảm thấy không cần người tu luyện hao phí tinh lực [vào những thứ kia]. Nhưng nếu chur vị học chuyên ngành đó, thì tôi cũng không phản đối, bởi vì đây là học vấn nơi người thường, vậy thì chur vị cứ học. Chur vị nói rằng là sở thích bên ngoài. [Thế thì] tôi nghĩ chur vị tốt nhất thu cái tâm này lại! Tôi cần có trách nhiệm với chur vị, tu Phật là nghiêm túc. Cho nên chur vị tốt nhất dùng tinh lực của mình để nghiên cứu Pháp này, chur vị sẽ thu được lợi ích vô biên, bất kỳ học vấn nào cũng không thể so sánh với Pháp.

Còn như muốn 'làm thần làm quý' trong xã hội người thường, thì tôi nói thế càng không nên. Bởi vì những thứ linh thể thấp kia đều là quý. Chur vị cầu những thứ đó, còn cách Phật Pháp này của chúng tôi xa đến nhường nào!

Hơn nữa, đó đều là những thứ tà, là quỷ. Còn có toán quái, trong sách tôi đã giảng chi tiết vấn đề này rồi. Muốn tu luyện, chính là một vấn đề nghiêm túc. Khi một người có năng lượng, lời anh ta nói ra, đều có thể định chắc việc đó. Bởi vì việc của người thường là không ổn định, không chừng không phải là thế này, chư vị xem cho người ta là như thế này, chư vị vừa nói, thì thành thật, chư vị đã làm việc xấu. Cho nên, là một người tu luyện phải có yêu cầu tiêu chuẩn cao hơn, chư vị làm việc xấu, vậy thì không phải là việc bình thường đâu. Tôi thanh lý thân thể cho chư vị, chính vì thấy chư vị muốn tu thì chúng tôi làm. Nếu chư vị muốn tu luyện, chư vị hãy vứt bỏ những thứ này, thuần tịnh, kiên tịnh mà tu luyện là tốt nhất.

Đệ tử: Con có một gánh nặng tư tưởng, hôm nay có duyên phận tốt thế này, có thể học Pháp Luân Đại Pháp. Con thấy trong cuốn [Chuyển Pháp Luân] quyển hai nói, đời này tu không thành còn có thể phát nguyện đời sau tiếp tục tu. Nhưng mục đích thực sự của con là muốn đạt đến tu viên mãn. Nhưng tuổi của con hiện nay lớn rồi thì làm thế nào?

Sư phụ: Người lớn tuổi có tồn tại vấn đề này. Chính là công này của chúng ta mặc dù tu rất nhanh, [nhưng] những năm còn lại của cuộc đời vị ấy có đủ để tu luyện hay không? Nghiêm túc mà nói, đối với bất kỳ ai đều đủ, tuổi lớn bao nhiêu cũng như nhau. Nhưng có một điểm, người bình thường chúng ta không nắm chắc được, miệng chư vị nói có thể nắm chắc được, chư vị thực chất vẫn là không nắm chắc, bởi vì chư vị chưa tu đến cảnh giới cao như thế, tâm của chư vị chưa đạt đến tiêu chuẩn cao như thế, vì vậy chư vị không nắm chắc được. Công này của chúng ta là tính mệnh song tu, vừa tu luyện vừa cải biến thân thể của chư vị, kéo dài sinh mệnh của chư

vị. Tính mệnh song tu, vừa luyện vừa kéo dài, vừa luyện vừa kéo dài, người lớn tuổi đến mấy về mặt lý luận mà giảng, nghiêm túc mà nói đều đủ dùng. Nhưng có một vấn đề, là sinh mệnh được kéo dài là phải 100% dùng để tu luyện, không phải là để sinh tồn nơi người thường. Vậy vị ấy mà lại không biết sinh mệnh của mình là được kéo dài, vị ấy lại không nắm chắc, không thể 100% chiếu theo yêu cầu của người tu luyện mà làm, thì vị ấy luôn luôn đối mặt với nguy hiểm sẽ qua đời, đây là vấn đề mà người tuổi rất cao đối mặt.

Nhưng nếu vị ấy thực sự không tu thành, không tinh tấn, thì vị ấy chỉ có thể có ba hướng đi như thế này: Một là, đời sau tiếp tục tu. Pháp thân của tôi sẽ coi sóc, kể cả chuyển sinh cũng coi sóc, chuyển sinh đến nhà nào có thể đắc Pháp, cái này đều phải an bài. Còn có một hướng nữa, chư vị cũng không muốn tu nữa, nhân loại quá khổ rồi, tu đến tầng nào thì đi tầng đó. Vậy chư vị xuất khỏi tam giới rồi, chư vị đến tầng trời ngoài tam giới đó làm chúng sinh; chư vị chưa ra khỏi tam giới thì ở trong tam giới, làm thiên nhân trong tầng trời đó. Nhưng trong tam giới, quãng chừng năm trăm năm, ba trăm năm, thì vẫn phải luân hồi xuống, chẳng qua là dừng ở đó hưởng phúc mấy trăm năm, đây là một vấn đề. Còn một cái nữa, có người thực sự tu rất tốt, nhưng, vẫn chưa đạt đến tiêu chuẩn, bởi vì lý giải đối với Pháp hoặc là có một vài cống hiến đặc biệt, có thể đến thế giới Pháp Luân làm chúng sinh của thế giới Pháp Luân, cũng là ngoài tam giới không cần luân hồi. Điều đó đương nhiên là tốt. Tất nhiên số này tương đối ít, yêu cầu tương đối nghiêm khắc. Nhưng vị ấy không phải là Phật, cũng không phải là La Hán, cũng không phải là Bồ Tát, vị ấy chính là chúng sinh trăm họ của thế giới Pháp Luân. Vì vậy cái này chính là như thế.

Thực tế đắc được Pháp rồi, cơ duyên tu Phật của chư vị đã được gieo trồng rồi.

Đệ tử: Con có một câu hỏi, tầng thứ của người ta phân biệt như thế nào?

Sư Phụ: Tôi giảng câu này, tôi giảng rằng thượng sỹ văn Đạo cần nhi hành chi, tôi lấy lời giảng của Lão Tử, trung sỹ văn Đạo, nhược tồn nhược vong; hạ sỹ văn đạo, đại tiểu chi. Có nghĩa là gì? Thượng sỹ văn Đạo chính là người này, vừa nghe thấy việc tu luyện, liền lập tức muốn tu, vị ấy cũng tin, người thế này rất khó gặp được, [có cơ duyên] là lập tức lên, tu một mạch đến tận cùng, đây là thuộc về thượng sỹ. Thượng sỹ văn Đạo, cần nhi hành chi. Trung sỹ văn Đạo, nhược tồn nhược vong. Có nghĩa là gì? Chính là thấy mọi người đều đến học, ta cũng học theo, dù sao cũng cảm thấy rất tốt. Nhưng khi bận rộn, gặp phải việc bù đầu xuất hiện ở nơi người thường, liền quên, dù sao thì người ta không học nữa thì ta cũng không học nữa. Học cũng được, không học cũng được, đây gọi là trung sỹ văn Đạo, nhược tồn nhược vong, có thể tu thành, cũng có thể tu không thành. Tu thành hay tu không thành đều do tự mình quyết định. Hạ sỹ văn Đạo đại tiểu chi. Kẻ hạ sỹ này vừa nghe Đạo, cái gì là tu luyện chứ, liền cười ha ha, đều là mê tín, không tin. Đương nhiên họ càng không thể tu, chính là như thế. Còn như nói mỗi một người có thể tu cao đến đâu, tôi nghĩ chính là xem cái tâm kia của bản thân có thể chịu đựng lớn đến đâu. Gặp phải chút phiền phức, chư vị vừa ra khỏi cửa liền không chịu được. Tôi ở đây giảng mọi người đều cảm thấy điều này tốt. Tu luyện chính Pháp mà, năng lượng đem theo đều là từ bi, an hoà, vì vậy mọi người ngồi đây đều cảm thấy rất thoải mái, muốn nghe tôi giảng. Tương lai chư vị tu luyện cũng thế này, tu luyện chính Pháp, cũng thế này. Nhưng

chư vị vừa bước ra khỏi cửa liễn không phải là chư vị nữa, một số chấp trước của người thường lại nổi lên trong não, hơn nữa còn rất mạnh mẽ, cái gì mà tu luyện hay không tu luyện, lại quên rồi, tôi nghĩ vậy là không được.

Đệ tử: Xin Thầy giảng thêm về tình huống con lai.

Sư phụ: Về con lai tôi đã giảng rồi, tôi chỉ giảng hiện tượng xuất hiện vào thời kỳ Mạt Pháp. Nếu chư vị là con lai đương nhiên không trách chư vị, cũng không thể trách cha mẹ chư vị, dù sao cũng là hiện tượng hỗn loạn do nhân loại tạo thành, xuất hiện trạng thái này. Người da vàng và người da trắng, còn có người da đen, trên thiên thượng có dân tộc đối ứng. Vậy thì không phải là dân tộc kia của vị ấy, người không thuộc vị ấy, thì vị ấy thực sự không quản, đây là sự thật, không phải là điều gì tôi giảng ở đây, tôi nói với mọi người đều là thiên cơ. Con lai đều là xuất hiện vào thời kỳ Mạt Pháp, cũng không thể trách con người. Mọi người đều trôi theo dòng chảy, ai cũng không biết chân tướng, chính là qua lại như thế này. Nếu chư vị tu luyện, thì tôi sẽ có cách. Còn như nói chư vị đi thiên quốc nào, thì chúng tôi cần xem xem tình huống của chư vị, ở bộ phận nào còn nhiều thứ lưu lại thì tôi sẽ đồng hoá nhiều cho chư vị, dù sao đi nữa chư vị chỉ cần tu, không cần quản những việc này, đặc Pháp rồi còn sợ gì nữa. Trước đây tôi giảng Pháp đều không giảng điều này, nhưng việc này sớm muộn cũng phải nói cho con người.

Đệ tử: Nhân loại đều ăn chay không phải là rất tốt hay sao?

Sư phụ: Không được, đó là chư vị nghĩ thế, Trời đã quy định tiêu chuẩn cuộc sống cho con người, chỉ có như thế này mới là người. Bởi vì nhiệt năng mà thịt bổ sung

cho thân thể người là vượt qua rau, điểm này là khẳng định, nhưng tu luyện là một chuyện khác.

Đệ tử: Con xin hỏi một chút, khi chúng ta luyện tinh công, có tiêu chuẩn cụ thể của tinh hay không? Chủ nguyên thần của người tu Đại Pháp cứ nghĩ bản thân, tu luyện có ảnh hưởng đến nhập định hay không?

Sư phụ: Chủ nguyên thần và chư vị nhập định là hai việc khác nhau. Ban đầu không thể tĩnh lại được. Tại sao người ta không tĩnh lại được? Bởi vì tâm chấp trước của người quá nhiều, việc làm ăn của chư vị, việc học tập của chư vị, công việc của chư vị, mâu thuẫn giữa người với người, con của chư vị có bệnh, cha mẹ của chư vị không ai chăm sóc, chuyện thế gian, không có gì là chư vị không nghĩ đến, cái nào cũng có tỉ lệ rất nặng ở trong đầu chư vị. Mọi người nghĩ xem, chư vị nói chư vị có thể tĩnh lại được không? Chư vị tới đó ngồi, chư vị nói chư vị không nghĩ, nhưng chúng tự nhảy ra, vì vậy cách gì cũng không tĩnh lại được. Giống như tôi giảng ở trong sách, chư vị nói miệng niệm Phật hiệu là có thể tĩnh lại được, quán tâm có thể tĩnh lại được, hoặc là đếm số có thể tĩnh lại được, đều không tĩnh lại được. Nó là một loại phương pháp, nhưng không khởi tác dụng tuyệt đối. Chỉ có chư vị từ từ coi nhẹ tâm chấp trước, tâm chấp trước trong người thường. Khi coi nhẹ, tự nhiên chư vị có thể tĩnh lại được. Khi chư vị thực sự tĩnh lại được, chư vị đã ở cảnh giới rất cao rồi. Nhưng có một điểm, có phải là tu luyện Pháp Luân Đại Pháp giống như hoà thượng không, cái gì cũng đều không cần nữa, cái gì về vật chất cũng không có? Không phải. Chúng ta tu luyện một cách phù hợp tối đa với người thường, bởi vì chư vị ở trong xã hội người thường, chư vị không thể đặc biệt, trên bề mặt chư vị là một người bình thường, vì vậy phải phù hợp tối đa với người thường mà

tu luyện. Nên kết hôn, người trẻ tuổi phải kết hôn, chư vị nên làm ăn gì, làm quan chức, điều này đều không ảnh hưởng. Chúng tôi giảng một đạo lý, người này trong xã hội người thường mỗi giai tầng đều có mâu thuẫn của nó, chúng ta vứt bỏ cái khung của tôn giáo, Đạo gia không nhảy xuất lai được Thái cực của Ông, Phật giáo không nhảy xuất lai khỏi Lý của Ông, vì vậy, chúng ta vứt bỏ giảng Pháp của tôn giáo, chúng ta là đang giảng Lý của cả vũ trụ.

Chúng tôi phát hiện rằng bất kể chư vị là người của giai tầng nào, bất kể chư vị làm việc gì, người làm công tác gì, chư vị đều có thể tu luyện. Tại sao? Một người công nhân phổ thông, anh ta vì sự ấm no của mình, anh ta sẽ phát sinh mâu thuẫn giữa người với người của mình và công việc của mình, vậy thì trong mâu thuẫn này, anh ta làm một người tốt như thế nào. Còn một nhân viên văn phòng bình thường, cũng là một viên chức, anh ta ở giai tầng của mình, làm một người tốt như thế nào, giữa người với người cũng nảy sinh tranh đấu lẫn nhau về lợi ích. Các phương diện, anh ta làm một người tốt thế nào trong mâu thuẫn này. [Mà nếu] làm ông chủ, anh ta làm ăn như thế nào trong giai tầng của mình, cọ xát giữa ông chủ với ông chủ, giữa người với người, anh ta làm một người tốt như thế nào. Anh ta cũng có tồn tại mâu thuẫn của mình. Làm tổng thống cũng đều giống vậy, anh ta làm tổng thống, anh đang lo lắng vì quốc gia này, anh ta có cái suôn sẻ, có cái không suôn sẻ, có cái làm thành, có cái làm không thành, giữa các quốc gia còn có mâu thuẫn, vì thế anh ta có việc phải bận tâm. Người ta sống là như vậy, vì vậy trong mỗi cảnh giới, chư vị đều không thoát ly được hồng trần, chư vị đều không rời khỏi người, không thể thoát ly xã hội, vì vậy chư vị đều có mâu thuẫn tồn tại.

Chư vị ở trong những mâu thuẫn này, chư vị làm một người tốt như thế nào, chư vị có thể làm một người tốt thì chư vị đã vượt qua người thường.

Điều chúng tôi giảng là đạo lý này, không phải vứt bỏ những gì vật chất của chư vị, mà là vứt bỏ cái tâm con người. Chư vị làm ăn lớn cũng không sao, cũng không ảnh hưởng đến tu luyện của chư vị. Chư vị làm ăn lớn, đương nhiên tiền kiếm được nhiều, nhưng trong tâm lại không coi tiền như mệnh. Vì chút lợi ích nhỏ mà chấp trước tới mức không chịu được, chư vị không hề như thế. Nhà chư vị xây bằng vàng, trong tâm chư vị không có, coi rất nhẹ. Đây chính là tiêu chuẩn người tu luyện chúng ta yêu cầu. Chư vị làm quan lớn đến đâu cũng có thể làm việc tốt cho nhân dân, đây chính là tiêu chuẩn mà chúng tôi yêu cầu người tu luyện, là như thế phải không? Chúng ta nháy ra khỏi tôn giáo mà giảng những điều này, chúng tôi giảng thực chất của nó. Trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng có thể tu luyện. Nhưng có một điểm, tu luyện trong người thường chính là trực tiếp ma luyện tâm người. Vì vậy tại sao tôi giảng thực sự độ chư vị? Chính là vì chư vị thực sự là chính mình đề cao chính mình, thực sự chịu áp lực của xã hội này, chư vị đang thực sự là bản thân đề cao bản thân, vì vậy công này phải cấp cho chư vị, chúng tôi độ chư vị.

Phó nguyên thần cũng có thể đắc công, nhưng lúc nào cũng là hộ pháp của chư vị, Nó cũng có thể tu thành cùng theo chư vị. Chư vị đừng thấy rằng hôm nay tôi nói ra chuyện này, chư vị vẫn chưa nhận thức được cao đến thế. Tôi bảo mọi người này, có người vẫn đang giảng phương pháp tu luyện khác, rằng công này như thế nào, công kia như thế nào, chư vị vẫn không thể nhận thức được hàm nghĩa của lời mà tôi vừa giảng! Hết thầy các phương pháp

tu luyện trong lịch sử đều là độ phó nguyên thần của chư vị chứ không độ chư vị, không độ chư vị! Tôi tiết lộ một cái mê từ thiên cổ! Tôi phải rất khó khăn mới có thể giảng chuyện này ra. Trước đây chư vị tu thể nào cũng không độ chư vị, người chư vị tu là ai? Chư vị tu suốt một đời, chư vị vẫn phải nhập lục đạo luân hồi, đời sau chư vị không biết chuyển sinh thành gì, chư vị nói xem chư vị có đáng thương không! Tại sao? Tôn giáo trước đây cũng vậy, phương pháp tu luyện khác cũng vậy, không độ chủ nguyên thần này. Bởi vì họ cho rằng chủ nguyên thần quá là khó độ, quá mê rồi. Tôi giảng thế này, mọi người có thể cảm thấy minh bạch, vừa ra khỏi cửa lại thích gì làm nấy, trong lợi ích hiện thực của người thường, họ lại tiến nhập vào, người tranh kẻ đấu, đảm bảo họ sẽ như thế. Vì thế chư Thần thấy rằng con người quá khó độ. Nhưng người tôi độ là chư vị, phó nguyên thần của chư vị cũng gọi cùng tên với chư vị, đồng thời từ thai mẹ sinh ra, đều làm chủ thân thể này, chỉ là chư vị không biết sự tồn tại của Nó. Người mà người ta độ chính là Nó, xem ra đang nói chuyện với chư vị nhưng thật ra người ta là nói với Nó. Có lúc chư vị hữu ý vô ý nói ra một vài câu, nhưng, không phải là đại não chư vị đang nói. Có rất nhiều người đả toạ, đả toạ một cái là không biết gì nữa, ngồi là ngồi hăng mấy tiếng đồng hồ. Ôi, lúc xuất định anh ta còn rất vui, thấy ta luyện tốt chưa, ngồi một cái là mấy tiếng đồng hồ, định trụ lại được. Quá là đáng thương! Chư vị luyện công chưa? Chư vị có biết không? Toàn là người khác luyện.

Quá khừ có Đạo gia vì để tê liệt chủ nguyên thần chư vị, sao cho phó nguyên thần có thể tu luyện, bèn khiến chư vị uống rượu. Đạo gia có rất nhiều người uống rượu, uống đến mức làm bản thân say đi, cái gì cũng không biết nữa, ngủ mơ màng, người ta đưa phó nguyên thần đi

luyện công. Đừng thấy tôi ở đây giảng ra thế này, điều tôi giảng ấy là cái mê thiên cổ. Nào là phương pháp này, phương pháp kia, [đó đều là] vì họ thấy người là tu không thành, có thể họ hảo tâm, từ thân thể chư vị tu xuất một vị, chư vị cũng coi như đã tích đức, đã chịu khổ, tuổi thanh xuân của chư vị rốt cuộc đã dành cho tôn giáo, làm thế nào? Đòi sau cũng cho chư vị chuyển sinh thành một phó nguyên thần ư? Cũng có thể như thế. Tôi thấy cơ hội đó quá xa vời. Sau đó lại cho chư vị tu luyện? Điều này cũng rất ít. Nhưng có người mà họ sẽ đắc phúc báo. Phúc báo như thế nào? Làm quan lớn, phát đại tài, làm ăn lớn, đòi sau sẽ làm như thế. Bởi vì một đời của họ rốt cuộc cũng đã tích đức, tích phúc. Tôi nghĩ những người ngồi đây không ai muốn như vậy. Mỗi lần tôi giảng xong điều này, người khác lại đề cập với tôi, là công này như thế nào, công kia như thế nào, giáo kia như thế nào, giáo này như thế nào, thì tôi cảm thấy ngộ tính của họ quá thấp. Mọi người có thể xem đặc điểm của Pháp Luân Đại Pháp chúng tôi, ở phía trên đều có, mọi người đều không chú ý, coi đó là câu nói rất bình thường, nói qua là xong. Đó là quy tắc của vũ trụ, trước đây chính là như vậy.

Có thể sau khi chư vị đi ra khỏi trường này, sẽ cảm thấy thân thể rất thoải mái, nhưng có một điểm, cùng với sự tu luyện của chư vị, cơ thể chư vị còn cảm thấy không thoải mái. Tại sao? Bởi vì chư vị hằng bao nhiêu đời đều có nghiệp lực. Những thứ của từng đời từng đời ấy không thể đẩy hết ra như một cục, thành một cục đẩy ra thì người ta khi đó sẽ chết. Vì vậy nghiệp lực này chúng tôi bài xuất ra dần dần, bài ra từ trong thân thể, vì thế chư vị qua một đoạn thời gian sẽ cảm thấy thân thể rất khó chịu, cho rằng phải chẳng mắc bệnh?! Tôi nói với mọi người, đó không phải là bệnh. Nhưng biểu hiện ra lại vô cùng

khó chịu, có cái rất nặng, biểu hiện rất nặng. Nhưng có người biết, anh ta khó chịu một cái là anh ta vui, nói Thầy quản mình, đang trừ bệnh cho mình, đang tiêu nghiệp này cho mình. Có người không khó chịu thân thể và không có cảm giác, anh ta lại lo lắng vô cùng, Thầy không quản tôi, sao không tiêu nghiệp? Nhưng thường thường có một số học viên mới cảm thấy cơ thể mình hể không thoải mái, anh ta liền cảm thấy đây là bệnh, uống thuốc thôi, anh ta tưởng rằng vừa luyện công vừa uống thuốc thì tốt hơn. Vì chúng tôi nhìn thấy một đạo lý, do bệnh viện là không thể tiêu nghiệp, bác sỹ không phải là người tu luyện, vì vậy họ không có uy đức này, họ chỉ là nhân viên kỹ thuật nơi người thường, họ chỉ có thể giúp chư vị tiêu trừ đau khổ ở bề mặt, đem cái bệnh này lưu vào tầng sâu. Uống thuốc là ấn vào bên trong thân thể, tương đương với tích tồn lại, trên bề mặt không đau khổ nữa, nhưng tích tồn vào tầng sâu của thân thể. Phẫu thuật cũng như vậy, ví như mọc một khối u, cắt bỏ khối u đó đi, họ chỉ là cắt bỏ cái vật chất bề mặt này thôi, mà nguyên nhân gây ra bệnh thực sự là ở không gian khác, họ không hề động đến. Vì vậy bệnh nghiệp lực rất nghiêm trọng này nó sẽ còn phát lại, có cái giống như là chữa khỏi rồi, đời này không tái phát, vậy thì đời sau nó sẽ tìm đến, bởi vì nó bị ấn vào tầng sâu, thế nào cũng quay trở ra. Nghiệp lực của một người thì phải trả, chính là đạo lý này. Điều chúng tôi làm ở đây là từ bản nguyên sinh mệnh của chư vị, đẩy toàn bộ những thứ bản thủ của chư vị ra ngoài. Nhưng không có ai làm việc này, chỉ có tu luyện mới có thể làm, chúng tôi làm việc này cho chư vị. Nhưng mọi người nhất định phải giữ vững tâm tính, không thể thấy thân thể vừa khó chịu lại ai da tôi lại bị bệnh rồi. Vậy chư vị bị bệnh rồi thì chư vị sẽ uống thuốc, chúng tôi cũng

không quản, bởi vì tu luyện là dựa vào ngộ tính, không cứng nhắc quy định bất cứ sự việc gì. Chúng tôi không nói, rằng chư vị dù cảm thấy không thoải mái, chư vị đều không uống thuốc, không hề [nói thế].

Có một vài người họ không thể coi mình là người luyện công, họ chỉ luyện công và họ không học Pháp, họ việc gì cũng làm. Chư vị đừng thấy họ luyện công rồi, Pháp thân của tôi cũng không quản họ. Không quản và họ chính là người thường, họ sẽ mắc bệnh. Nếu chúng tôi quy định không cho chư vị uống thuốc, chư vị không thể đối đãi bản thân theo tiêu chuẩn của người tu luyện, chư vị vẫn là người thường, đến lúc mắc bệnh, chư vị nói Lý Hồng Chí không cho tôi uống thuốc, cho nên tôi không nói uống hay không uống thuốc, và bản thân chư vị phải thu xếp. Vốn là khảo nghiệm đối với chư vị, chư vị không thể coi bản thân là người luyện công, chư vị vẫn sẽ có bệnh, chính là đạo lý này. Chúng tôi chỉ giảng Lý của Ông, vì thế tôi đã nói cho mọi người rồi, từ nay về sau chư vị nếu muốn tu luyện, chư vị gặp phải thân thể không thoải mái, rất có thể là đầy nghiệp đời trước của chư vị ra. Tôi thấy có người chuyển sinh rồi, mấy chục đời, hàng trăm đời, mỗi đời đều tồn tại rất nhiều rất nhiều bệnh, đều phải bài xuất cho chư vị, hơn nữa đều phải tiêu trừ cho chư vị. Từ một không gian khác lấy xuống cho chư vị nhiều hơn nữa, phải lấy đi cho chư vị một bộ phận. Nhưng không thể lấy đi hết toàn bộ từ không gian khác, bởi vì phải để chư vị gặp một chút thống khổ, không chịu đựng thì tương đương với việc người này làm việc xấu mà không trả. Đợi đến khi chư vị tu thành đặt chư vị lên vị trí của Phật, chư vị sẽ cảm thấy không xứng ở đây. Người ta cũng sẽ cảm thấy anh ta làm sao mà lên được? Đúng không? Vì vậy chư vị phải chịu đựng một bộ phận

thống khổ. Vậy là đồng thời lúc chịu khổ sẽ đề cao ngộ tính của chư vị. Chư vị coi nó là bệnh ư? Hay là người tu luyện đang tiêu nghiệp?

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch Trung-Việt, chỉ có tác dụng tham khảo)

- **bách tính:** trăm họ, hiểu là *dân chúng phổ thông bình thường*.
- **cổ kim trung ngoại:** xưa và nay cũng như trong và ngoài [nước Trung Quốc].
- **đĩ Pháp phục nhân:** lấy Pháp phục người; không dùng quyền hành, chức vị hay tiền bạc để khiến người ta theo mình, mà là dựa theo Pháp Lý mà làm.
- **đĩ Pháp vi Sư:** lấy Pháp làm Thầy (nghĩa bề mặt).
- **giang, hà, hồ, hải:** sông (giang, hà), hồ, biển (hải); trong ngữ cảnh ý là nói *những nơi có cát*.
- **Ki Tô giáo:** cũng đọc [theo phiên âm tiếng Hán] là *Cơ Đốc giáo*.
- **Ông:** khi nói về đặc tính vũ trụ, Pháp, Pháp Luân, sách «Chuyển Pháp Luân», ... thì là dùng từ 'Ông' này; dịch từ từ 他 (*tha*), ngôi thứ 3 chỉ người.
- **sinh vật quyển:** trong bài này dịch là 'sinh quyển'; *quyển* trong từ *khí quyển*.
- **thiện lương:** lương thiện, hiền lành, tốt bụng.
- **thập ác câu toàn:** đủ cả mười điều ác, đủ cả những tội lỗi của con người.
- **thập ác bất xá:** mười tội ác không thể tha (nghĩa bề mặt chữ).
- **thất tình lục dục:** tình cảm và ham muốn nói chung; *thất tình* → bảy thứ tình (lời nói đại diện để chỉ cái tình nói chung) là *hỷ* (vui) *nộ* (giận) *ái* (yêu) *ố* (chán ghét) *ái* (buồn) *lạc* (vui) *cụ* (sợ hãi); *lục dục* → sáu thứ ham muốn liên quan đến sáu giác quan (*lục giác*), *nhãn* (mắt, thị giác) *nhĩ* (tai, thính giác) *tỷ* (mũi, khứu giác) *thiệt* (lưỡi, vị giác) *thân* (thân thể, xúc giác) *ý* (suy nghĩ).

- **thất tình lục dục câu toàn:** đủ cả những thứ tình và ham muốn.
- **tự quý bất như:** (thành ngữ) *tự xấu hổ vì thấy không bằng.*
- **tử khí Đông lai:** khí màu tím đến từ phía Đông (nghĩa bề mặt chữ).
- **vô cầu nhi tự đắc:** hiểu là *không mang tâm truy cầu chỉ cần làm tốt thì ắt sẽ đắc được.*
- **xích chanh hoàng lục thanh lam tử:** bảy màu đại diện trong trái phổ màu sắc, tạm dịch theo cách nói của người Việt thông dụng là *đỏ cam vàng lục lam chàm tím*; lưu ý là cách gọi màu đại diện của người Việt hơi hơi khác với người Hoa về chi tiết từng màu, nhưng đại ý thì là một.

Copyright © 2017 by Li Hongzhi

All Rights Reserved

Dịch từ nguyên bản tiếng Hán, 3-2014; hiệu chỉnh 8-2017;
có tham khảo bản dịch tiếng Anh.

<http://vi.falundafa.org>

Đây là bản lưu hành trên Internet, chỉ để phục vụ cho học viên sử dụng, đọc, lưu trữ, in ấn,... với mục đích tu học cá nhân. Không tự ý dùng bản này để in ấn phát tán rộng mà không xin phép..